

MARIUS TRIPON

ULTIMA STRIGARE

MARIUS TRIPON

ULTIMA STRIGARE

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 059-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2020 S.P.M.C.R.

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate din
Biblia, versiunea Cornilescu, 1923.

Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân, și din simțul unui suflet veșnic îndatorat, s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel ca sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit totul în dar. Ea este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câteva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

Martie 2020

CUPRINS

1	Prima Înviere	9
2	A doua Înviere	14
3	Pășune pentru miei	23
4	Râuri de apă vie	34
5	Mărgăritarul de mare preț	43
6	Foametea din țara ta	53
7	Călătorie spre Țara Promisă	64
8	Înadins oare nu slujiți voi dumnezeilor mei	76
9	Este sufletul tău mântuit?	87
10	Oare m-a iertat Dumnezeu?	98
11	Temnița religiei	107
12	De ce trebuie să ne botezăm?	116
13	Ai găsit adevărul?	122
14	Despre jertfa Domnului Isus	129
15	Despre restaurare și declin spiritual	134
16	Învierea Domnului	139
17	Frica de moarte	145
18	Un duh zdrobit	150
19	Capcana invidiei	155
20	Scuze	160
21	De unde îți vine bucuria?	165
22	Focul mâniei	170
23	Îndreaptă ce este strâmb	175
24	Fii mulțumitor!	180
25	Starea de depresie	185
26	Cărarea luminii	191

1

PRIMA ÎNVIERE

„...ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere.“ Apocalipsa 20:4-5

Privind în Sfânta Scriptură la Biserica născută la Rusalii am găsit că la baza predicilor din acel timp stătea mărturisirea faptului că ei credeau și-L cunoșteau pe Domnul Isus Hristos, care a murit pentru păcătoși și a înviat din morți. De asemenea, parte din învățătura importantă de atunci este faptul că cei ce-L acceptă ca Mântuitor pe Domnul Isus primesc viața veșnică și vor avea parte de înviere în rândul celor drepti la venirea Domnului. Ei predicau o înviere din morți. Când au ales pe altcineva în locul lui Iuda vânzătorul, una dintre condiții a fost ca acea persoană să-L fi văzut pe Domnul Isus după înviere, lucru care arată importanța Învierii (Fapte 1:22).

Aceeași prioritate înaltă trebuie să o dăm și astăzi acestui mare adevăr cu privire la înviere. Din text reiese clar că sunt două învieri și este fericite de cei ce au parte de prima înviere. Cea de a doua înviere este pentru cei nemântuiți și nu avem un interes deosebit pentru ea de data aceasta. Cei ce au parte de prima înviere vor fi aceia asupra cărora moartea nu va mai avea nicio putere, după cum focul n-a avut nicio putere asupra celor trei tineri în cuptor.

Domnul Isus în Luca 14:14 numește această înviere o înviere a celor neprihăniți, care au parte de răsplătirile Domnului. „Căci Însuși Domnul, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în

Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“ (1 Tesaloniceni 4:16-17). Apostolul Pavel scrie aceste cuvinte având descoperirea dată de Duhul Sfânt și își exprimă dorința aprinsă de a face tot ce-i stă în putință ca să aibă parte de prima înviere. Apostolul Pavel a stârnit curiozitate în Atena când a vestit o înviere a morților (Fapte 17:18-32). Cu regret trebuie să recunoaștem că și azi sunt mulți cei care nu cred într-o înviere a morților, cu toate că Biblia este plină de dovezi. Avraam a fost gata să-și jertfească fiul, știind că Dumnezeu îl poate învia (Evrei 11:19). Iov știa că-L va vedea pe Dumnezeu chiar dacă trupul îi va fi nimicit (Iov 19:26). Lui Daniel i s-a făcut de cunoscut că cei adormiți în țărâna pământului se vor scula (Daniel 12:2-3). Aceste dovezi împreună cu multe altele din Biblie îi prezintă omului acest adevăr îmbucurător cu privire la înviere. Iadul nu este o metaforă, iar raiul nu este o închipuire. Sunt locuri reale, unde oameni, suflete cu trupuri deosebite de cele pe care le avem acum, vor exista veșnic.

Ca unii care am primit mântuirea am vrea să știm cu ce trup vom învia la prima înviere. Când va reveni Domnul să-Și culeagă credincioșii de pe pământ vom fi ca El, în sensul că vom avea un trup ca al Domnului după înviere. Ce este muritor va fi înghițit de ce este nemuritor și vom avea un trup de slavă, potrivit pentru cer și chiar pentru pământ; un trup nelimitat de materia fizică, un trup spiritual, slăvit ca și al Domnului Isus după înviere. Trupul acesta poate apărea și dispărea, nefiind limitat de spațiu. Sufletele care au murit în Domnul stau în așteptare ca să primească acest trup de slavă. Ei sunt cu Domnul acum, dar nu au un trup glorificat prin înviere, după cum noi cei vii în prezent nu avem un trup transformat pentru cer.

Când trâmbița va suna cei morți în Domnul vor învia și vor primi trupul de slavă. Noi, care vom fi găsiți în viață, vom fi transformați din trupul stării noastre smerite în trupuri slăvite (1 Tesaloniceni 4:16-17) și vom întâmpina pe Domnul în văzduh. Îi vom întâlni pe cei dragi ai noștri care au adormit în Domnul.

Credincioșii nu se văd niciodată pentru ultima oară. La prima înviere vor învia numai cei care au fost în Hristos. Cu privire la acea zi Domnul Isus face o comparație între vremea lui Noe și vremea sfârșitului. La fel ca atunci se va întâmpla și în acea zi măreață (Matei 24:37).

Fără să pretindem că avem o cheie a profeției, totuși putem să spunem că nu suntem lăsați să băjbăim în necunoștință cu privire la vremea sfârșitului. Unii spun că nu ne privesc pe noi aceste lucruri, dar dacă ar fi așa atunci nu s-ar găsi în Scriptură. Alții, de-a lungul anilor, s-au încumetat să spună cu precizie când va fi acea zi și au rămas dezamăgiți ei și cei care i-au crezut. Ambele poziții menționate sunt deosebit de periculoase și nebiblice. Scopul cu care ne sunt date detalii cu privire la venirea Domnului este de a întări credința noastră, de a ne încuraja și a ne mângâia cu realitatea învierii și răpirii la cer a Miresei Domnului Isus.

Vremea lui Noe și vremea Răpirii se aseamănă printr-un timp de necredință și nelegiuire. Este timpul când omul numește răul bine și se mai și laudă cu el. În ziua potopului oamenii l-au crezut pe Noe, dar a fost prea târziu. La fel și azi, mulți nu cred într-o zi a învierii și răpirii celor drepti până în ziua când va fi prea târziu. Aceleași scuze, aceleași păcate, aceeași idolatrie, aceeași împietrire, același înșelător ca și în timpul lui Noe. Dumnezeu a pus în om gândul veșniciei și îi vorbește chiar prin glasul conștiinței. El îi întinde mână de împăcare păcătosului prin Domnul Isus Hristos. Ferice de cel ce acceptă oferta Sa înainte de a fi prea târziu.

Apostolul Petru ne-a prevenit că în vremurile de pe urmă vor fi batjocoritori ai făgăduinței revenirii Lui. Dacă lumea lui Noe a fost nimicită prin apă, lumea de azi va fi nimicită prin foc. Apostolul Petru scrie, insuflat de Duhul Sfânt, că pământul cu tot ce este pe el va arde. În ziua aceea va conta nu cât de sus ai sărit în biserică, ci cât de drept ai trăit afară. Unde va fi sufletul tău? În grânarul Stăpânului sau cu pleava care va arde? Vei fi înviat și răpit? Sau vei rămâne în necazul care va veni peste întreg pământul? Este o limită de timp și oferta de iertare prin har va fi retrasă odată ce prima înviere și răpirea va avea loc. Oferta prin har înseamnă a fi mântuit

prin meritul Domnului Isus. Har înseamnă milă pentru cineva care nu o merită și totuși i se oferă în dar.

Poate nu ai nicio răutate, nu urăști pe nimeni și ești o persoană ca pâinea caldă, totuși tu te-ai născut cu o natură păcătoasă dacă nu-L primești prin credință pe Domnul Isus ca înlocuitor și ispășitor al păcatului tău ești pierdut, nemântuit și va trebui să aștepti cea de a doua înviere. Va fi o judecată în fața Celui dinaintea căruia cerul și pământul vor fugi, o judecată în fața Aceluia a cărui ochi nu pot privi fărădelegea. În fața Lui albul neprihănirii tale se va dovedi a fi murdar, faptele tale bune vor fi ca niște haine mânjite. Va fi un tribunal neprimitor de mită, unde dreptatea lui Dumnezeu va judeca fără de părtinire și fără să privească la fața omului. Dacă omul a reușit să facă un cântar care cântărește diferența de greutate dintre două semnături, cu cât mai mult poate Dumnezeu judeca fapta și gândul. Cântarul Lui va compara ceea ce ar fi trebuit să fim și ceea ce am fi putut face cu viața noastră cu ceea ce am făcut în realitate.

Există o scăpare. S-a arătat acum o neprihănire care se primește prin credința în Domnul Isus (Romani 3:20-22). Dacă o primești vei fi socotit neprihănit prin meritul dobândit la Golgota de Fiul lui Dumnezeu. „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit“ (Marcu 16:16). Domnul Isus a folosit cuvântul „nebun“ când S-a adresat unui om care și-a strâns averi pe pământ fără să se îngrijească de suflet și fără să se îmbogățească față de Dumnezeu. Viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui, ci stă în măsura în care samănă și strânge cu Hristos. Să facem alegerile vieții și să alergăm după rânduială în așa fel ca să putem fi în rândul celor ce au ales cu înțelepciune și care s-au pregătit pentru întâlnirea cu Dumnezeu.

Care este prețul sufletului tău? Privește la prețul răscumpărării plătit de Dumnezeu la Golgota și ai să vezi că Dumnezeu, care este dragoste, Și-a legat inima de om și i-a vrut mântuirea așa de mult încât a dat ce a avut mai scump ca să îl poată răscumpăra. A dat pe singurul Lui Fiu. Dumnezeu este desăvârșit în dragoste, dar și în dreptate și judecată. El nu are calități în curs de dezvoltare, ci în toate El este desăvârșit. Din cauza faptului că este desăvârșit și în

dreptate, El nu a putut doar să-l ierte pe păcătos, ci a trebuit o plată pentru păcat. Fiindcă omul nu a avut cu ce plăti, a plătit Domnul Isus prin jertfa fără de cusur, depusă la Golgota. El dă pocăința și iertarea păcatelor prin acest fond uriaș de merit depus înaintea Tatălui pentru cel păcătos, prin moartea Sa pe cruce (Fapte 5:31).

Cine vine sincer la Hristos este iertat și transformat prin Duhul Sfânt într-un alt om. Opera Duhului Sfânt este tainică și de nepătruns, dar poate fi înțeleasă după rezultate. Rosta Duhului descrisă la Galateni 5:22-23 îl bucură pe cel ce rodește, îi bucură pe cei în mijlocul cărora trăiește și îl onorează pe Dumnezeu. Dacă ar ști omul când îi va fi ultima zi pe pământ ar aștepta până atunci să se întoarcă la Dumnezeu și să se pocăiască. Ultima zi este ascunsă, pentru ca fiecare zi să fie importantă. Vei fi și tu împreună cu cei ce vor avea parte de prima înviere? Sau de a doua? Ziua aceea te va găsi lucrând în via Lui?

Un credincios ori de câte ori era chemat la câte o activitate cu frații spunea: „Se poate și fără mine!“ Cu altă ocazie a fost invitat: „Vino cu noi la rugăciune!“ „Se poate și fără mine.“ Altădată a fost rugat să ajute la reparația casei unei surori bătrâne și văduvă. „Mergeți voi, se poate face asta și fără mine.“ În adunare l-au chemat să cânte în grup. „Se poate și fără mine“, răspundea el. Dumnezeu i-a dat harul să vadă într-o vedenie de noapte cum va avea loc răpirea Bisericii și prima înviere. În visul pe care l-a avut a văzut credincioși cu trupuri transformate înălțându-se într-o clipă la cer ca niște porumbei spre porumbarul lor. El însă a rămas jos. Un înger în veșmânt strălucitor a coborât până lângă el și i-a spus: „Se poate și fără tine!“ Credinciosul s-a trezit din vis, dar s-a trezit și din somnul în care ațipise sufletește. Bucuros că evenimentul încă nu a avut loc și-a pus viața în întregime la dispoziția lui Dumnezeu.

Numărătoarea inversă până la acea zi pe care nu o cunoaște decât Dumnezeu se apropie de sfârșit. Fie că trecem prin moarte sau doar prin transformarea trupului, să fim gata pentru El. Fă tot ce îți stă în putință și pregătește-te pentru ca acea zi necunoscută de noi să fie pentru tine surpriza celei mai mari bucuri când vei vedea fața Stăpânului și El îți va fi binevoitor. Amin

2

A DOUA ÎNVIERE

„Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani...” Apocalipsa 20:5

„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el...Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie... Oricine n-a fost găsit scris în carte vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” Apocalipsa 20:11-12; 15

A doua înviere urmează după ce a avut loc prima înviere. Sfânta Scriptură prezintă diferite învieri din morți ca și manifestări ale puterii lui Dumnezeu, dar vorbește despre două învieri generale și finale. Nu se menționează, scris direct, că va fi o a doua înviere, dar aceasta reiese din cuvintele: „ceilalți morți nu au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani”. Mântuitorul a făcut o referire clară la „Învierea celor drepti”, care indică că va avea loc un alt eveniment și anume învierea celor nedrepti, Luca 14:14. Apostolul Pavel spune, vorbind despre înviere, că toți vor învia, dar „fiecare la rândul cetii sale” (1 Corinteni 15:23).

De prima înviere au parte cei care au murit în Domnul și este un eveniment ce are loc simultan cu Răpirea Bisericii de pe pământ la Cer. Scriptura folosește analogia dintre un mire și o mireasă pe pământ și cea dintre Domnul Isus Hristos și Biserica Sa. Biserica este formată din sufletele celor născuți din nou, care sunt mântuiți prin Har. Aceste suflete au primit mântuirea prin prețul de răscumpărare al sângelui Domnului Isus. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu,

Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16-17). „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:51-52).

Mireasa Domnului sunt credincioșii, care se judecă singuri și care, atunci când greșesc, gustă nuiua de îndreptare a lui Dumnezeu pentru ca să nu fie judecați odată cu lumea, la a doua înviere din morți. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24). În acești credincioși, numiți și Mireasa Domnului, Duhul Sfânt rodește fapte vrednice de pocăință, dar ei nu-și atribuie mântuirea datorită acestor fapte, ci ele sunt doar roade și dovadă a faptului că sunt mântuiți. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10). Această judecată, citată mai sus, este o judecată de răsplătire la prima înviere, când focul va încerca nu credincioșii, ci lucrarea fiecăruia. Cei ce ajung aici nu mai sunt afectați de a doua înviere, de judecata de la tronul Alb, de Necazul cel Mare și nici de moartea a doua. Acest eveniment va stabili definitiv poziția și slujba fiecărui credincios, care este răpit pentru veșnicie. „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” (Isaia 26:20).

După ce trece Mânia sau Necazul cel Mare, aceștia vor domni cu Domnul Isus Hristos pentru o mie de ani, înainte de a doua înviere și înainte de judecata finală a lumii. Aceste suflete care vor fi răpite, adică transformate în trup de slavă și luate la cer dacă vor fi în viață sau înviate la prima înviere, sunt aceia care s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au rămas credincioși până la sfârșit. „El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului”

(2 Corinteni 1:22). „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni“ (Matei 24:36). Nimeni de pe pământ nu știe când va fi Prima Înviere și Răpirea Bisericii, dar studiind datele Scripturii, teologii au ajuns la opinii diferite cu privire la timpul când va avea loc acest eveniment. Unii spun că ar putea avea loc înainte de Necazul cel Mare, pe când alții cred că va avea loc la mijlocul acestei perioade de șapte ani, cunoscută și ca săptămâna lui Daniel sau Necazul cel Mare.

O altă categorie spune că este posibil ca Răpirea și Prima Înviere să aibă loc la sfârșitul acestei perioade de Mare Necaz pe pământ. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț“ (2 Petru 3:10). Chiar dacă acest măreț eveniment are loc la prima strajă, la a doua sau la a treia strajă, suntem chemați la a veghea, pentru că nu știm ceasul când va veni Stăpânul nostru. A veghea înseamnă a face ceea ce Domnul a spus să facem, dar mai înseamnă și a nu face ceea ce Domnul Isus a spus să nu facem. Este posibil să ai disciplina să faci ce trebuie și puterea să nu faci ce nu trebuie, numai dacă-L cunoști și iubești pe Acela care cere această ascultare. Mulți încearcă cu puterile lor, dar mai devreme sau mai târziu sunt biruiți de lume. Puterea ca să poți trăi în ascultare, pentru Domnul, se primește numai prin Duhul Sfânt.

Dacă Stăpânul vine la prima strajă, adică la începutul Necazului cel Mare, toți cei rămași jos vor trece printr-o perioadă când Satana va lucra cu putere deosebită pe pământ, fiindcă știe că mai are puțin timp, pentru că Duhul Sfânt, care era pe pământ cu Biserica Domnului, a fost luat la cer odată cu Biserica. În perioada de după Răpire, orice acceptare a puterii celui rău, de către cineva, înseamnă condamnare sigură la a doua înviere. În această perioadă, de după Răpire, pământul va gusta mânia din potirele urgiei lui Dumnezeu. Cu o intensitate nemaîntâlnită, pământul va fi lovit cu boli, foamete, războaie, urgii ale naturii și fenomene cerești îngrozitoare, pentru că oamenii au refuzat pocăința și împăcarea cu Tatăl prin Domnul Isus Hristos.

Apostolul Petru spune că acest pământ, pe care mulți își adună comori, va arde. „În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet,

trupurile cerești se vor topi de marea căldură, și pământul, CU TOT CE ESTE PE EL, VA ARDE“ (2 Petru 3:10). Acest mesaj nu gădilă urechile și nu te face să te simți bine, dacă nu ești împăcat cu Dumnezeu, născut din nou și mântuit. „El ne-a mântuit, nu prin faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt“ (Tit 3:5). Scopul acestui mesaj este de a suna ca o trâmbiță; o strigare și o chemare la pocăință, pentru a nu avea parte de a doua înviere, ci de a avea parte de Răpire sau de Prima Înviere. „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moartea n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani“ (Apocalipsa 20:6).

Prima înviere este o înviere la răsplătire, odihnă și domnie împreună cu Domnul Isus. „Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale“ (Evrei 4:10). „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El și El se va lepăda de noi“ (2 Timotei 2:12). Nu toți care spun Doamne, Doamne, vor avea parte de Răpire sau de Prima Înviere.

Conform pildei celor zece fecioare din Matei 25, cinci dintre fecioare sunt înțelepte și cinci sunt nechibzuite. Cinci vor intra în odaie la nuntă, la Răpire, și celelalte cinci vor rămâne afară, pentru că le-a lipsit uleiul Duhului Sfânt din candelă, și rezerva care îți dă putere să ierți și să iubești atât pe Dumnezeu cât și pe aproapele tău. Ziua venirii Mirelui le-a surprins pe cinci dintre ele nepregătite și tot efortul lor de până atunci s-a dovedit a fi zadarnic. Formalismul și apostazia zilelor din urmă, datorită nevegheții, le-a făcut pe cinci dintre ele să piardă ocazia de a domni cu Domnul Isus o mie de ani. Cei care refuză să se pocăiască astăzi, cu gând viclean că își vor trăi viața în nelegiuire și că se vor pocăi la sfârșit, când le va conveni lor, se înșală. „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți“ (2 Tesaloniceni 2:11-12). Este de absolută importanță ca omul să-I deschidă inima Domnului și să I Se predea fără condiții, astăzi,

pentru că ziua de mâine nu ne este garantată a fi o zi de Har și îndurare. „De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...»“ (Evrei 3:7-8).

Unii oameni, spre pierzarea lor, nu-L iau pe Dumnezeu în serios când sunt chemați la pocăință. Alții cred că pot strica Cuvântul după cum le convine lor și pot lărgi Calea ca să nu fie prea aspri cu ei. Este nevoie de cârmuirea Duhului Sfânt pentru a fi gata de Răpire și a putea fi Mireasa Domnului. Este absolută nevoie de ascultare de îndemnul Duhului Sfânt, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, cu orice preț.

A fi înțelept înseamnă a asculta și a aplica voia Domnului în viața ta. Pasiunile oamenilor cu care ne asociem va afecta pasiunile noastre. Ceea ce privim timp îndelungat va determina ceea ce vom deveni și ce obiceiuri vom avea. Una dintre trăsăturile de caracter a credinciosului este aceea că iubește venirea Domnului. „Și Duhul și Mireasa zic: Vino!“ (Apocalipsa 22:17). Biserica este ca o logodnică credincioasă, care se păstrează și se păzește de întinăriunile lumii, așteptând pe Mirele ei. „Cine sunt aceia care zboară ca niște nori, ca niște porumbei spre porumbarul lor?“ (Isaia 60:8).

Numai într-o continuă trăire în veghere, prin păstrarea unui cuget curat, poți sincer să dorești venirea Domnului. Duhul Sfânt pregătește Mireasa Domnului pentru Mirele ei, așa cum Eleazar a pregătit-o pe Rebeca cu podoabe pentru Isaac, mirele ei. Podoabele sunt roade pe care Duhul Sfânt le rodește în cei ce umblă în lumina primită de sus. Unii, pentru că ar dori să nu existe Dumnezeu, spun că El nu este și susțin teorii ca și Teoria evoluției, care este evanghelia diavolului. Alții lasă instrucțiuni ca trupurile lor să fie arse, sperând că așa nu vor avea parte de cea de a doua înviere. Alții cred erezii, cum ar fi de exemplu, că Dumnezeu e prea bun să trimită sufletul omului în Iad. Dar Dumnezeu este desăvârșit în dreptate, după cum este desăvârșit și în bunătate. El spune că plata păcatului este moartea. „Iazul de foc este moartea a doua“ (Apocalipsa 20:14). Este sigur că toți vor învia și vor fi judecați după faptele lor. „Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea;

Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui“ (Apocalipsa 20:13). „Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea“ (Apocalipsa 20:12). „...toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată“ (Ioan 5:28-29).

Când Biblia afirmă că toți vor ieși din morminte și vor învia înseamnă că nu vor fi excepții. Domnul Isus, prin învirea Lui, a spus și a dovedit că viața continuă dincolo de mormânt și ea nu este ca o stradă înfundată, ci ea continuă în veșnicie cu Dumnezeu sau departe de fața lui Dumnezeu. Amânarea ascultării înseamnă neascultare. Amânarea ascultării înseamnă un risc extraordinar, cu consecințe veșnice. Când ești dus de alții în biserică într-o raclă este prea târziu ca să te pocăiești și rugăciunile altora nu vor ajuta la nimic. E prea târziu. Un om a spus că de-a lungul vieții s-a pregătit pentru orice, cu excepția morții. Ești pregătit să mori? Și dacă vei muri, de care înviere vei avea parte? De prima, care este învierea celor drepti sau de a doua înviere, care este o judecată în fața tronului lui Dumnezeu? Trupul este ca o mână în care îți bagi mâna ca să o protejezi sau să poți îndeplini mai bine o acțiune. O dată ce mâna iese din mână, ea rămâne nemișcată. Așa este trupul și sufletul omului.

Când omul moare, trupul rămâne fără viață, ca și o mână fără mână în ea, care nu mai poate face nimic. Sufletul și duhul însă se întorc la Dumnezeu, care le-a dat, pentru a da socoteală. „...adu-ți aminte de Făcătorul Tău... până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“ (Eclesiastul 12:1, 7). „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău“ (Eclesiastul 12:14).

Prima înviere este urmată de o judecată a răsplătirilor, pe când a doua înviere reiese, din Cuvântul Domnului, că urmează să aibă loc o mie de ani mai târziu și este o judecată finală. Fiecare persoană, indiferent în ce epocă a trăit, va fi acolo. Toate faptele

rele și motivele pentru care nu v-ați împăcat cu Dumnezeu vor fi date pe față, în fața acestui Tribunal neprimitor de mită. Cărțile vor conține istoria vieților ascunse sau cunoscute ale oamenilor. Cei mântuiți se vor despărți pentru totdeauna de cei nemântuiți, ale căror nume nu vor fi găsite scrise în Cartea Vieții. Domnul Isus a vorbit despre Iazul de foc sau moartea a doua ca fiind un loc real, unde este chinul și pierzarea veșnică. Iazul de foc este un loc pregătit pentru diavolul și îngerii lui. Tot acolo vor fi cei care l-au ascultat și i-au slujit diavolului și a căror nume nu au fost găsite scrise în Cartea Vieții. Scriptura afirmă că în acest loc focul nu se stinge și acolo este plânsul și scrâșnirea dinților.

Domnul Isus a murit pentru cei păcătoși, pentru ca omul să nu ajungă acolo. Atunci când călătorim cu avionul nu am vrea să auzim că pilotul va face o aterizare aproximativă, într-un oraș. Vrem să știm exact la care aeroport va ateriza, că va atinge pământul exact la începutul pistei, după cum știm că este indicat, și nu pe orice munte sau stradă. Nu vrem aproximații și nu vrem să fie lăsat nimic la voia întâmplării. Cu cât mai mult trebuie să fim siguri, exact, de care înviere vom avea parte, pentru că este posibil să fii pregătit și să ai parte de învierea celor dreți la o răsplată veșnică, prin Harul lui Dumnezeu. Oamenii au cercetat și au spus că cel mai plăcut simț este acela al ușurării. Ușurarea poate fi o ușurare de o datorie, de a căra o povară, sau poți simți o ușurare când doctorul spune că nu ai o boală incurabilă, ci doar o răceală. Nu este povară mai grea ca și păcatul. Nu există un mai mare simț de ușurare ca și atunci când îți simți păcatul iertat, prin jertfa Domnului Isus, iar sufletul este inundat de bucuria mântuirii. Sufletul este setos după o conștiință curată. Lumea, la fel ca apa oceanului, nu stăpără setea sufletului. Numai Domnul Isus dă această ușurare de păcat și stăpără setea sufletului. Atunci, cel mai important din viață, dintre toate, din orice, oricând și oriunde, este Domnul Isus Hristos.

La a doua înviere va avea loc judecata finală. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). Cei care nu au auzit despre mântuirea

prin Domnul Isus vor fi judecați după cugetul lor, pentru că în om conștiința este glasul lui Dumnezeu. „...despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care se învinovătesc sau se desvinovătesc între ele“ (Romani 2:15).

Israelul, care a cunoscut Legea, va fi judecat potrivit cu Legea lui Dumnezeu, dată prin Moise (Romani 2:12). Când va avea loc a doua înviere și judecata finală cei care au folosit numele de creștini, dar care au crezut că sunt mântuiți prin faptele lor, vor fi judecați după dreptatea lui Dumnezeu. Atunci, mulți vor vedea că albul lor este negru în fața sfințeniei lui Dumnezeu și le va părea rău că nu au acceptat haina neprihănirii lui Hristos, prin care suntem primiți înaintea Tatălui. De asemenea vor fi judecați cei ce s-au numit creștini, dar au mers pe calea cea largă, trăind în păcat, și astfel au încercat să slujească la doi stăpâni. Această categorie de oameni, care s-au numit creștini, sunt aceia care nu au fost răpiți și nici înviați la prima înviere. Diavolul a fost judecat, iar pentru pedepsirea lui a fost creat Iadul. „...fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat“ (Ioan 16:11). Acum diavolul își dirijează activitatea din văzduh, dar după Prima înviere și Răpirea Bisericii el va coborî pe pământ (Efeseni 6:12). Apoi, la vremea hotărâtă, va fi legat și aruncat în iazul cu foc, împreună cu îngerii căzuți, care au fost în slujba lui.

La a doua înviere va avea loc judecata de la tronul Alb, care va fi bine documentată cu cărțile în care sunt scrise faptele oamenilor. Va mai fi documentată și cu martori. În mod minuțios, va ieși la iveală nu numai faptele, dar și intențiile, vorbele și gândurile. Judecata aceasta va fi atât de corectă, încât toți cei vinovați vor fi convinși că judecata este dreaptă, dar va fi prea târziu să mai schimbe ceva (Iuda 15). În acele clipe, plânsul și pocăința nu vor ajuta la nimic. Toți cei socotiți vinovați de însuși cuvintele și faptele lor vor fi aruncați în iazul cu foc. După această judecată finală, care va avea loc la a doua înviere, Dumnezeu va restaura lucrurile pentru cei mântuiți, cu un pământ nou și un Cer nou.

Mântuiții Domnului, după domnia de o mie de ani cu Domnul Isus, vor avea ca și rezidență cetatea Noului Ierusalim. Apostolul

Ioan descrie frumusețea acestei cetăți în cartea Apocalipsei (Apocalipsa 21:1-27). Citirea acestui capitol umple inima credinciosului de dor de casă și de recunoștință față de Dumnezeu, care a făcut lucrul acesta posibil. „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face“ (Isaia 65:17-18). Astăzi, încă, cei păcătoși sunt chemați la această veselie și bucurie care va ține veșnic. Domnul Isus nu a refuzat și încă nu refuză pe nimeni care vine la El ca păcătos și vrea mântuirea. „Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de la căile lui și să trăiască?“ (Ezechiel 18:23). Dacă cumva faci parte din aceia care nu L-au primit pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor trebuie, chiar acum, să-L accepți ca Domn și Mântuitor pentru a avea parte de Prima Înviere sau de Răpire, dacă vei fi găsit în viață în ziua aceea. Astăzi, încă, mai poți să faci legământ cu El prin botezul în apă și încă mai poți primi, dacă ceri, puterea Duhului Sfânt, care va schimba trupul stării tale smerite într-un trup de Slavă și Nemurire la venirea Lui.

Fă tot ce poți și trăiește în așa fel încât să ai parte de prima și nu de a doua înviere. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!“ (Apocalipsa 22:14). „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!“ (Apocalipsa 1:3).

Amin

3

PĂȘUNE PENTRU MIEI

„...Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.“ Ioan 10:10

Primele 21 de versete ale acestui capitol ni-L prezintă pe Domnul Isus, în chip metaforic, ca fiind Păstorul cel Bun al sufletelor mântuite, care vor fi conduse în staulul Lui. Noi, oamenii, înțelegem mai ușor un adevăr dacă este prezentat prin pilde, istorisiri sau metafore. Domnul Isus a folosit aceste metode de asemănare pentru a prezenta starea și relația dintre noi și Dumnezeu. Domnul Isus i-a vorbit poporului în termeni simpli, prin exemple practice din viața lui de toate zilele, care erau ușor de înțeles, așa cum este relația dintre un păstor și turma lui.

Atunci când Domnul Isus i-a încredințat apostolului Petru slujba de a avea grijă de credincioșii din biserică, care aveau o maturitate diferită, i-a asemănat pe cei credincioși cu oile dintr-o turmă, iar la Petru, care urma să aibă grijă de ele, s-a referit ca la un păstor, din cauza asemănării dintre slujba de păstor de oi și păstor de suflete. Domnul Isus i-a spus: „...«Paște mieluseii Mei.» ...«Paște oițele mele.» ...«Paște oile Mele!»“ (Ioan 21:15, 16, 17). Domnul Isus prin asemănarea cu un păstor, El fiind Păstorul Cel Mare, Și-a arătat grija față de oameni, dorind ca ei să fie în siguranță față de vrăjmași, să fie hrăniți din belșug și să fie duși la izvoare ce stâmpără setea. Hrana pentru turma lui Dumnezeu este luată din îndreptarul învățaturii sănatoase, Sfânta Scriptură insuflată de Duhul Domnului, pentru că duhul necesită hrană la fel cum trupul necesită mâncare din care își absoarbe energia.

„...Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4:4).

Slujba de îndrumător a sufletelor către Dumnezeu, prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, este o slujbă dată chiar de Domnul atât pentru primii creștini cât și pentru noi, cei din zilele de astăzi. „El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci, pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători“ (Efeseni 4:11). Domnul Isus spune că trăsătura de bază a păstorului bun este aceea că are pentru oile sale o dragoste care merge până la jertfă. Apostolului Petru i-a fost dat să înțeleagă că numai iubind pe Domnul Isus va putea paște turma lui Hristos, datorită pericolelor care pot apărea. Acestea pot începe de la pericolul real creat de vrăjmașii turmei și până la pericolul datorat faptului că și oile au dinți și unele se folosesc de ei în mod nepotrivit.

Domnul Isus descrie caracterul păstorului bun ca o stare mult diferită de atitudinea păstorilor angajați să aibă grijă de turmă și care nu au dragoste și milă față de ea. „Vai de păstoriile lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstoriile să-și pască turma?“ (Ezechiel 34:2). Cuvintele Domnului Isus au fost rostite pe vremea când fariseii se credeau niște păstori și îndrumători spre Dumnezeu, dar Domnul Isus îi numește călăuze oarbe. Fariseii puneau sarcini grele pe umerii oamenilor fără ca ei să le împlinească. Fariseii și preoții se credeau a fi adevărații păstori spirituali ai Israelului în acea vreme, dar despre ei Domnul Isus spune că, deși aveau Legea lui Dumnezeu, nu intrau pe această ușă spre Dumnezeu și nici pe alții nu îi lăsau să intre. În acest fel ei își adunau o dublă osândă.

Cuvântul fariseu vine de la cuvântul „Paroș“, care înseamnă a separa. Ei doreau să se separe de tot ce nu era de la Dumnezeu și astfel să țină legea lui Moise cu multă strictețe. Ei credeau în îngeri, în duhuri, în nemurirea sufletului, în înviere, în darea zeciuiei, în ținerea postului și în rugăciunile înălțate către Dumnezeu. Ei țineau Sabatul cu strictețe și pe lângă legile date de Dumnezeu au mai adăugat alte sute de legi, care formau datina bătrânească. Printre farisei erau mai multe categorii de oameni. Unii farisei făceau din faptele lor bune o paradă, pentru a fi

admirați de oameni, însă Domnul Isus spune despre ei că și-au primit răsplata de la oameni pentru binele ce l-au făcut.

O altă categorie de farisei erau aceia care aveau dorința de a face bine, dar tot timpul amâneau. Un alt fel de farisei erau cei numiți orbi sau mai era numiți „sângeroșii“, pentru că atunci când vedeau o femeie închideau ochii ca să nu păcătuiască și astfel, umblând cu ochii închiși, dădeau cu capul de ziduri, umplându-se pe față de sânge. Alți farisei umblau doar cu capul plecat ca să nu vadă ispitele. O altă grupare de farisei era aceea care tot timpul își cântărea faptele ca să vadă dacă are mai multe fapte bune decât rele. Mai erau și farisei temători de Dumnezeu și chiar iubitori de Dumnezeu. Nu toți, dar majoritatea fariseilor erau fățarnici.

Nicodim și Iosif din Arimateia se numărau printre fariseii care-L căutau pe Dumnezeu cu adevărat. Această sectă a fariseismului a devenit temelie iudaismului ortodox care are la bază ceremonii, legi morale și legalism. Domnul Isus a avut multe cuvinte aspre de spus împotriva fariseilor care căutau slava oamenilor. Ei erau invidioși pe Domnul Isus pentru că poporul Îl asculta și Îl socotea un mare proroc în fapte și cuvinte. Păstorul care nu are dragoste și milă față de oi fuge când vine lupul, lăsând oile să fie atacate. Acest fel de păstor rău reprezintă oamenii care se strecoară în turmă și își asumă slujba de conducător spiritual, dar care au ca scop îmbogățirea, prestigiul, slava și interesele lor personale și nu binele sufletelor pe care le păstorește. Acest tip de păstor stă cu turma atâta timp cât are el ceva de câștigat, pe când păstorul cel bun stă cu oile la bine și la rău.

Iacov este un exemplu de păstor bun, care a stat cu oile lui pe orice fel de vreme. „Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi“ (Genesa 31:40). David este un alt exemplu pozitiv de păstor bun, care nu a lăsat fiarele să-i fure oile. „David a zis lui Saul: «Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam, și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam, și-l omoram.»“ (1 Samuel 17:34-35). Credincioșii sunt comparați în această

cuvântare a Mântuitorului cu niște oi lipsite de prea multă înțelepciune și dependente de grija păstorului. Dacă ochii duhovnicești ne-ar fi deschiși și am vedea lupta duhurilor din văzduh nu am fi deloc ofențați de faptul că suntem asemănați cu niște oi. Oaia este ca o emblemă care reprezintă caracterul credinciosului care nu întoarce rău pentru rău, tot așa cum lupul este o emblemă a păstorilor falși și a lupului mare. O oaie este slabă de putere în comparație cu un lup, dar noi avem un Păstor de care lupul fuge.

Un lup prin reproducere naște mai mulți pui de lup, pe când o oaie de obicei are un miel și totuși, astăzi, prin grija lui Dumnezeu există oi. Apostolul Pavel spune că atunci când este slab se consideră tare, pentru că atunci când se vedea slab depindea de purtarea de grijă a lui Dumnezeu. O oaie singură nu are putere de a se hrăni și de a se păzi de vrăjmași, ci depinde de păstor și numai atunci este cu adevărat în siguranță. Când singur mă văd tare și în stare de multe am tendința să plec de lângă păstor ca să explorez locuri unde Păstorul Cel Bun nu mă duce și atunci apare pericolul. Nevoile noastre sunt multe și Domnul Isus, care este Păstorul Cel Bun, ne poartă de grijă. Avem nevoie să fim păziți și suntem păziți de puterea Lui, prin credință. Promisiunile Lui ne îmbărbătează, Cuvântul Lui hrănește sufletul nostru și ne satură cu niște bucate gustoase. Cuvântul Scripturii este ca și o pășune pentru oi, care hrănește oile, mieii și mielușei deopotrivă. Felul acesta de pășune, care hrănește sufletul, nu se epuizează, pentru că pe măsură ce mănânci se înmulțește și devine tot mai hrănitor.

Hrana Cuvântului lui Dumnezeu revelat de Duhul Sfânt sufletului sincer și setos după Dumnezeu începe cu învățătura despre mântuire și este asemănată cu un lapte duhovnicesc. Pe măsură ce credinciosul crește în credință ajunge la hrană tare și învață despre puterea umblării prin credință sub cărmuirea Duhului Sfânt. Nu puțini sunt aceia care nu cresc și nu au putere duhovnicească de a se împotrivi păcatului și de a lucra pentru Dumnezeu, deoarece nu se hrănesc din această pășune care este Cuvântul lui Dumnezeu. Călătorind prin pustiul acestei lumi vom

întâlni locuri periculoase, dar avem promisiunea că toiagul și nuiua Lui ne însoțește și ne mângâie. Chiar dacă nu este ploaie, El este un păstor care poate da apă din stâncă, ca lui Israel, și face să tâșnească din pământ izvoare, cum a făcut pentru Agar.

Păstorul nostru știe din ce suntem făcuți și se poartă cu noi cu gingășie. Când drumul este anevoios El Își ia mieii în brațe și duce turma la locuri de odihnă. Oile sunt făpturi mai „prostuțe“ și ar fi bine ca și noi să fim mai „prostuiți“ în ceea ce privește lucrurile lumii. Este foarte bine dacă nu cunoști actorii și filmele actuale și ești considerat de lume mai naiv. Este bine dacă nu suntem pricepuți în a cunoaște viciile ce fură vlaga oamenilor desfrânați. Înțelepciunea pe care o avem de la El ne conduce, prin cărmuirea ce o face Duhul Sfânt în noi, ajutându-ne să deosebim lucrurile din jur care concurează pentru timpul nostru. Astfel, putem deosebi ce are valoare de ce nu are valoare pentru veșnicie.

Domnul Isus ne numește oile Lui, fiind proprietatea Lui, pentru că nu mai suntem ai noștri, deoarece am fost răscumpărați cu un preț. El nu ne ascunde faptul că are intenții bune pentru turma Lui. El vrea să ne hrănească și să ne păzească, deoarece oile nu rezistă singure prin pădurea cu lupi. Psalmul 23 spune că El ne duce la ape de odihnă, ne înviorează sufletul și ne povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său. El este Păstorul Cel Bun cu care oile nu duc lipsă de nici un bine. El este Proprietarul oilor mai întâi pentru că le-a ales și, apoi, pentru că le-a răscumpărat. Răscumpărarea noastră a costat foarte mult, iar aceasta ne spune că suntem de mare preț în ochii Lui. Nimănui nu-i place să piardă ceva, pentru care a plătit mult. Ceea ce dobândim cu mare efort avem tendința să o și prețuim mult.

David a cerut apă de la fântâna Betleemului, iar vitejii lui i-au adus-o cu riscul vieții lor. Fiind de un așa mare preț și fiind adusă cu riscul vieții lor, David nu a băut apa, ci a vărsat-o ca o jertfă înaintea Domnului. Când Iacov se pregătea să plece la cele veșnice i-a dat lui Iosif o porție dublă de moștenire, de mare preț. Era de mare preț pentru că o luase de la amoniți cu sabia și cu arcul lui. Pe Păstorul Cel Bun oile L-au costat sânge și cu toate că a fost

omorât pentru ele a ieșit biruitor, prin moarte. Toate oile Lui văd valoarea acestui sânge scump prin care au fost răscumpărate. Cine nu vede valoare în acest sânge scump nu este oaia Domnului. Valoarea vieții Păstorului care S-a jertfit pentru oi este așa de mare încât orice încercare a omului de a plăti pentru răscumpărarea lui nu este decât o insultă.

În orașul Dalas, din statul Texas, un băiețel orfan a fost învățat cum să distribuie ziare la casele oamenilor, pentru a câștiga și el un bănuț. Pentru a fi în siguranță i s-a dat să distribuie ziare într-un cartier de bogătași. Băiatul s-a trezit singur în fața unei case cât un palat și a rămas înmărmurit. A văzut iarba tăiată cu precizie, pomii buni de cățărat și drumul pavat, bun ca să se plimbe cu bicicleta. S-a trezit în fața ușii apăsând pe butonul soneriei de la intrare. La ușa casei a apărut un bărbat, care l-a întrebat ce dorește. Copilul, buimăcit, a spus că ar da tot ce are dacă l-ar primi să locuiască cu el și să se joace în curtea lui frumoasă. Stăpânul casei uimit și amuzat de cele afirmate de copil și-a chemat soția, care a fost încântată la ideea de a-l adopta, pentru că ei nu aveau copii. Atunci bărbatul a dat câteva telefoane și a aflat că băiețelul era orfan, și prin avocați puternici a pus la cale procesul de adopție. Băiatul, când a văzut că oferta lui îndrăzneată a fost acceptată, și-a băgat mâna în buzunar și a scos 13 cenți care era toată averea lui. A spus că el își ține promisiunea și dă tot ce are, așa cum a promis, pentru a avea dreptul de a locui într-o casă așa mare. Bărbatul i-a spus copilului să-și țină banii, deoarece el are chiar mai mult decât este necesar pentru ca toți trei să trăiască bine.

Ideea copilului de a plăti cu mărunțișul lui, lipsit de valoare, pentru a locui în castel nu este mai absurdă decât ideea oamenilor care cred că își pot cumpăra dreptul de a intra în Împărăția lui Dumnezeu, făcând fapte bune sau practicând ceremonii prescrise de oameni. Mântuirea este darul lui Dumnezeu oferit oamenilor prin Har, pentru care omul nu poate plăti niciodată. Cel mai scump preț plătit în Univers a fost plata pentru păcat, prin jertfa Domnului Isus. Pentru că nu era altă cale, Păstorul Cel Bun Și-a dat viața pentru oi, plătind plata pentru păcatul lor și astfel devenind

proprietatea Lui. Noi rătăceam departe de căile Lui, dar El ne-a găsit și ne-a adus în siguranța staulului, adică în Biserica Lui. Noi rătăceam pe diferite căi rele, prin localuri de noapte, prin cârciumi și chiar prin case de dezmăț. Eram în vicii și păcate, dar El ne-a căutat, ne-a ridicat, legându-ne rânile ca și samariteanului milos. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea care Și-a dovedit-o față de oile Lui! Este o cinste și o binecuvântare să fii socotit oaie în turma Lui.

Atunci când sunt multe oi într-o turmă păstorul poate să le însemneze. Oile din turma Domnului sunt însemnate la ureche și la picior. Dacă oile au urechea însemnată de El, atunci Îi deosebesc vocea de oricare alta. Mintea luminată de Duhul Domnului face distincție între ce este biblic și ce nu este; face distincție între ce este adevăr necesar și ce este adăugat de oameni. Duhul Sfânt este Acela care face ca urechea să fie însemnată și să audă glasul Păstorului. O cântare spune: „Preaiubit al meu e Domnul,/ Nimenea asemeni nu-i,/ Glasul Lui e-o armonie,/ Cântec este al Său cuvânt“. Așa este glasul Păstorului pentru oaia sănătoasă din turma Lui. Glasul Lui este îndrumare și mângâiere; este o armonie și un cântec pentru urechea noastră.

Domnul Isus însemnează și picioarele oilor Lui, deoarece cu ajutorul lor Îl urmează pe Păstor și rămân în siguranță. Vocea Păstorului Bun este diferită de toate celelalte voci. Vocea lui Moise spune: „Ascultă ori ai să mori“, dar vocea Domnului Isus spune: „Crede în Mine și vei trăi“. Cine crede în Domnul din inima lui vor curge râuri de apă vie. Credincioșii devin fântâni cu apă proaspătă, care sunt o binecuvântare pentru alții, indicând întotdeauna drumul spre Păstorul Cel Bun. Oile Lui Îl ascultă, dar Îl și urmează. Ele fac fapte în ascultare de El, pentru că cei ce-L iubesc pe El păzesc poruncile Lui. Oile Lui Îl urmează ca pe un conductor și Îl iau ca exemplu și ca dătător al legii. Maria, mama Domnului, le-a spus slujitorilor care serveau la nunta din Cana să facă tot ce Domnul Isus le va spune. Ar fi bine să ascultăm cuvintele ei și să facem tot ce El ne spune. Este un privilegiu să fii o oaie, un miel sau un mielușel în turma Domnului Isus, pentru că El spune: „...Eu îmi

cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine“ (Ioan 10:14). Este îngrozitor ca El să nu ne cunoască.

Cei care refuză să devină oile Lui vor auzi cuvintele: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc“. El te cunoaște după vorbă și faptă. Te cunoaște după crucea pe care o duci. Te cunoaște după cum accepți să te jertfești pentru lucrarea Lui. Te cunoaște după cum cârtești când treci prin încercări. Biserica din Smirna suferea și Domnul Isus îi spune: „Știu!“ (Apocalipsa 2:9). „...Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10). El te va cunoaște ca oaie a Lui după modul în care L-ai mărturisit și nu te-ai rușinat de Numele Lui. „De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 10:32). Oile Își cunosc păstorul după voce, cu excepția celor bolnave. Trebuie să citești Scriptura, să o stăpânești, și pe urmă ea te va stăpâni pe tine. Acolo găsești pășune pentru sufletul tău din belșug. Cunoscând Scriptura vei deosebi vocea Păstorului Bun de oricare altă voce, oricât de mieroasă și de ademenitoare ar părea.

Pe vremea când Domnul Isus umbla pe pământ, fariseii erau niște călăuze spirituale oarbe, dar nici astăzi lumea nu este lipsită de astfel de îndrumători. Ei vorbesc și cheamă oamenii la Isus cu glasul părerilor și intereselor lor și nu cu glasul Scripturii. Papii și-au luat îndrăzneala să spună că ei țin locul Domnului Isus pe pământ. Nu de mult au publicat un articol în care spuneau că nu ai voie să-ți ceri iertare de la Dumnezeu decât prin intermediul lor și afirmau că ceea ce ei nu iartă, nici Dumnezeu nu iartă. Ei susțin că au putere să schimbe Legile divine. Ei spun că papa este Cristos pe pământ care este infailibil, adică nu poate greși, dar nu de mult au fost siliți de dovezi să admită că au comis greșeli prin cruciade, inchiziții și chiar prin negarea adevărilor științei.

În anul 1798 Napoleon a atacat Roma și l-a dus pe papă în exil, unde a murit. Rănile de moarte s-au vindecat și se aude din nou vocea care amăgește mai mult de a șaptea parte din populația omenirii. „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori“ (Matei 7:15).

Păstorii care se pasc pe ei și nu cruță turma nu sunt singurii conducători religioși care ies din adevărul Scripturii și urmează tradiții omenești, fără de valoare înaintea lui Dumnezeu. Nu sunt puțini aceia care au doar o formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu, lăsând afară învățătura și minunea nașterii din nou, închinarea în duh și în adevăr. Trebuie să fim siguri că-L urmăm pe Păstorul Cel Bun și nu pe oameni.

Dragostea Păstorului Bun este una personală, pentru că El Își cunoaște fiecare oaie pe nume; este o dragoste practică, deoarece datorită Lui oile nu trăiesc în frică și dragostea acestui Păstor, care Și-a dat viața pentru oi, este o dragoste continuă, pentru că El a înviat și este cu noi în toate zilele. „...Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea mea!“ (Ieremia 31:3). Numele Lui este singurul Nume dat oamenilor în care pot fi mântuiți. „Isus le-a mai zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt ușa oilor. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune...»“ (Ioan 10:7, 9).

Domnul Isus se compară cu o ușă, deoarece numai prin Domnul Isus se poate intra în posesia iertării și a mântuirii. El S-a asemănat cu o poartă pentru că a intrat în locul Preasfânt cu sângele Lui odată pentru totdeauna, ca noi să avem intrare slobodă la Tatăl. Ușa are scopul de a ține afară hoții și lupii, iar oile să le pună într-un loc sigur. El este și o ușă de comunicare între noi și Tatăl, pentru că este Mijlocitorul nostru. „...Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14:6). Intrăm în conversație cu Tatăl prin El. „Le voi fluiera și-i voi aduna, căci i-am răscumpărat, și se vor înmulți cum se înmulțeau odinioară“ (Zaharia 10:8). Prin Domnul Isus oile li se dă drumul în Împărăție. „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii»“ (Matei 25:34). Cine intră în staulul Lui fără autorizație din partea Sa este considerat hoț și tâlhar și procedează astfel din cauza unor motive nesincere. Oile sănătoase nu ascultă și nu merg după ei, deoarece recunosc vocea străinului. Domnul Isus este ușa. Numai prin credința în El se intră în promisiunile lui Dumnezeu. „După

venirea lor, au adunat Biserica, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței“ (Fapte 14:27). Cine intră pe această ușă a credinței, care este Domnul Isus și încă mai este deschisă, găsește pășune din belșug. „El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează“ (Isaia 40:11). Toată această lucrare de mântuire se desfășoară după planul dragostei lui Dumnezeu. El a făcut ușă acolo unde nu era, pentru a putea fi și noi mântuiți prin dragostea Păstorului Bun, care Și-a dat viața pentru oi la Golgota. „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor“ (Evrei 13:20).

În Domnul este belșug de iertare pentru orice tânăr sau bătrân care vrea să intre în Împărăția Sa. În El este iertare pentru cel cu păcate mari la activ, dar și pentru omul care afirmă că trăiește o viață morală, însă în fața ochilor sfinți și a standardului de sfințenie a lui Dumnezeu este considerat păcătos. În El și prin El avem belșug de pace și fericire chiar și atunci când trecem prin încercări, pentru că purtăm în suflet nădejdea vieții veșnice și a răsplătirii dumnezeiești. „După aceste lucruri, m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer...“ (Apocalipsa 4:1). Prin Domnul Isus s-a deschis ușa și pentru noi, neamurile, care eram străini de legămintele Lui și fără drept de cetățenie în Împărăția Sa. Astfel am fost acceptați și înfiați, devenind poporul și turma pășunii Lui. Dacă ar fi spus că El este ușa bogaților, sfinților, înțelepților, eu ar fi trebuit să rămân afară. Aș fi oftat și spus că și eu doream să intru prin ușă la belșug, dar slăvit să fie Dumnezeu care nu a pus astfel de condiții. El a spus că acela care aude să vină, și cui îi este sete să vină, să bea, în dar și fără plată.

Oile Domnului se adună în staulele Lui de pe întreg pământul numite case de rugăciune, unde un pastor mic, angajat de Marele Păstor, dă hrană oilor. Așa cum Domnul Isus a făcut ca cei doi ucenici care mergeau spre Emaus să înțeleagă Scriptura, pastorii chemați la această slujbă, având ungerea de Sus, hrănesc turma lui Hristos cu învățătura Scripturii, care este ca o pășune bogată pentru

o turmă de oi. „Și a început dela Moise, și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile...“ (Luca 24:27).

O erezie nouă, împotriva căreia trebuie să luptăm, este aceea că unii cred că în casa de rugăciune trebuie să fie distrați. Păstorul are chemarea de a paște oile și nu de a distra caprele. Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Sa, în această stare dându-i numele de om, adică de privitor în sus. După ce omul a păcătuit a devenit mult inferior stării inițiale, carne păcătoasă, deoarece nu mai era după chipul desăvârșit al lui Dumnezeu. Însă prin jertfa Domnului Isus și intrarea pe ușa care ni s-a deschis prin El suntem din nou restaurați la starea de oameni creați după chipul și asemănarea Lui. Eu a trebuit doar să mă umilesc și să spun că nu mă pot mântui singur. A trebuit să-mi recunosc păcatul și să mă căiesc de el. Atunci Domnul a acceptat să intru pe ușa harului, acordându-mi iertare și mântuire.

Trebuie să existe o detronare a eului nostru pentru a avea loc întronarea lui Hristos în noi. Ai intrat și tu pe această ușă care este Domnul Isus? Ai tu pace deplină, care să facă față morții dacă ai fi pe un pat în suferință sau dacă te-ar surprinde în ceasul următor? Ești tu o oaie în turma Domnului Isus? Dacă intri pe această ușă a pocăinței poți să ai pacea și mântuirea asigurată. Această promisiune vine din gura Aceluia care nu poate să mintă. Dacă intri pe ușă la El vei găsi pentru sufletul tău pășune din belșug. Bate la această ușă cu lacrimile pocăinței, iar ea se va deschide și Păstorul te va primi! Prin lacrimile pocăinței El îți dă din dragoste o inimă nouă de rob, care plină de dăruire vrea să facă numai voia lui Dumnezeu. Aceasta te va face împlinit și fericit. Vino să fii un miel al Păstorului Bun și vei avea pășune din belșug!

Amin

4

RÂURI DE APĂ VIE

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.“ Ioan 7:38

O vorbă veche spune că acolo unde este apă este viață și chiar din cele mai vechi timpuri omul s-a așezat în jurul apelor, având în vedere necesitatea ei pentru existență. După cum viața biologică este imposibilă fără apă, care constituie cea mai mare parte a trupului nostru fizic, tot așa viața duhovnicească este dependentă vital de apa vie, care este puterea Duhului Sfânt. Apa este singura formă de hidrogen care nu este dăunătoare trupului nostru și nimeni nu concepe ideea că ar putea trăi fără să bea apă; dar mult mai binefăcătoare, cu urmări veșnice, este Apa Vie pe care o dă Domnul Isus Hristos. Domnul Isus a asemănat Duhul Sfânt și belșugul darurilor pe care El le aduce în viața oamenilor cu niște râuri de apă ce dăruiesc viață spirituală din abundență, pentru că face legătura între om și bogățiile ce se coboară din tezaurul harului lui Dumnezeu. „Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu...“ (Psalmul 46:4).

După cum apa, cu proprietățile ei de dizolvant, elimină produsele toxice din corp, tot așa Duhul Sfânt dizolvă firea noastră cea veche, pentru ca omul cel nou să poată trăi sănătos. Faptul de a avea sau nu acest râu de apă vie în inimă împarte oamenii de pe pământ în fericiți și nefericiți. Adevărul cu privire la multe din tainele cerești este că există o mulțime de lucruri pe care nu le știm, deoarece cunoaștem în parte, Dumnezeu fiind Singurul care cunoaște tot. Noi cunoaștem doar starea când suntem fericiți sau

nefericiți. Sufletele care au avut experiența umplerii cu Duhul Sfânt știu ce înseamnă fericirea. Pentru a explica unei persoane care nu a avut experiența umplerii cu acest râu al Duhului Sfânt în viața lui ce înseamnă fericirea este ca și cum cineva i-ar spune unei broscuțe care a trăit numai într-un puț cu apă despre imensitatea oceanului. Acest râu al harului lui Dumnezeu, dătător de viață și fericire, aduce în sufletul care crede în Domnul Isus pe Însuși Dumnezeu, izvorul acestui râu. „...M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii...“ (Ieremia 2:13).

Domnul Isus a recunoscut nevoile fizice ale oamenilor în mijlocul cărora vestea Împărăția Cerurilor și cu care a petrecut mult timp slujind nevoilor lor trupești, dar adevăratul scop pentru care a venit în lumea noastră a fost acela de a salva sufletele oamenilor, și prin jertfa Lui să-i califice pentru a deveni deținătorii celei mai mari bogății, care este Duhul Sfânt. Interesul oamenilor din acea vreme, la fel ca și în zilele de astăzi, a fost mai întâi legat de nevoile trupești, văzute cu ochii pământești. Prin minunile pe care Domnul Isus le-a făcut a dovedit că El este Fiul lui Dumnezeu, care are competența și autoritatea să rezolve orice problemă pământească sau sufletească. Poporul căruia Domnul Isus s-a adresat ar fi vrut un împărat care să le dea libertate socială, să-i hrănească în chip miraculos și să le vindece trupurile bolnave, dar Domnul Isus a promis, în textul citat, cu mult mai mult decât atât, pentru că ceea ce El oferă rămâne veșnic cu noi și în noi.

Cuvintele textului citat au fost rostite de Domnul Isus cu ocazia Praznicului Corturilor, prin care se comemora călătoria poporului Israel prin pustie după ieșirea din robia egipteană. Aceste cuvinte arată nevoia lăuntrică a sufletului, asemănată cu un pământ uscat și setos de apă, fără de care nu poate rodi. Textul ne arată setea lăuntrică, văzută de Dumnezeu, a omului care dorește să-L cunoască pe Creator printr-o relație de prietenie și intimitate ca aceea dintre Tatăl și Fiul, dar ne spune și modul în care această nevoie de împlinire spirituală poate fi satisfăcută. „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste

odraslele tale“ (Isaia 44:3). Cuvintele rostite de Mântuitor în mesajul Său sunt un balsam vindecător ce curge de la Dumnezeu în sufletul care vine la Domnul și crede în El, pentru ca apoi această binecuvântare să curgă mai departe din inima celui ce a crezut, făcându-l o binecuvântare pentru cei din jurul său.

În Marea Galileii se varsă trei râuri și ea, la rândul ei, printr-un râu, curge în Marea Moartă. Acest râu, care curge din Marea Galileii sau Marea Tiberiadei cum mai este numită, se numește Iordanul și pe unde trece el este viață, pentru că face posibilă creșterea vegetației. Omul care primește în el acest râu de apă vie trebuie să-l lase să curgă mai departe, altfel devine ca Marea Moartă, în care nu este viață. Cel mântuit are dorința de a spune și altora despre Domnul, pentru ca și alții să fie mântuiți. Domnul Isus dă și astăzi această apă care înseamnă viață spirituală, ce pulsează după inima lui Dumnezeu. Sunt multe religii și crezuri în lume, dar prezența acestui râu al Duhului de viață în suflet îi separă pe oameni într-o grupare a acelor mângâiați și cârmuiți de Duhul Sfânt, care au și mențin o legătură directă cu Cerul, adică cu Dumnezeu, în fiecare clipă a vieții.

Religiile pământului caută să constrângă oamenii în dominațiuni cu legi și ritualuri omenești, dar aceia în a căror inimă curge acest râu formează o grupare de oameni numită Biserica lui Dumnezeu. Biserica nu este o clădire, ci este formată din oameni din toate treptele societății, care au răspuns chemării Evangheliei și au devenit suflete mântuite prin nașterea din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt. A bea și a avea acest râu de apă vie în inimă este un act progresiv și repetat printr-o comuniune neîntreruptă cu Domnul Isus Hristos. „Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viață veșnică“ (Ioan 4:14). Acest fel de comunicare cu Dumnezeu ne ajută să ne cunoaștem întotdeauna starea prezentă în care suntem înaintea Lui, prin aceea că Duhul Sfânt ne mângâie, ne îmbărbătează, ne pregătește pentru a fi folosiți într-o lucrare sau ne mustră, după cum este nevoie pentru sufletul nostru.

Dumnezeu dă această apă vie oricui o cere și este timpul să te întrebi dacă faci parte din grupul celor ce au în inima lor acest râu de apă. „...Dacă însetează cineva să vină la Mine, și să bea“ (Ioan 7:37). Acela care prin pocăință de tot trecutul, care a provocat mânia lui Dumnezeu, își predă viața Domnului Isus și Îl primește ca Domn și Mântuitor, cere și primește această apă vie a Duhului Sfânt. „...marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape“ (Isaia 35:7).

Apa vie se primește numai printr-o relație directă cu Dumnezeu, și altă sursă nu există. Acest râu de apă vie, promis de Mântuitorul nostru și primit de cei ce l-au cerut, a făcut din aceste suflete binecuvântate o grupare ce formează Biserica lui Dumnezeu. Acest râu de apă vie face posibilă închinarea în duh și în adevăr, care este închinarea cerută de Dumnezeu. „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr“ (Ioan 4:23, 24). Acest fel de închinare, care îl zidește pe credincios, captează atenția Cerului și rugăciunile ajung pe altarul Dumnezeului Celui viu, despre care psalmistul spune că este un Dumnezeu care ascultă rugăciunea. „Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt“ (Iuda 1:20).

Poate este timpul să te întrebi dacă te rogi în așa fel încât rugăciunea ta să ajungă la tronul lui Dumnezeu. Acela care primește acest râu de apă vie în inima lui are consimțământul că este ascultat atunci când își înalță rugăciunea către Cer. Pentru ca Dumnezeu să dea acest dar omului, a plătit prin jertfa Fiului Său Preaiubit așa de mult, încât omul nu ar fi vreodată în stare să-I răsplătească îndeajuns, de aceea Dumnezeu dă omului darul Duhului Sfânt. „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani!...“ (Isaia 55:1). Când Duhul Domnului lipsește din viața unui om, el se aseamănă cu o fântână lipsită de apă. „Oamenii aceștia sunt niște fântâni fără apă...“ (2 Petru 2:17). Ca și un om setos care se duce la o fântână să-și astâmpere setea și o găsește

lipsită de apă, așa sunt bisericile în care nu curge acest râu de apă vie al Duhului Sfânt, pentru că au stins Duhul cu legi și judecăți omenești sau fiindcă Duhul Sfânt nu a fost niciodată bine venit în acel loc.

Milioane de oameni au religia ceremoniilor și a slujbelor cu ritualuri care de multe ori le golesc buzunarele, le risipesc timpul, dar și mai grav este că dă omului o nădejde falsă, cum că sufletul le-ar fi la adăpost. Lipsa acestui râu de apă vie produce pagubă în afara bisericii, dar și înăuntru ei. „Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul“ (Iuda 1:19). Este necesar să ne cercetăm, să vedem dacă în noi este acest râu de apă vie care curge de la Dumnezeu. „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este a Lui“ (Romani 8:9). Acest verset spune că omul în care locuiește Duhul lui Dumnezeu este duhovnicesc, asemenea unui râu ce curge. Unele întrebări nu sunt plăcute uneori, dar sunt importante, ca de exemplu: Ai tu în tine Duhul Sfânt? Ai fost născut din nou? Ai doar o religie în viața ta sau ai o relație de prietenie cu Domnul Isus prin acest râu care este Duhul Sfânt? Știi sigur că dacă ai trece în veșnicie în următoarele 24 de ore ești mântuit? Dacă nu știi și dacă dinăuntru tău nu țâșnește fără preget un răspuns sigur la aceste întrebări, probabil că veșnicia sufletului tău este în pericol.

Inima în care curge această apă vie promisă de Domnul Isus abia așteaptă să aibă ocazia să-i spună cuiva despre prietenia cu Domnul Isus, să spună cum Domnul i-a schimbat viața și să vorbească despre marea întâlnire care va avea loc, în curând, în ziua când vom sta înaintea Domnului Isus. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apocalipsa 22:17). Apa vie a Duhului Sfânt dinăuntru credinciosului îl face să dorească și chiar să tânjească după ziua Domnului, de aceea el spune: „Vino, Doamne Isuse!“ Sufletul în care curge această apă este gata nu numai să răspândească Vestea Bună a mântuirii prin râul care curge din inima lui, dar este gata să sară în apărarea Evangheliei și

a Numelui Domnului Isus. Așa cum o tânără logodită nu acceptă ca cineva să-l vorbească de rău pe iubitul ei pentru că o doare, așa și sufletul care-L iubește pe Domnul Isus este gata să apere și să dea socoteală de credința pe care o poartă în inimă. Un astfel de suflet nu se rușinează când este numit creștin sau pocăit. Aceia care mănâncă și beau din meritele Domnului Isus ori de câte ori se împărtășesc din El își însușesc personalitatea Domnului Isus, și Cel ce face această modelare este Duhul Sfânt.

Prin înfiere în familia Regelui, Domnul Isus ne numește frații Lui, poporul Lui și chiar neamul Lui, pentru că prin primirea acestui râu de viață în noi suntem născuți din Dumnezeu. „Ia aminte spre Mine, dar, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu!“ (Isaia 51:4). Dacă nu ai ajuns la această stare, nu trăi în trecut, ci folosește-te de salvarea pe care Dumnezeu ți-o oferă prin credința în jertfa Domnului Isus. Un om foarte bine pregătit în școlile înalte ale vremii, cu numele de Saul din Tars, odată ce a fost convins că Domnul Isus este Hristosul lui Dumnezeu, dat ca Miel de răscumpărare pentru omenire, nu a mai trăit în trecut, ci le-a socotit pe toate ca pe o pierdere în comparație cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos. Acest om, numit mai târziu Pavel, a ajuns un apostol al neamurilor, care prin cuvintele râului de viață ce curgea din inima lui a îndemnat și mai îndeamnă încă milioane de suflete către Dumnezeu.

Să nu folosim trecutul nostru ca pe un pat pe care să ne odihnim în meritele noastre, ci să punem tot ce avem la dispoziția lui Dumnezeu, pentru ca El să se poată folosi de viața noastră ca și alții să bea din izvorul mântuirii. „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii“ (Isaia 12:3). Psalmul 23 spune că o umblare cu „Păstorul cel bun“, care este Domnul Isus, este o umblare printre pășuni verzi și ape de odihnă. „El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul...“ (Psalmul 23:2-3). Nu este nicio umbră de îndoială în această afirmație odată ce un suflet devine oaia Domnului Isus prin răscumpărarea plătită de El, lucru care-L face proprietar. Sunt numite ape de odihnă pentru că Duhul Sfânt este aducător de pace, odihnă sufletească și înviore.

Cu cât un râu este mai adânc, cu atât mai mult curge fără gălăgie. Aceia în a căror inimă curge apa adâncă a Duhului Sfânt nu scot un sunet strident, ca al unui instrument gălăgios, și acest lucru arată că este liniște sufletească în inima celui ce se face părtaș puterii Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu se ceartă și nu-și caută dreptatea cu gura, chiar atunci când sunt respinși de cei din jur.

Porumbelul simbolizează Duhul Sfânt și este o pasăre ce reprezintă pacea. Versetul acesta spune că El, Păstorul cel bun, ne duce la ape de odihnă, pentru că singuri noi niciodată nu le-am găsi. Dacă legea dată prin Moise a mânat poporul de la spate, legea legământului celui nou, prin har, are ca și conducător pe Domnul Isus care merge înaintea noastră, arătându-ne drumul și ceea ce cere Dumnezeu de la noi prin exemplul Lui personal. A ajuns sufletul tău la aceste ape de odihnă sau trebuie să recunoști că niciodată nu ai avut experiența unei asemenea fericiri? Pășunea oilor Domnului Isus este Sfânta Scriptură, care arată omului calea spre Dumnezeu și felul în care poate primi darul Duhului Sfânt ca pe o apă vie în inima lui. „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide“ (Matei 7:7). Cel ce vrea această bogăție a apei vii trebuie să o ceară cu stăruință de la Dumnezeu, în rugăciune acasă sau în cercurile de rugăciune. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer“ (Luca 11:13).

Dumnezeu în bunătatea Sa a ales să pună în noi, cei care suntem din lut, acest râu dumnezeiesc. „Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, îl umpli de bogății, și de râuri dumnezeiești, pline cu apă...“ (Psalmul 65:9). Într-o zi, într-un fel sau altul, acest trup de lut va rămâne în urmă, dar duhul și sufletul nostru, în care Dumnezeu a pus acest râu de apă vie, se va înălța spre Casa cerească și veșnică, pentru a fi totdeauna cu Dumnezeu. Acest râu dumnezeiesc este ca o fântână arteziană în inima credinciosului, care-l face plăcut celor din jur pentru că este o binecuvântare pentru ei. După cum omul nu poate planta în pământ sursa unui izvor de apă minerală, ci el este pus acolo de Dumnezeu spre a fi o binecuvântare în calea omului, tot așa acest izvor despre care

Domnul Isus vorbește nu este pământesc, ci dumnezeiesc, și este pus în inima omului care crede în Domnul de către Dumnezeu.

Trăim astăzi vremea harului, înainte de Răpirea Bisericii la Cer, când Dumnezeu, care dă omului pocăința, mai toarnă acest râu de apă vie în inimile oamenilor flămânzi după neprihănire. „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prorocii, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul meu, în zilele acelea“ (Ioel 2:28, 29). Zilele „acelea“ le trăim noi, când Dumnezeu dă celui care cere cu stăruință din bogăția Cerului apa vie a Duhului Sfânt care face să rodească în noi roada Duhului Sfânt, care Îl bucură pe Dumnezeu. Acest râu de apă vie s-a revărsat pe pământ la cincizeci de zile după învierea Domnului Isus din morți, în ziua de Rusalii, când se sărbătorea Praznicul Primelor Roade și Praznicul Secerișului. Acest râu de apă vie continuă să fie revărsat peste cei dornici după Dumnezeu, până la ziua Răpirii Bisericii la Cer. „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale, și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă“ (Isaia 44:3, 4).

În textul citat la început Domnul Isus pune o condiție pentru acela care vrea acest râu de apă vie, atunci când spune: „Cine crede în Mine...“. Ca să ai acest râu în tine, care nu te lasă setos după Dumnezeu fiindcă ți-L aduce în suflet, trebuie să crezi în El. „...cine crede în Mine, nu va înseta niciodată“ (Ioan 6:35). Domnul Isus Hristos nu este doar un om bun, cu învățături de la Dumnezeu, ci El este, așa cum L-a văzut Ioan Botezătorul, Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatele omenirii. Domnul Isus este Dumnezeul ce primește închinarea lui Toma care-L numește: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“. El este Acela care primește închinarea apostolului Ioan în insula Patmos, dar primește și închinarea noastră astăzi, a aceluia care credem în El ca Domn și Mântuitor. Cine crede în El și a fost cu adevărat născut din nou este plin de râvnă pentru fapte bune, dar știe că nu este mântuit prin ele, ci este socotit neprihănit prin har.

Cei ce cred în El formează un popor aparte, separat de restul oamenilor nu prin granițe pământești sau prin aceea că vorbesc o limbă aparte de ei, ci au în comun faptul că au primit în inima lor acest râu de apă vie al Duhului Sfânt. Cei ce cred în El ascultă și păzesc cu scumpătate poruncile Domnului Isus scrise în Sfintele Scripturi, care sunt dreptarul învățaturii sănătoase. Cei ce cred în El fac parte din trupul Lui, frecventând cu statornicie strângerea laolaltă a credincioșilor în casele de rugăciune unde este vestit Cuvântul nealterat al Scripturii. Pentru acela care crede în Domnul Isus Hristos cel înviat din morți a treia zi după Scripturi, frecventarea casei de rugăciune, unde Biserica se adună, este un prețios act de închinare, pentru că ceea ce îi determină să meargă la casa de rugăciune este dorința de a se închina lui Dumnezeu. Acela care crede în El face legământ cu Dumnezeu prin scufundare în apa botezului și nu lipsește niciodată de la împărțășirea cu trupul și sângele Domnului, trăind o viață sfântă, separată de tot ceea ce Scriptura numește păcat.

Cei ce cred în El duc o viață de slujire, ajutând pe cei în nevoie și îmbărbătând pe cei ce trec prin necazuri. Omul care crede în El și a primit acest râu de apă vie în inimă spune și altuia despre minunea pe care Dumnezeu a făcut-o în viața lui. „Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci; izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge într-una“ (Proverbe 18:4). Psalmistul spune că Dumnezeu Se coboară în adunarea Lui, în mijlocul laudelor care ies din inimile unite a celor în care curge acest râu de apă vie al Duhului Sfânt. Acela care crede în El cântă cântări de laudă lui Dumnezeu, pentru bunătatea pe care Și-a arătat-o față de el. Crezi tu în Domnul Isus ca să ai parte de această apă vie ce ferește? Se merită să o cauți până o găsești, și să o ceri până ce o primești. Dacă crezi în El și vei face lucrurile amintite mai sus, lucruri care-ți stau în putință și care dovedesc că crezi în El, vei cere și vei primi această bogăție a Duhului Sfânt, care te va face un suflet fericit aici pe pământ și veșnic sus în Cer cu Dumnezeu și cu toți aceia care au primit acest râu aducător de fericire.

Amin

5

MĂRGĂRITARUL DE MARE PREȚ

Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.“ Matei 13:45, 46

Pilda comorii ascunse și a mărgăritarului de mare preț sunt prezentate ca două pilde gemene, unice Evangheliei după Matei, având scopul de a ne arăta interesul deosebit al lui Dumnezeu de a face sufletelor noastre parte în Împărăția Sa veșnică. În vechime, din lipsa sistemelor bancare sigure, exista obiceiul ca oamenii să-și îngroape lucrurile de valoare în pământ atunci când simțeau că se apropie pericolul de a fi atacați, cucerii sau când trebuiau să călătorească pentru perioade lungi de timp. Multe dintre aceste comori au rămas ascunse până în ziua de astăzi, pentru că cei care le-au ascuns, din diferite motive, nu au mai avut ocazia să le dezgroape. Mărgăritarul sau perla are formă sferică, de o culoare sifidie și se formează în interiorul unei scoici, în jurul unui corp străin care a pătruns înăuntru scoicii. Cuvântul lui Dumnezeu și calea pocăinței ne primește ca pe o scoică spre a ne prelucra și a face din noi valori pentru cer.

Drumul nostru spre Canaanul Ceresc este un timp de prelucrare, uneori neplăcut pentru firea noastră. Este un timp când Duhul Sfânt crește în noi virtuți care sunt valori pentru Împărăția lui Dumnezeu. Am putea asemăna această lucrare a prelucrării noastre în ceva valoros, prin examenele vieții, cu o scoică care, chiar dacă nu este atractivă pe dinafară, atunci când ceva pătrunde înăuntru

ei poate fi transformată într-un mărgăritar de mare preț. Această pildă a primit interpretări diferite, cu folos duhovnicesc de-a lungul anilor, dar cele mai des întâlnite interpretări sunt acelea în care fie Domnul Isus, fie Împărăția lui Dumnezeu sau Biserica sunt descrise ca fiind mărgăritarul de mare preț. Negustorul de mărgăritare a căutat în mod deliberat ceva specific, care să aibă mare preț și acest ceva trebuia să se potrivească cu așteptările lui. Dumnezeu a căutat de la început să facă din om ființa peste care să-Și reverse dragostea și de la care să primească dragoste. Planul acesta și dorința de bine a lui Dumnezeu a devenit o realitate, și anume Biserica lui Dumnezeu formată din cei pe care Duhul Sfânt i-a născut din nou, începând de la Rusalii și până la Răpire.

Este important să dăm atenție faptului că nu noi, care iubim întunericul, L-am căutat pe Dumnezeu, pe Cel ce este lumină, ci El ne-a căutat pe noi. „Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.“ (Romani 3:11). Omului îi place păcatul precum porcului noroiul și până când Duhul Sfânt nu-i trezește mintea sănătoasă ca să-și vină în fire, să se vadă murdar, și până când prin nașterea din nou nu-și schimbă atitudinea de a se complăce în astfel de stări, nu are gând și nici dorință ca să iasă din noroiul păcatului. „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6:44).

Omul, fie că are puține sau foarte multe păcate, nu are cu ce plăti pentru ele ca să primească mântuirea, adică starea de om iertat, neprihănit, pentru ca după această viață să intre în Cer spre a fi veșnic cu Dumnezeu. Fără jertfa de înlocuire, ca plată pentru păcat, degeaba ar fi fost oamenii de acord cu Dumnezeu în ceea ce privește păcătoșenia lor și faptul că păcatul lor merită pedeapsa, fiindcă nu aveau cu ce dobândi iertarea. „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită...“ (Isaia 64:6). Au fost și mai sunt dintre aceia care se înșală crezând că ar putea plăti cu bani sau fapte darul lui Dumnezeu. „Dar Petru i-a zis: «Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!»“ (Fapte 8:20).

Întrucât jertfa celor răi este o scârbă înaintea lui Dumnezeu, noi nu avem cum ajunge în poziția de a putea obține mântuirea prin meritele noastre. Dacă dorim mântuirea, aceasta va fi în termenii lui Dumnezeu. „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână...“ (Ioan 15:16).

Pilda mărgăritarului de mare preț, cuprinsă în numai două versete, ne spune că un negustor a căutat și a găsit un mărgăritar, pentru care a plătit un preț foarte ridicat. Putem privi la această pildă a mărgăritarului de mare preț din diferite unghiuri, și una din explicațiile care poate trezi în noi sentimente de recunoștință este atunci când înțelegem că Domnul Isus este negustorul, iar prețul plătit este jertfa Domnului Isus. Cu această interpretare mărgăritarul de preț este Biserica formată din sufletele celor mântuiți.

Negustorul a călătorit departe și nu era interesat de altceva decât de un mărgăritar de preț, pe care și l-a însușit plătind prețul lui. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 6:19, 20). Împărăția lui Dumnezeu nu este de vânzare, ci doar se lărgește prin sufletele acelor care Îl primesc pe Domnul Isus în inima lor. Domnul Isus ne-a făcut ai Lui prin aceea că a plătit pentru răscumpărarea sufletului nostru, care prin păcat s-a devalorizat, devenind inacceptabil pentru a fi primit în cer. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1:18, 19).

Domnul Isus Hristos pentru a intra în posesia sufletelor din care e formată Biserica a plătit cu sângele Său de bună voie. „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său“ (Fapte 20:28). Domnul Isus nu a fost și nu va fi de vânzare niciodată și nici nu există nimic în

Univers cu care El să poată fi comparat ca valoare. Sfinții Vechiului Testament au ascultat de Dumnezeu, L-au crezut și s-au sacrificat pentru credința lor în Iehova. Ei vor fi mântuiți după planul lui Dumnezeu, însă Biserica este Mireasa Domnului Isus răscumpărată în care Duhul Sfânt a crescut valori de sfințenie și sacrificiu în dragoste, valori de care Dumnezeu se bucură.

Un suflet nu poate prin eforturi proprii, oricât de bine intenționate ar fi ele, să plătească pentru a fi parte din Biserica lui Dumnezeu, ci devine curat și frumos în ochii sfinți ai lui Dumnezeu, ca urmare a unui efort deosebit din partea Lui. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu... Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus...” (Efeseni 2:8, 10). Răscumpărarea sufletelor s-a desfășurat și se desfășoară după un plan numit Har, prin care cel sărac și gol este îmbogățit față de Dumnezeu. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Răscumpărarea a inclus faptul că Domnul Isus a părăsit prezența Tatălui și a sfinților îngeri, S-a dezbrăcat de slava cerească și S-a întrupat ca om, ca să sufere și să moară. În acest fel Domnul Isus a plătit prețul întreg pentru a ajunge în posesia mărgăritarului de mare preț care este Biserica Sa. „...A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apocalipsa 1:5). În Sfânta Scriptură ne sunt date multe lecții în care exemple din natură și din viața animalelor sunt folosite pentru a înțelege mai bine anumite învățături. De data aceasta Mântuitorul ne învață o lecție de preț, folosindu-se de asemănarea Bisericii cu o perlă care ia ființă în urma unei suferințe. Mărgăritarul sau perla, cum mai este numită, se formează atunci când într-o scoică pătrunde o granulă de nisip sau vreun alt corp străin găsit prin apă. Pentru că acest corp străin rănește și zgârâie scoica înăutru, aceasta îl acoperă strat după strat cu o substanță asemănătoare calciului, dându-i o rotunjime și în același timp frumusețe. Domnul Isus Și-a dat viața pentru Biserică ca ea să

devină o comoară care să înfrumusețeze cerul. „... cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5:25). Domnul Isus a plătit pentru noi, înlocuindu-ne din poziția de condamnați la moarte. „...Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6).

Un mărgăritar începe prin a fi un lucru fără de valoare, ca și o granulă de nisip sau alte lucruri ce se găsesc prin apă. După cum o perlă este formată ca urmare a penetrării unui corp străin de diferite feluri într-o scoică, așa Biserica este formată din diferiți oameni, care răspund chemării lui Dumnezeu, fiind schimbați în valori pentru Cer. Lucrarea de formare a perlei este o lucrare ascunsă înăutru scoicii. Lucrarea de mântuire a sufletului începe înăutru nostru, atunci când Duhul Sfânt face inițierea noastră în familia lui Dumnezeu, prin minunea nașterii din nou. Dumnezeu este Acela care vede Biserica în totalitatea ei și îi vede frumusețea primită prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt. Chiar dacă lumea nu o prețuiește, Biserica este de mare folos omenirii, pentru că prezența ei oprește manifestarea în forță a puterilor întunericului ce se vor declanșa cu toată furia în momentul în care Biserica va ajunge în cer, după cum este predestinată.

Perla formată în trupul scoicii nu poate fi tăiată, deoarece spre deosebire de diamant, a tăia o perlă înseamnă a o distruge. În ochii lui Dumnezeu Biserica Sa formează o unitate, care la fel ca haina Domnului Isus nu suferă să fie ruptă în bucăți. „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți desbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Corinteni 1:10). Una din calitățile perlei este că reflectă lumina, iar Biserica lui Dumnezeu face la fel, reflectând lumina ce o primește de la Dumnezeu. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16). După cum mărgăritarul are frumusețe, și Biserica Domnului are frumusețe și un mare preț în ochii lui Dumnezeu. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3).

Frumusețea stă în curăția și sfințenia cu care se păstrează pentru Mirele Isus. „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată“ (2 Corinteni 11:2).

Negustorul nu a intrat ușor în posesia mărgăritarului, ci a trebuit să plătească pentru el. Când a plătit prețul, Domnul Isus a simțit o bucurie, nu o pierdere. „...Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu“ (Evrei 12:2). Domnul Isus Și-a dat viața pentru sufletul tău și al meu. Domnul Isus nu S-a târguit, spunând că prețul este prea mare, ci a plătit cu viața Lui ca să completeze tranzacția prin care sufletul doritor de mântuire să devină proprietatea Sa. Orice suflet care se vede lipsit de merit și de frumusețe duhovnicească, prin pocăință, poate cere să fie acoperit cu meritul jertfei Domnului Isus, și în acest fel să devină valoros.

Domnul Isus nu a fost de vânzare niciodată și nici nu a trebuit să fie răscumpărat, doar sufletul omului a avut nevoie de aceasta, deoarece prin păcat și-a pierdut valoarea, devenind asemenea unui ciob spart. Prin har, dintr-un lucru fără de valoare și urât, pentru că păcatul este urât, am fost curățiți și acoperiți cu sângele Domnului Isus, primind astfel valoare și frumusețe. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu...“ (Maleahi 3:17). Fiecare suflet mântuit este investiția Lui, de aceea tot meritul este al Domnului. „...S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.“ (Efeseni 5:25-27). Spre deosebire de diamante, perla este produsă de un organism viu. Din cauza păcatului, suntem ca un parazit care zgâriem frumusețea creației lui Dumnezeu, până ce sângele Domnului Isus nu ne acoperă și nu ne dă frumusețea neprihănirii Lui, prin care ne face să semănăm cu El.

Suntem formați în chip tainic din omul ascuns al inimii noastre, unde apare o frumusețe de care se bucură Dumnezeu. „Căci voi ați

murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (Coloseni 3:3). O dată ce Duhul Sfânt ne dă o identitate nouă prin meritul jertfei Domnului Isus, din păcătoși în neprihăniți, nu ne mai vedem ca nisip sau ca altă impuritate, ci se vede Hristos, ale cărui virtuți formează și identifică omul cel nou. O dată ce am fost mântuiți ne deosebim de cei care aleg să rămână doar un fir de nisip. Din această cauză suntem priviți ca fiind diferiți și uneori chiar suntem urâți de lume. „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea“ (Ioan 15:19). Lumea nu vede frumusețe și nici avantaj în a fi sfânt, dar cei care Îl primesc pe Domnul Isus devin valori prin înnobilarea făcută de harul lui Dumnezeu.

Negustorii, în general, cumpără ca apoi să vândă mai scump, însă pe Domnul Isus nu-L caracterizează acest fapt. El nu face așa, ci ne vrea doar pentru Sine, pentru totdeauna, asemenea omului bogat care cumpără un mărgăritar spre a-l păstra. „Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin“ (Romani 11:36). Dumnezeu Își transferă această comoară sus în cer, atunci când un suflet trece prin ușa morții în veșnicii, dar la împlinirea vremii, prin Răpirea bisericii la cer, El Își va întregi comoara. Un renumit fizician cu numele de Faraday a fost întrebat cum poate crede că va avea loc această întrunire a Bisericii lui Dumnezeu în clipa învierii și a răpirii. Acest fizician a luat o cupă de argint și a cufundat-o în acid nitric, dizolvând astfel cupa. Apoi a pus în acea compoziție cupru și tot argintul s-a separat pe fundul vasului. După acest experiment le-a spus celor ce asistau că va face din acel argint o cupă mai frumoasă decât cea dinainte.

În alt experiment a amestecat pilitură de fier cu pământ și când a pus un magnet mare deasupra pământului din pahar, pământul a început să se miște, lăsând să iasă la iveală pilitura de fier, care a fost imediat atrasă de magnet. Prin aceste experimente a demonstrat într-un mod științific cum Dumnezeu va strânge toate sufletele mântuite la El. Faci și tu parte din această comoară a lui Dumnezeu? A primit sufletul tău valoare prin schimbarea ce o face

harul lui Dumnezeu? Dacă încă nu ai luat decizia de a te preda Domnului Isus încă mai poți să faci acest lucru, însă va veni o zi când va fi prea târziu. Renunță la voia ta și acceptă voia Lui, pentru ca El să facă din tine o valoare pentru cer. Renunță la planurile tale, independența ta, pentru că toate acestea duc la un loc de chin, și primește darul lui Dumnezeu prin care ești iertat și primit în familia Marelui Împărat.

Când un om vine la Hristos fața i se luminează, pentru că inima este nouă, vocabularul i se schimbă, unora chiar dinții și mâinile nu le mai sunt galbene de tutun, prietenii se schimbă, dar odată cu aceste schimbări vine și bucuria mântuirii însoțită de o pace pe care niciodată nu ai simțit-o înainte înăuntrul sufletului. Această înnoire făcută de Duhul Sfânt dă frumusețe sufletului. „Și atunci împăratul îți va pofți frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale“ (Psalmul 45:11). Pentru lume, în viitorul apropiat, urmează un timp de zbucium și groază, dar pentru cei ce se predau Domnului Isus urmează bucuria de a fi veșnic în cer, în prezența Celui care a plătit prețul pentru a ne face ai Lui. „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui...“ (Maleahi 4:2). Avem și noi un preț de plătit pentru a primi această mântuire, și anume de a asculta de El, și atunci Domnul va face din noi o comoară, lucrând dinăuntru înspre afară.

„...Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze“ (Matei 16:24). Totul începe cu o mărturisire, recunoscând că ești păcătos și că vrei să primești iertarea care te face un copil al lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni sunt experți în a găsi scuze, dar dacă vrei un început nou este nevoie să-I spui Lui că ești un păcătos, și El te va ierta. Atunci vei privi toate lucrurile din trecut ca pe o pierdere de timp și te vei bucura de prezența în inima ta a Duhului Sfânt, care îți va da un simț permanent al prezenței lui Dumnezeu. „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos“ (Filipeni 3:8).

Un student la școala de sculptură a lui Michelangelo și-a terminat lucrarea și l-a invitat pe maestrul profesor să-i verifice sculptura. Acesta a examinat-o și apoi i-a spus că îi lipsește doar un lucru. Studentul toată noaptea n-a putut dormi, frământându-se să găsească ceea ce ar putea lipsi sculpturii sale. A doua zi l-a întrebat pe maestru în legătură cu lucrarea sa, și acesta i-a spus că statuii cioplite îi lipsește doar viața. A fost un compliment extraordinar pentru acel student. Sunt oameni buni și morali, care fac ce este bine înaintea oamenilor, dar ei sunt ca această statuie frumoasă, însă lipsită de viață. „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați...“ (Efeseni 2:1-2). Oricât de vii am părea și oricât de multe fapte bune am face, Scriptura ne numește morți duhovnicește până când nu venim prin pocăință la Domnul Isus care, prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt, ne face făpturi noi.

Satana este ca un inginer chimist care face milioane de experimente pentru a scoate formula potrivită cu care să înșele omul. Este ca un farmacist care cântărește cu precizie să vadă cât adevăr poate să lase lângă neadevăr, ca să nu pară suspicios omului căruia îi oferă produsele lui otrăvitoare. Noi devenim valoroși nu prin faptele noastre, ci prin meritul sângelui Său, după ce Îl lăsăm pe Duhul Sfânt să ne cărmuiască în tot adevărul, iar rezultatul vor fi faptele bune prin care ne vom asemăna tot mai mult cu Stăpânul nostru. Această schimbare va fi simțită și văzută nu numai de cel schimbat într-o făptură nouă, ci și de cei din jur.

Un om după ce s-a pocăit s-a dus la șeful său, care era proprietarul companiei, și i-a mărturisit că avea obiceiul să-l fure la timp și fiindcă nu era bogat a cerut voie să lucreze ore suplimentare până ce își va plăti datoria. Proprietarul foarte mișcat nu numai că a acceptat propunerea, dar curios s-a dus și el la casa de rugăciune să vadă cine a influențat viața acestui om într-un mod așa de neobișnuit. Mai târziu, când a văzut că în acel angajat a avut loc o schimbare reală, ce a rămas, a devenit și el un urmaș al lui Hristos. A văzut în trăirea unui om o schimbare făcută de Dumnezeu și prin acea mărturie încă un suflet a fost câștigat pentru

cer. De multe ori i s-a spus că trebuie să se pocăiască, dar aceasta nu a avut efect până când nu a văzut frumusețea sufletului omului pe care îl schimbă Dumnezeu. Vino la Hristos și El te va face o valoare nu numai în această lume, ci și pentru a fi veșnic în cer cu Dumnezeu. Primește Darul iertării lui Dumnezeu ca să fii al Lui, a Celui care te vrea cu El pentru totdeauna.

Amin

6

FOAMETEA DIN ȚARA TA

„A venit însă o foamete în țară; și Avram s-a pogorât în Egipt, ca să locuiască pentru câțeva vreme acolo; căci era o mare foamete în țară.“ Genesa 12:10

Este foamete în țara ta? Poate spui că vremurile acelea când alimentele se procurau prin intermediul cunoștințelor sau în cantități foarte reduse, stând la cozi imense, au trecut. Poate spui că ai făcut parte dintr-o familie de oameni harnici, gospodari, chiar descurecăriți, și nu ai dus lipsă niciodată, chiar dacă în țară a fost criză. Dacă ești un suflet care înțelege ce înseamnă nașterea de sus și ai avut această minunată experiență, devenind prin meritul jertfei Domnului Isus un copil al lui Dumnezeu, peste țara sufletului tău este foarte posibil că va fi îngăduit să vină o foamete. Este vorba de o foamete, dar nu neapărat din cauza unei crize cauzată de faptul că nu s-au făcut grânele în holde, ci este vorba de o foamete care constă în lipsa unor lucruri pe care uneori le-am putea pune în rândul unor nevoi legitime ale ființei noastre.

Avraam a fost omul care s-a evidențiat înaintea lui Dumnezeu prin aceea că L-a crezut pe El și la cuvântul Lui a ieșit din țara Ur. Avraam a plecat spre țara care avea să se numească Țara Canaanului, Israelul de astăzi, unde Dumnezeu a plănuit să-Și ridice un popor al Lui, prin care să binecuvânteze toate popoarele lumii. Când vorbim de credință, gândul nostru se duce imediat la Avraam și Scriptura îl numește tatăl credincioșilor, dar de data aceasta vom căuta să scoatem folos duhovnicesc nu din credința

care l-a făcut să fie socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, ci din frânturi din viața lui în care credința i-a fost slabă și chiar frântă, această stare ducându-l în pribegia vieții lui pe unde nu ar fi trebuit să meargă. Acest mesaj va încerca să arate că adevărata credință care-L onorează pe Dumnezeu și îmbracă omul în binecuvântări are rădăcina în ceea ce Domnul a spus, nu în ceea ce omul spune că va face. Când ne încredem în ceea ce spunem noi că vom face ne asemănăm cu cei de la Turnul Babel, care au vrut să-și facă un nume pentru ei, dar noi, care suntem chemați a fi făpturi noi în care Domnul Isus să ia chip, avem chemarea de a ne încrede în ceea ce Dumnezeu spune, pentru ca Numele Lui să fie proslăvit prin ascultare în viața noastră. Unul din cele mai triste lucruri întâlnite la cei ce se numesc copii ai Domnului este să vezi că nu fac legătura dintre viața lor pământească, cu experiențele ei, și cea duhovnicească, tratându-le ca două lucruri separate, în loc să le lase să se împletească și să se întrepătrundă una pe alta, zi de zi.

La vârsta de 75 de ani, din starea de păgânism, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să plece din Haran într-o țară pe care i-a promis-o și nu doar datorită unui simț optimist, ci crezând și acționând pe baza a ceea ce Dumnezeu i-a spus, Avraam ascultând, astfel din păgân a devenit un credincios. Prin a crede și a acționa bazat pe Cuvântul lui Dumnezeu milioane de oameni au ales să devină credincioși și să privească cu toată încrederea spre Canaanul ceresc, pe care Dumnezeu l-a promis ca destinație finală și veșnică aceluia care prin Domnul Isus vine la Tatăl. Este un moment potrivit să te întrebi dacă Dumnezeu ți-a vorbit și ție și dacă te-a chemat și pe tine afară din lumea idolatră ca să primești darul mântuirii. Acela care vrea mântuirea trebuie să creadă Cuvântul și crezând să încheie legământ cu Domnul Isus prin botezul în apă, lucrare care împarte oamenii în grupul celor care ascultă și a celor care nu ascultă de El.

A treia fază, care cuprinde restul vieții, este aceea în care sufletul iertat și mântuit să umble cu Dumnezeu, lăsându-se să fie folosit de El spre a aduce câștig Împărăției Lui, așa cum vasele consacrate pentru cortul întâlnirii erau folosite în slujba

Domnului. Poate spui că nu crezi că ai credință, dar totuși primul pas pe care poți să-l faci, chiar dacă nu știi ce să crezi, este să iei hotărârea de a părăsi idolatria lumii, orice formă ar lua aceasta în zilele moderne de astăzi, și Dumnezeu va onora această hotărâre a ta de a-L căuta și-ți va da și darul credinței ca să mergi mai departe. Avraam a ajuns la destinația spre care a pornit din Haran, destinație unde l-a făcut un altar Domnului și unde a primit nu numai dreptul asupra Țării Canaanului, dar și promisiunea că Dumnezeu îl va face un neam mare, prin el urmând să binecuvânteze toate familiile pământului.

Nu a trecut mult timp după această stabilire a familiei lui în Țara promisă și cuvântul spune că a venit o foamete în țară. Avraam era bogat și avea averi, printre care erau mulți slujitori, dar când a venit foametea s-a pogorât în Egipt, fără ca Dumnezeu să-l trimită acolo. A fost punctul unde credința lui în Dumnezeu pare frântă, pentru că a crezut că El îi va da o țară și va purta de grijă sufletului lui, dar nu a avut încrederea că Domnul îl va ajuta să iasă bine din perioada de foamete. După acest compromis de a pleca de la locul unde Dumnezeu a promis binecuvântarea a urmat compromis după compromis, care l-a făcut o rea mărturie înaintea nepotului său, Lot, și chiar înaintea Faraonului. Avraam a primit multe animale în dar, în Egipt, dar și robi și roabe, printre care o roabă egipteană cu numele de Agar. Această adăugare la familia lui i-a adus mult necaz, nu numai lui, dar chiar lumii întregi. În starea aceasta de compromis Dumnezeu nu i-a vorbit, ci a vorbit Faraonului păgân, lucru care a fost încă o umilire pe care a suferit-o Avraam pe lângă aceea că a fost descoperit că umblă cu șiretlicuri.

Avraam, gonit de un Faraon speriat și furios, a plecat înapoi în Canaan la Betel, unde fusese cortul lui la început. Lot, când a trebuit să se despartă de Avraam, a ales câmpia Sodomei, despre care Cuvântul spune că era în acea vreme ca Țara Egiptului. Porunca lui Dumnezeu a fost clară când a plecat din Ur: „... «Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta»“ (Genesa 12:1). I s-a spus să se despartă de casa tatălui său și chiar de rudeni, însă nu a acționat imediat întocmai

după cum i s-a spus și fiecare neascultare l-a costat întârziere și păgubire. Țara pe care Dumnezeu i-a arătat-o a fost Țara Canaanului și nu Egiptul, unde Avraam și-a căutat refugiul în vremea foametei, cu toate că avea bogății și slujitori care ar fi putut aduce cele necesare. Avem cu toții de învățat de aici și anume să nu ne îndoim de ceea ce Dumnezeu ne spune atunci când vremea e bună, despre ce va fi atunci când va veni furtuna.

Furtuna a venit în viața lui sub forma unei foamete și cu toate că Dumnezeu a promis că-l va binecuvânta, pe lângă că era deja bogat. Atunci când a venit foametea a vrut să fie precaut, să-L ajute puțin pe Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat și cu Agar, și s-a pogorât în Egipt. Dacă spunem că noi credem că Dumnezeu ne mântuiește sufletul, dar nu credem că ne poate purta de grijă fără ca noi să ne compromitem, credința noastră este o credință slabă și chiar frântă. Tot ce a obținut Avraam din Egipt a dus numai la rău, dar Dumnezeu care a fost răbdător cu el și este îndelung răbdător și cu noi i-a dat șansă să-și vindece credința. A fost nevoie de căință și de a se întoarce la Betel, unde i s-a promis binecuvântarea. Dumnezeu l-a restaurat pe Avraam în așa fel încât Noul Testament nu vorbește despre slăbiciunile acestea ale lui, ci numai de calitățile lui bune, și mai târziu îl numește prietenul Lui. „Dar tu, Israele, robul Meu, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu“ (Isaia 41:8). Tot așa Dumnezeu este gata să restaureze și credința noastră dacă este frântă, numindu-ne prietenii Lui, dacă venindu-ne în fire vedem că ne-am îndepărtat de Dumnezeu și începem să facem ceea ce ne-a spus să facem. „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“ (Ioan 15:14).

Mulți ani mai târziu, pe vremea judecătorilor, a mai avut loc un caz asemănător celui amintit mai sus în viața lui Elimelec Betleemitul care împreună cu soția lui, Naomi, și cei doi feciori ai lor s-au refugiat în țara Moabului pentru că venise o foamete peste țara lui Israel. Elimelec era bogat, dar, ca și Avraam, în loc să se încreadă în Domnul că îi va purta de grijă a căutat adăpost la moabiți, care erau urmașii lui Lot și vrăjmașii lui Israel. „La plecare eram în belșug, și acum Domnul mă aduce înapoi cu

mâinile goale“ (Rut 1:21). Această neîncredere a lui Elimelec în purtarea de grijă a lui Dumnezeu și părăsirea locului unde Dumnezeu binecuvântează a avut urmări grave.

În Moab domnea o idolatrie cumplită, care mergea până acolo încât unii își jertfeau copiii idolului Chemoș, și după câțiva ani Elimelec și fiii lui, care se căsătoriseră acolo, au murit. Naomi împreună cu Rut, care a ales să o însoțească pe Naomi, s-au întors înapoi cu mâinile goale în țara lui Israel. Când ne rugăm, cerând ca voia Domnului să se facă în viața noastră, uneori noi Îi cerem să trimită foamete peste țara sufletului nostru. Voia Domnului este sfințirea noastră și dorința Lui este ca ochii noștri să fie ațintiți la El, care este căpetenia desăvârșirii noastre. Găsim mai multe cazuri de foamete amintite în Scriptură, dar unele au avut ca și scop încercarea credinței și tot așa când vine foametea, adică criza, peste țara sufletului nostru, are ca și scop să ne dovedească credința ca fiind autentică, nu doar vorbe rostite la vreme bună.

Menirea foametei ce vine peste țara sufletului nostru este aceea de a ne schimba umblarea, de la o umblare prin vedere la una prin credință, lucru care este imposibil fără de a trece prin criză. O astfel de foamete va transforma credința noastră de la o stare închipuită de evaluare a noastră proprie la o credință testată, care ne va face neclintiți și ne va ancora mai tare de cer. Uneori ni se pare că știm multe, putem multe, dar când vine foametea peste țara sufletului nostru învățăm mai bine ca oricând că suntem ceea ce suntem prin harul Lui și că despărțiți de El nu putem face nimic bun. Intenția cu care este îngăduită să vină foametea este nu numai să ne crească credința, dar și să stârpească vlăstarii de amărăciune, trezindu-ne la realitate atunci când obișnuieți fiind cu binecuvântare și biruințe gândim în noi că le avem datorită felului nostru descurcăreț de a fi. Vremea foametei ne va da ocazia să învățăm mai bine decât în vreme de belșug ce înseamnă dependența de Dumnezeu și ne va învăța disciplina sufletească, pentru că în ordine și disciplină spirituală este slobozenie, pe când în lipsă de disciplină apar legăturile firii pământești ce ne leagă de pământ. Dacă vrei să treci cu bine examenul din vremea de foamete va

trebui să definești ce este mai important în viața ta și dacă spui ca veșnicia sufletului și fericirea lui în lumea care vine este cel mai important lucru pentru tine va trebui să procedezi asemenea un suflet credincios, care crede Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura. Va trebui să decizi care este prețul pe care ești gata să-l plătești și până unde ești gata să ascuți de Scriptură, netrecând peste ce este scris și nesticând Cuvântul, spre a nu zădărnici planul Lui bun pentru viața ta și pentru a nu-ți pierde trecerea pe care o ai înaintea Împăratului. Singurii lipsiți de experiența de a trece printr-o vreme planificată de foamete sunt copiii din curvie.

Foametea din țara sufletului tău poate lua diferite forme. Poate fi faptul că sănătatea ta nu este așa cum ți-o dorești, poate relația de prietenie cu partenerul de viață este una ce lasă de dorit sau foametea care vine peste țara sufletului tău constă chiar în aceea că treci printr-o criză de bunuri care intră în categoria lucrurilor de strictă necesitate. Foametea care vine peste țara sufletului tău poate lua forma unei dezamăgiri, a unei neprețuirii sau chiar a unor înjosiri din partea cuiva foarte apropiat, din casa ta. Poate o persoană cărui ai fost de mare ajutor, ea ajungând la bine acum sau din orbirea invidiei, te tratează cu răceală sau chiar dușmănos. Poate ești în situația că orice ai face nu-l poți mulțumi pe șeful tău, pe cineva din familie sau pe un profesor. Poate ai ajuns să pierzi averi sau un serviciu bun. Ce vei face? Alergi să te plângi la oameni în Egipt sau în Moabul idolatru, căutând mijloace omenești și firești de rezolvare, sau vei căuta să te supui sub mâna tare a lui Dumnezeu, cerându-I ajutorul în rugăciune și încredințându-ți soarta în mâna Lui? Oricare ar fi forma sub care vine foametea în țara sufletului tău nu te compromite, pentru că așa cum Dumnezeu a îngăduit foamete în Egipt exact șapte ani pe vremea lui Iosif, El poate aduce și ani de belșug în viața ta dacă rabzi ispita de a te compromite în Egipt. Oricât de devastatoare ar fi foametea care vine peste țara sufletului tău, nu uita că Dumnezeu este la fel de mult în controlul tuturor lucrurilor și în acea vreme ca și atunci când erai în belșug. Tinerii israeliți din Babilon aveau belșug de hrană, dar foametea ce a venit peste viața lor a constat în lipsa de

singuranță pentru viața lor. Au avut de ales între a fi credincioși, riscând cuptorul, sau a alege compromisul. Au ales să rămână integri, și în cuptor L-au întâlnit pe Acela a cărui față seamănă cu fața unui Fiu de Dumnezeu.

Când vine foametea peste țara sufletului tău, și va veni, așa cum a venit peste Iov, ai ocazia să cânti cântările din noapte despre care amintește Iov, cântări pe care numai cei încercați le știu cânta și care sunt mult prețuite în cer, pentru că exprimă încredere în Dumnezeu. O cântarea veche spune: „Nu te-ndoi ci crede că după orice nor,/ E-un soare și mai dulce și mai strălucitor.“ Milioane de martiri au spus și au dovedit că se merită chiar să-și dea viața pentru a rămâne fideli Domnului Isus și se estimează că au fost peste 43 de milioane de creștini martiri din care peste 50% în ultima sută de ani. Dacă l-am întreba pe Ștefan ne-ar spune că se merită să ne încredem în Dumnezeu și să nu mergem la idolatria Moabului când suntem încercați, oricât ne-ar costa. Se merită să fim credincioși până la moarte ca să primim cununa vieții, așa cum l-a sfătuit Apostolul Pavel pe Timotei.

Deviza credinciosului de a rămâne la Betelul rugăciunii în vremea când bântuie foametea peste țara sufletului său este frumos exprimată în cuvintele omului lui Dumnezeu: „... chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!“ (Habacuc 3:17, 18). Medaliile în cer se vor da nu celor ce fug după scăpare în Egipt și Moab, ci acelor care au ales să umble prin credință, știind că și dacă trec prin clipe grele Dumnezeu este Acela care le poate întinde o masă în fața potrivnicilor sufletului lor prin a le chezașui pacea și ai umple de bucuria mântuirii. Nu sunt probleme prea mari, dar uneori ne dovedim a fi oameni cu credință prea mică. Va fi numele tău adăugat la lista eroilor credinței amintiți în Evrei 11? ...sau vei fi dintre aceia care s-au lăsat cuprinși de frică și L-au părăsit pe Domnul fără temei, întorcându-se la felul lumii? Alegerea este a noastră, dar răsplătirile care sunt foarte diferite le

va da Dumnezeu. De multe ori Dumnezeu nu ne folosește pentru lucruri importante până ce nu ne zdrobește grozav și abia atunci când suntem convinși că numai depinzând de El putem face ceva bun, și inima noastră Îi aparține Lui, El alege să se folosească de noi și să aducă câștig Împărăției Sale. Avem promisiunea că Domnul este cu noi în toate zilele și știm că El vrea ca noi să ne dovedim credincioșia. Putem birui atâta timp cât între noi și Dumnezeu este o învoială de a umbla împreună, știind că el nu umblă cu cei mândri și nici nu se folosește de vase murdare. Biruința noastră va depinde de această umblare cu Acela care ne poate păzi de orice cădere și ne poate face să ne înfățișăm fără pată înaintea Lui. „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde“ (Isaia 43:2).

Când foametea va veni peste țara sufletului nostru se va dovedi maturitatea spirituală sau lipsa ei din viața noastră. Este spre dezavantajul nostru dacă în ziua încercării ne comportăm nedisciplinați în loc să dovedim discernământ spiritual. O dată dovediți buni, Dumnezeu, care nu necăjește cu plăcere pe fiii oamenilor, poate alege să aducă și vremea belșugului. A ne comporta onorabil în vremea încercării nu trebuie privit doar ca un sacrificiu, ci ca o investiție profitabilă în lucrurile care nu se văd cu ochii de carne. A rămâne integru nu trebuie privit doar ca un lucru necesar, ci ca o obligație la care ne-am angajat când am promis că-I vom fi credincioși până la moarte. Atunci când umblăm nu prin vedere ci prin credință, care este o adaptare la un nou fel de viață, nu știm întotdeauna ce se va întâmpla sau cum vom face față situației, fiindcă de multe ori ne depășește, dar putem alege să depindem de purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Într-o împrejurare, Domnul Isus i-a întrebat pe cei din jurul Lui: „... ce lucru neobișnuit faceți?...“ (Matei 5:47).

Când va veni foamete peste țara sufletului tău sub una din formele descrise mai sus poți să faci un lucru deosebit, pe care omul de rând nu-l poate face, și anume în loc de a-ți căuta ajutorul în Egipt, sprijinindu-te pe un braț omenesc, sau prin a căuta

adăpost în Moab, alegând compromisul idolatriei, te vei îmbărbăta în Domnul, așa cum a făcut David când era gata să-l omoare oamenii, te vei face că nu auzi vorbirile de rău la adresa ta, ca Saul, și vei alerga la promisiunile lui Dumnezeu privind la cât de trecătoare este viața aceasta în comparație cu veșnicia. Când peste țara sufletului tău vine foametea s-ar putea să fii tot timpul la un pas de lacrimi, dar nu le lăsa să te ducă la disperare, ci lasă să te-mpingă în brațele Părintelui Ceresc care cântărește fiecare situație îngăduită peste viața ta după puterea pe care ți-a dat-o.

Magazinele de astăzi oferă reduceri ca să atragă clienți, dar la Dumnezeu nu există așa ceva, ci credința autentică va fi aceea care va fi dovedită prin felul cum alegi să te încrezi în Domnul atunci când treci prin clipe de încercare. Orice ai pierde, până nu pierzi prietenia cu Dumnezeu nu ai pierdut mare lucru. Cel mai mizerabil simț lăuntric este acela al omului care se trezește înșelat pentru că și-a părăsit încrederea în Dumnezeu, pe care o aștepta o mare răsplătire, și s-a pogorât în Egipt sau în Moab, unde Dumnezeu nu binecuvântează. Chiar dacă țara sufletului nostru a fost eliberată, firea cu toate că are rang de slugă este gata să pornească război civil înăuntrul nostru împotriva dorințelor duhului. Pe care din cele două firi alegem să le hrănim? Cea pe care o hrănim va deveni mai tare. Hrănind duhovnicescul vom deveni statornici în Dumnezeu, iar hrănind firescul din noi ne vom duce înapoi la idolatrie și neascultare de Dumnezeu. Când nu primești avertizările conștiinței ajungi să trăiești cu acușările ei, care mereu îți va spune: „Puteai să ascuți, puteai să rabzi, puteai să ierți așa cum tu ai fost iertat, puteai să-L lași pe Dumnezeu să-ți facă dreptate, puteai să răspunzi cu iubire.“

Există și o foame bună după Dumnezeu și când El vrea să binecuvânteze pe cineva îi dă o foame după Cuvânt, după rugăciune, după părtașia cu frații sinceri și după lucrările Duhului Sfânt. Scriptura ne spune că este fericite de cei flămânzi după neprihănire, fiindcă ei vor fi săturați. „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor

Domnului“ (Amos 8:11). După câțiva ani de umblare cu Dumnezeu pe pământ, dacă alegi să nu fugi în Egipt sau în Moab când ești la necaz, vei ajunge tare în credință și foamea, adică criza, nu te va mai speria, ci vei vedea în ea o oportunitate de a-L vedea pe Acela care-Și face prezența chiar în cuptorul de foc. El poate alege să te ocrotească de urgență ca pe israeliții din Gosen, dar trebuie să cerem ca voia Lui să se facă în viața noastră, pentru că El are în vedere binele nostru, pe când noi cunoaștem în parte.

Mintea este ca o cutie frumoasă, dar depinde ce pui în ea, de aceea poate fi un mare „bun“ sau un mare „rău“. Putem alege să punem în ea încrederea în noi înșine și în oameni sau putem pune încrederea în promisiunile lui Dumnezeu. Știind să deosebești ce ai nevoie de ceea ce ai dori poți să fii mulțumit și chiar fericit cu foarte puțin, atâta timp cât ești cu Dumnezeu care-ți umple inima de pace. „Mulțumiți-vă cu ce aveți“ nu este doar o sugestie, ci o condiție de a fi fericit chiar și atunci când țara sufletului tău trece printr-o perioadă de foamete. Valoarea noastră nu este cea estimată de noi sau de oameni, ci cea văzută de Dumnezeu, care privește la virtuțile pe care Duhul Sfânt le crește în noi ca la niște podoabe ce împodobesc o mireasă. Psalmul 23 spune: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic...“, însă noi, cei care-L avem pe Duhul Sfânt cu noi și în noi, putem merge mai departe și să spunem: „Domnul este Păstorul meu, am tot ce-mi trebuie“. „Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere“ (2 Corinteni 5:7).

Cele mai mari probleme cu care avem de-a face sunt datorită judecății minții noastre cu privire la lucrurile pe care le vedem cu ochii de carne. Rezultatul dorit de Dumnezeu vine atunci când ne uităm la ceea ce se uită El ca fiind important, iar aceasta are loc atunci când inima noastră se încrede în El și se pune la dispoziția Lui pe baza a ceea ce ne-a spus El să facem. A nu merge în Egipt atunci când Dumnezeu îți spune să stai la Betel înseamnă să umbli prin credință și bazat pe ceea ce El a promis alegi să nu intri în panică pe perioada foametei, să o iei spre Egipt sau Moab, ci, ca vâslind printr-o ceață groasă, te conduci după busola numită Cuvântul lui Dumnezeu.

Uneori sunt perioade de tăcere în viața noastră, de criză, de foamete în țara sufletului nostru, dar aceste clipe sunt clipe când suntem urmăriți mai cu atenție ca și oricând de Tatăl nostru care este în ceruri. Înțelegând că în viața celui care se încrede în Dumnezeu nu este coincidență, noroc și nimic nu este lăsat la voia întâmplării, putem alege să trecem cu bine testarea credinței, știind că ochii Lui sunt îndreptați asupra noastră. Cea mai mare dorință a mea pentru copiii mei este nu să fie oameni mari și cu succes în viața aceasta, ci să-L iubească pe Domnul și să-L asculte. La fel, și Dumnezeu vrea ca noi să-L ascultăm, pentru că de ascultarea noastră, atunci când trecem prin perioadă de foamete, depinde locul unde vom petrece veșnicia și răsplătirile pe care El abia așteaptă să ni le dea.

Conform Cuvântului lui Dumnezeu, succesul în căsătorie depinde de împlinirea a trei faze, care sunt: „tânărul va lăsa, se va alipi și cei doi vor deveni una“. La fel, succesul în relația noastră cu Dumnezeu va deveni o realitate atunci când: „lăsăm lumea idolatră, facem pasul pocăinței, ne alipim de Domnul și cu timpul dovedim că putem umbla prin credință, devenind una cu El“. Pentru aceia care aleg să nu fugă în Egipt sau Moab după ajutor, căutând rezolvări prin lucruri care compromit integritatea spirituală, răsplătirile sunt mari. „Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți masa Mea în Împărăția Mea...“ (Luca 22:28-30).

Oricât de frumoase și bune ar fi lucrurile pământești ele apun în fața strălucirii eternității cu Dumnezeu, de aceea se merită să plătim prețul ascultării de El oricât de ridicat ar părea a fi acesta și atunci în viitorul nostru, în mod sigur, va fi un ospăț îmbelșugat împreună cu Acela care ne-a dat exemplul Lui de ascultare de Tatăl și ne-a iubit îndeajuns încât S-a dat pe Sine la moarte pentru noi. „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță“ (Apocalipsa 7:16).

Amin

7

CĂLĂTORIE SPRE ȚARA PROMISĂ

„Atunci, în strămtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor; i-a călăuzit pe drumul cel drept, ca să ajungă într-o cetate de locuit.“

Psalmul 107:6, 7

Potecile care șerpuiesc prin junglă, cunoscute doar de băștinași, drumurile folosite de primele caravane de cămile încărcate cu marfă, cei peste 80.000 de kilometri de drum roman construit de Cezar, cei 78 de kilometri de drum cu labirinte subterane de sub clădirile Vaticanului și până la milioanele de kilometri de drum asfaltat aflat în folosință astăzi, sunt toate dovada că omul a înțeles importanța drumurilor care leagă așezările umane între ele. În acest mesaj vom privi la un drum diferit, mai important ca toate celelalte, făcut nu de oameni, ci de Dumnezeu. Un drum care nu duce la un oraș făcut de mâini omenești, ci la o cetate al cărui meșter este Dumnezeu.

Despre Avraam Scriptura spune: „Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu“ (Evrei 11:10). Punctul de plecare pe acest drum ce duce la Casa lui Dumnezeu, unde este veșnic pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt, începe prin a avea o zi în viața ta când printr-o rugăciune de pocăință, apelând la meritul Domnul Isus, vii la Dumnezeu Tătăl, recunoscând că ești un suflet păcătos. „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine...»“ (Ioan 14:6). Când vina îți este ștearsă, Duhul Sfânt te face o făptură nouă, și primind cetățenia Țării Lui te ridică la rangul de copil al

lui Dumnezeu. „Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:19). Când credința ta întinde mâinile goale de orice merit personal și cere iertare, primești darul mântuirii. Este momentul în care Duhul Sfânt prin minunea nașterii din nou dă puls de viață duhului tău și începi călătoria pe drumul cel drept, despre care Domnul Isus a spus că este îngust. Apoi, cu pașii sprinteni ai dragostei dintâi, având ca și călăuză Duhul Sfânt care a condus multe suflete ce s-au lăsat povățuite, cu bine la destinație, pornești hotărât pe acest drum pe care merg sufletele mântuite. Hotărârea de a porni pe acest drum este cea mai importantă decizie pe care un suflet, care știe deosebi binele de rău, o poate lua.

„Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare“ (Evrei 13:14). La ce te poți aștepta să întâlnești de-a lungul drumului străbătut de sufletul care a primit darul mântuirii? Ce fel de orașe, ce fel de oameni, ce primejdii și ce oaze de reîmprospătare a puterilor poți să te aștepti să întâlnești? Dumnezeu nu crează caracterul oamenilor și nici nu le dă același chip tuturor oamenilor; așa cum dintr-o matriță în care torni un material ies vase sau unelte identice între ele, tot așa fiecare om este un unicat, la fel ca fiecare fulg de nea sau frunză. La fel este și itinerariul fiecărui suflet care a fost spălat de vechile păcate și îmbrăcat în albul nevinovăției lui Hristos, ca apoi să poată porni pe această Cale a Domnului. „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!“ (Apocalipsa 22:14).

Vom aminti câteva din punctele de interes deosebit care vor fi pe acest drum, la capătul căruia suntem așteptați, dar ne va fi mai ușor dacă chiar de la început înțelegem că Dumnezeu vrea să fim fericiți în această călătorie, dar mai mult ca și aceasta El vrea să fim sfinți, pentru că numai așa poate avea părtaşie cu noi. El este Tătăl nostru Cel Bun care preferă să dea binecuvântări celui ce ascultă, mai mult decât Îi place să ne atingă cu nuiia îndreptării. Este o călătorie în care învățăm că scopul Lui pentru noi este să ne asemănăm tot mai mult cu Fiul, El fiind interesat mai mult de ce

suntem decât de aceea ce facem, pentru că atunci când suntem ce trebuie să fim în Hristos Isus, cu care am mărturisit că ne-am îmbrăcat când am pășit în apa botezului, vom face ceea ce trebuie să facem. Pornim pe acest drum în deplină cunoștință că ce este mai bun este păstrat pentru noi la sfârșitul călătoriei, când vom ajunge în cetatea pe care ne-o va da Dumnezeu ca rezidență permanentă.

Călătoria ta ca suflet mântuit este una în care vei afla că Dumnezeu găsește mereu examene noi prin care te va întreaba: „Te încrezi în Mine sau te bazezi pe ce știi tu și pe ce poți face tu?” Pe acest drum nu vei fi lipsit de bucurii, pentru că Duhul Sfânt călăuzitorul va stârni înăuntrul tău acest simț de fericire și te vei bucura în prezența acelor care la fel ca tine au primit cetățenia țării unde nu este noapte. Nu vei sta doar în căldura plăcută a soarelui, dar ca să fii treaz și alert te va trece și prin ape, uneori chiar adânci și chiar prin cuptoare de foc. „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde“ (Isaia 43:2).

Călătoria sufletului mântuit este o călătorie în care cu cât ai mai puține bagaje cu atât călătorești mai ușor, pentru că lași ca aceste binecuvântări să curgă de la tine spre alții și după planul Celui Sfânt, care face totul după planul voii Sale, aceste valori ți se înregistrează în cetatea unde ești așteptat, unde hoții nu fură, moliile nu rod și inflația nu prezintă nici un pericol. Pericolul pe care-l vei întâmpina pe traseul acestei călătorii poate consta nu numai în ce nu știi, dar și în ce știi și este greșit, de aceea ca și copil în credință fă o prioritate a vieții tale din a citi și studia Cuvântul Domnului ca să-L cunoști așa cum ne-a fost dat în Scriptură. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea...” (Coloseni 3:16). Acest Cuvânt te va hrăni, te va povățui și chiar te va înarma cu „spusele lui Dumnezeu“ din Scriptură. Pe măsură ce parcurgi acest drum ai să înțelegi tot mai bine cât de prețios este Cuvântul cel viu și lucrător pentru sănătatea și siguranța sufletului tău, așa că dă-ți silința să-L stăpânești, ca apoi El să te stăpânească pe tine. Când ai să-L cunoști vei înțelege

că dragostea Domnului a schimbat totul în bine pentru tine, și pentru că Îl iubești pe Acela care ți-a dat acest Cuvânt vei vrea să Îl păzești, ca El rodind în tine să schimbe viețile celor din jurul tău. „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el»“ (Ioan 14:23).

Călătoria sufletului mântuit este o călătorie în care a poposi când Călăuza vrea să înaintezi poate fi deosebit de periculoasă. A te opri unde nu trebuie poate însemna că ai găsit o statuie sau un monument lângă care ești mulțumit să rămâi. Pot fi gânduri, experiențe duhovnicești pe care le-ai avut sau despre care ai auzit, într-o lucrare în care ai recunoscut mâna Domnului, așa că în loc de a-ți continua călătoria trăiești undeva în trecut. În această călătorie vei întâlni călători care nu vor ca să mai lupte luptele Domnului, precum David odinioară, ci vor doar să stea. Însă odată ce ai pășit pe această cale dreaptă trebuie să știi că ideea de pensie, odihnă și huzur pentru suflet nu se potrivește sufletului mântuit și sunt principii ce au fost combătute grozav de Domnul Isus în pilda bogatului, căruia i-a rodit țarina în exces.

Vei întâlni călători ce și-au întins corturile și dintr-un dulce simț de trândăvie nu mai vor să facă nimic ce necesită efort sau ceva ce ar putea deranja tihna lor, ba încă te vor invita să faci și tu la fel, dar nu uita că timpul de odihnă nu este acum. Tot pe acest drum vei întâlni oameni care vor dori să-ți irosească timpul, pentru că au întotdeauna o mentalitate de victimă. Dacă cineva îi întreabă ceva, trebuie apoi să asculte o istorie întreagă a unui om ce se vede biruit. Pe acest drum vei întâlni farisei sau creștini fără dragoste, ce urmează o rutină religioasă, care în mod mecanic practică ceremonii lipsite de viață, pentru că bazându-se pe merite personale vorbesc despre lucrarea Domnului, dar I-au pus limite Duhului Sfânt, I-au tăgăduit puterea și astfel au stins lucrarea Duhului.

În călătoria aceasta, ca parte din timpul dedicat dezvoltării mușchilor credinței tale, vei trece prin locuri pustii, când ți se va părea că cerul tace la ce ai tu de spus, vei auzi soli, văzuți sau chiar nevăzuți, care-ți vor sugera că Dumnezeu nu e bun dacă te duce

prin așa locuri și ai să fii provocat să cârtești prin vorbe sau prin gânduri împotriva lui Dumnezeu. Când vei ajunge în astfel de locuri asigură-te că ți-ai pus înainte deviza: „Dumnezeu este întotdeauna bun!“ Scopul Domnului este întotdeauna bun, chiar dacă nu vedem imediat aceasta, pentru că gândurile, planurile și felul Lui de lucrare sunt mult diferite de ale noastre, de aceea este de folos să adoptăm o gândire sănătoasă de rob supus, pentru că acela care murmură, așa cum au făcut israeliții în pustie, nu are nimic de câștigat, ci doar își face viața mai grea.

„... pentru că Domnul a auzit cântirile, pe care le-ați rostit împotriva Lui; căci ce suntem noi? Cântirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului“ (Exodul 16:8). Vei trece prin acest ținut numit Mara, unde apele sunt amare, ca apoi dacă iei note mari să ajungi la un popas cu umbră și apă proaspătă numit Elim. Vei mai întâlni pe acest drum care duce la Casa Tatălui din Cer tabere de oameni în mijlocul cărora bârfa și gluma, care mânjesc conștiința, sunt păcate tolerate, fiindcă le numesc doar slăbiciuni, când de fapt sunt păcate ce sărăcesc duhul, deoarece pângăresc templul și provoacă Călăuza-Duhul Sfânt să-i lase să-și urmeze pofta inimii lor.

În călătoria spre cetatea unde vei locui împreună cu aceia ce nu s-au lăsat biruiți vei găsi cărări mai late, unde oamenii pun la intrarea clădirilor unde se strâng titluri și etichete cu nume pioase și chiar biblice, dar a petrece timp cu ei înseamnă a te pune în pericol, pentru că răstălmăcesc Cuvântul ca să potrivească unei atitudini lumești îngăduitoare firii vechi. Astfel, ei își risipesc timpul prin a-I spune lui Dumnezeu ce este voie, ce nu este voie, prin a face sau anula reguli acolo unde Scriptura deja a rostit hotărâri și a pus hotare. Călătorind spre cetatea unde nu va mai fi nevoie de arme de niciun fel, vei trece prin Valea terebinților și dincolo de valea care-ți va sta în față vei vedea un loc numit Efes-Damin, de unde va veni spre tine un uriaș cu numele de Goliat din Gat, care te va amenința ori te va blestema și chiar va încerca să-ți omoare sufletul. Soluția oferită de fire în clipe ca și acelea va fi aceea de a găsi pe cineva care să aibă aceeași putere și armament

ca al lui, dar de fapt este nevoie de cineva mai tare ca el și acela este Dumnezeu.

Frica rea și credința nu pot conlocui împreună, de aceea când Goliat îți va ieși înaintea rânjind încrede-te în Dumnezeul care-ți numără și firele de păr. Continuă să rămâi neîntinat, pentru că acest Goliat nu neapărat îți va ataca trupul, ci va căuta să te facă să te compromiți în gândire sau fapte. Va trebui să lupti cu gândurile tale, biruind și spunând un NU clar la tot ce nu vine din încredințare. Va trebui să faci legământ cu ochii tăi, punându-le străji severe, și gura ta va trebui să știe să spună NU blidului de linte și un NU clar Dalilei sau lui Sihem. Urechile tale vor trebui să dezvolte un simț mai fin și mai dezvoltat al auzului pentru a recunoaște vocea Păstorului cel Bun ca nu cumva să mergi după străini sau să te afli atras de cântecele sirenelor ucigașe.

Când te vei purta așa așteaptă-te nu să fii iubit de lume, ci criticat, urât și chiar atacat din desigurile umbrite, unde stau cei nesinceri, cu săgeți arzătoare ale invidiei sau se poate că vei ajunge chiar aruncat pe nedrept în temnița uitării și persecuției, asemenea lui Iosif cel curat. Este posibil să ajungi să te vezi încolțit din toate părțile și în spatele tău să fie Marea Roșie, dar rămânând credincios te poți aștepta în asemenea clipe să vezi deschizându-se uși acolo unde tu nu vezi uși. Vei trece ca David prin valea Rafaimiților unde vei auzi un vuiet de pași în vârful duzilor și vei ști că Domnul merge înaintea ta la luptă ca să împrăstie pe vrăjmașii tăi din drumul tău.

Vei trece prin locuri pustii, unde șerpi înfocați vor căuta să te înspăimânte, dar nu uita că mai mare este Acela care este în noi decât acela care este în lume și privind în sus, de unde îți vine puterea și biruința, vei putea trece nevătămat. Vei trece printr-o vale numită Valea Plângerii, dar chiar dacă a-tunci când intri în această vale la început nu vezi ape, nu uita că Acela care a promis că este cu tine în toate zilele, așa cum a făcut pentru roaba Hagar, va face să țâșnească din pământ izvoare de apă. „Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări“ (Psalmul 84:6).

Știind că mulți alții au trecut înaintea ta prin astfel de locuri și au biruit, privește prin credință dincolo de acest drum numit viață pământească la locul pregătit de Domnul Isus pentru aceia care-L iubesc pe El, știind că dacă astfel de încercări au fost îngăduite în viața ta este pentru că ți s-a dat o putere corespunzătoare să poți birui. Încurajarea în Domnul înseamnă transferare de curaj, nu din confidența ta în tine, ci din promisiunile lui Dumnezeu, care a spus: „... Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5). Sunt clipe în care ți se va măsura credința, calitatea ei, determinarea ce o ai de a-L onora pe Dumnezeu cu orice preț și de a-I aduce cinste prin a sta în picioare pentru ce este sfânt. „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui“ (Apocalipsa 3:5).

Vei fi încercat și prin aceia care-ți vor greși mereu și pe care va trebui mereu să-i ierți, având în vedere că datoria de care Dumnezeu te-a iertat a fost mult mai mare și nu uita că pentru a te împăca este nevoie de doi, pe când pentru a ierta o persoană este îndeajuns. Când L-au răstignit pe Domnul nostru cei ce I-au pricinuit dureri nu și-au cerut iertare, dar El tot a spus: „... Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ (Luca 23:34). Mergând pe acest drum vei avea oportunitatea de a fi ospitalier ca să-ți împarți pâinea cu alții. Când vei avea această ocazie, nu uita că dragostea este cea mai bună gazdă. Uneori vei fi încercat prin dureri în trup, fiindcă durerea este cea care uneori trezește omul la realitate și îi aduce aminte că acest trup de lut este doar un vehicol temporar pentru suflet și duh, și tot durerea ne amintește că dacă trăim, trăim prin îngăduința Lui. Vei ajunge să treci prin Valea Dura unde ți se va verifica integritatea și vei fi provocat să slujești unor dumnezei care deși sunt priviți de oameni ca fiind mari, sunt mici și fără putere de a ajuta. Vei trece pe lângă adevărate bâlciuri ale destrăbălării, unde reclamele vor încerca să te convingă că te pot face fericit dacă le cumperi marfa, dar nu uita că „Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac“ (1 Ioan 2:17).

În drumul tău vei întâlni reprezentanți ai vechiului stăpân care te vor ocări, te vor provoca sau îți vor propune un târg cum nu ai mai întâlnit, dar nu căuta să ți-i faci prieteni, pentru că Dumnezeu nu te scapă de prietenii răi pe care nu vrei să-i părăsești, ca de exemplu: curvia, certurile, mânia, lăudăroșenia și altele asemănătoare cu acestea. Pe traseul pe care-l vei urma spre locul unde ostenele și credincioșia îți vor fi răsplătite vei trece și pe la Tabor, adică înălțimi de părtășie cu Dumnezeu, de obicei în rugăciune, când vei primi puteri de reîmprospătare în dulceața închinării în duh și adevăr, și prin credință vei intra în prezența Celui Sfânt, unde sufletul ți se va umple de pace și inima va izbucni în cântări de proslăvire pe care gura ta le va cânta cu bucurie.

Pe Tabor, sau uneori chiar în locuri diferite pe traseul ce-l urmezi spre Casa Tatălui, se poate să întâlnești fii de-ai lui Isahar pricepuți în înțelegerea vremurilor, care știu ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu și va trebui să știi să-i prețuiești. Va trebui să nu lipsești de la Masa Domnului, ascultând de porunca Lui care a spus să facem această lucrare ori de câte ori avem posibilitatea. Luând din pâine și bând din rodul viței, care reprezintă trupul și sângele Lui, te vei înfrupta din meritul Mielului lui Dumnezeu și nu uita că mai întâi Domnul vrea să vii la masa Lui, pentru că El este acolo, apoi să te bucuri de ce El pune pe masă.

Când vei ajunge să fii înzestrat cu putere duhovnicească, care se dezvoltă prin rugăciune și printr-o viață de ascultare, în care vezi promisiunile lui Dumnezeu împlinindu-se, Duhul Sfânt îți va îndrepta pașii spre o țară numită Moria, unde pe o înălțime vei vedea un altar. Oamenii Scripturii, despre care astăzi spunem că au fost oameni ai credinței, au fost oameni de rând, ca și noi, care însă au trecut pe la acest altar și crezându-L pe Dumnezeu au ascultat de El. Este un altar renumit pe la care au trecut, începând cu Avraam și până la sfinții zilelor de astăzi, milioane de călători în drumul lor spre cetatea a cărei Lumină va fi Mielul. „Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune“ (Genesa 22:2).

Vei trece și tu pe la Moria, cel puțin o dată, și Dumnezeu îți va spune: „Lucrul acela, pe care-l iubești așa de mult, dă-mi-l Mie.“ Ce vei face? Moria este locul unde într-un mod deosebit îți vei aduce aminte mai bine cine ești tu și cine este El. Prin experiența de pe Moria, Dumnezeu vrea să facă din tine un trofeu pentru Cer, așa cum a făcut din Avraam. Este un loc care, în mod deosebit, are potențial de îmbogățire a ta față de Dumnezeu, pentru că va dovedi credincioșia ta, lucru care va afecta în mod direct locul pe care-l vei avea în ierarhia Împărăției lui Dumnezeu odată ce vei ajunge în Cetatea cea Sfântă, care are 12 porți și 12 temelii din pietre scumpe. Ce vei face la Moria? Vei birui sau vei fi biruit?

Ca să te încurajeze spre a lua o decizie care să aducă victorie sufletului tău, Dumnezeu face următoarea promisiune când descrie frumusețea cetății Noului Ierusalim: „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu“ (Apocalipsa 21:7). Moria este locul unde se va dovedi că investiția lui Dumnezeu în tine a fost de folos, pentru că din firească adevărat ai devenit duhovnicesc și dintr-un suflet care trăia prin vedere ai ajuns cu adevărat o făptură nouă, care trăiește prin credință. Chiar și Fiul a trecut pe la Moria unde, după planul Tatălui, a adus pe altarul lui Dumnezeu o jertfă desăvârșită ca prin plata făcută în sângele Lui nevinovat să deschidă din nou drumul ce duce la pomul vieții. Când se apropia de ceasul când avea să pătimească, Domnului Isus I S-a făcut propunerea de a evita drumul la Moria, dar El a spus că pentru aceasta a venit. „... Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!“ (Ioan 12:27).

Călătorind spre cetatea unde vei locui împreună cu mulți veniți de la apus și de la răsărit, cu care vei sta la masă împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, trebuie să știi că există un lucru care te poate costa enorm sau chiar să te pună în pericol de moarte. Acest pericol este mândria. David a privit la mulțimea poporului și dintr-un gând ce nu a trecut neobservat de Dumnezeu, fără să ceară permisiunea, fără să aducă jertfă cu care era dator înainte de a da porunca, a spus să se facă numărătoarea poporului. A făcut un

păcat în mod public, care a fost pedepsit cu o urgie ce nu s-a oprit până când David nu a spus că vina este a lui și a adus jertfe Domnului. Ochii trufași sunt un semn al mândriei, lucru pe care-l urăște Dumnezeu. „... pentru că ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu“ (Luca 16:15).

Nici un muritor nu este imun, de aceea stai aproape de cruce ca să rămâi smerit, știind că nu mai ești al tău, ci un rob al lui Isus Hristos, ce aparții Aceluia care cu un preț de sânge nevinovat te-a răscumpărat, intrând în familia Împăratului prin har, adică prin mila lui Dumnezeu. Cetatea de locuit pregătită de Dumnezeu, așa cum spune textul citat la început, este un loc unde El va fi veșnic cu poporul Său. „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.“ (Apocalipsa 22:3-5). Două lucruri, cu o deosebită importanță, reies din acest text.

Dumnezeu va fi cu noi și vom fi acolo „în vecii vecilor“. Este o cetate care după felul cum este descrisă poate avea formă de cub sau poate, și mai probabil, aceea de piramidă. Pentru că este la fel de înaltă ca și lată și lungă, cei ce au cercetat aceste informații au făcut calcule în urma cărora au spus că un astfel de oraș, care are nivele pe verticală, poate găzdui miliarde de locatari. În cetatea în care vom ajunge, dacă nu cădem de oboseală în facerea binelui și nu ne oprim pe drum, nu este și nu va fi vreodată panică, ci acolo sunt doar planuri puse în mișcare de voia bună a lui Dumnezeu. Dacă drumul până la această cetate este mereu întretăiat de stări de necaz, ori abia ai ieșit dintr-unul și ești gata să intri într-altul, odată ajunși cu adevărat Acasă ne vom odihni și vom avea fericirea de a fi veșnic în slujba Celui Atotputernic.

Vei fi și tu acolo sau încă nu ai pornit pe acest drum pe care merg sufletele mântuite? Mulți din cei bolnavi sufletește au scuze și justificări de tot felul pentru că nu au luat hotărârea de a porni pe

Calea Domnului, dar până nu admitem că suntem păcătoși și acceptăm prescripția pocăinței nu putem fi vindecați ca să putem începe această călătorie ca suflet mântuit. Dacă nu ai pășit pe acest drum pe care merg sufletele mântuite, nu știi ce va fi cu sufletul tău dacă ai muri în ceasul următor, poți chiar acum printr-o rugăciune sinceră să faci pasul cel mai important din viața ta, să-ți predai viața ta cu tot ce cuprinde ea în mâna Domnului Isus. Dacă nu știi să te rogi și ești de acord cu aceste cuvinte spune-I: „Doamne, Dumnezeule care ești în Ceruri, sunt un suflet care vreau să primesc darul mântuirii Tale. Recunosc că am păcătuit și nu am cum plăti pentru vina mea, dar cred că Domnul Isus Hristos, Fiul Tău, a murit pentru păcatul meu, de aceea te rog iartă vina păcatelor mele, de care îmi pare rău. Primește-mă te rog și fă-mă copilul Tău, du-mă pe calea mântuirii care duce la Casa Ta și îți voi sluji toată viața mea așa cum mă învață Sfânta Scriptură.“

Dacă ai rostit această rugăciune caută o casă de rugăciune unde este propovăduită o Evanghelie întreagă, încheie legământ cu Domnul prin botez și umblă plin de bucurie pe calea Domnului, care ți-a dat har și te-a primit. Dimineața când te trezești, spune-I Domnului că mai mult ca orice în acea zi dorești să-L cunoști mai bine și să-L iubești mai mult. Roagă-L pe Doamnel să te ajute să te vezi cum El te vede și cere-I să-ți ungă ochii ca să vezi păcatul așa cum El îl vede. În acest fel, ori de câte ori marfa șarpelui îți va fi pusă în față, ai să o privești plin de dezgust și chiar cu silă. Nu uita că felul cum te porți în timpul acestei călători verifică și adeverește sau anulează ce spui altora despre Stăpânul tău. Nu uita că prin a te numi creștin spui că-L reprezinți și felul în care-L reprezinți onorează sau dezonoarează Numele Lui între oameni. „... Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți“ (1 Samuel 2:30).

Nu uita că felul în care te porți nu trebuie să fie doar efectul unui simț, pentru că simțămintele se pot schimba, chiar mereu, dar Cuvântul Domnului nu se schimbă, de aceea modul în care iei decizii trebuie să fie o alegere conștientă prin care alegi, fiind bazat pe Cuvântul Celui ce nu poate să mintă, să te porți

într-un anumit fel, pentru că ești un reprezentant al Țării Sfinte. Trăiește-ți viața pământească în modestie și cumpătate, investind cel mai mult în ce rămâne veșnic, mărturisind celor din jur că El este viu și adevărat ori de câte ori ai oportunitatea.

„De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 10:32). În clipe fericite de succes dă slavă lui Dumnezeu, în momente dificile caută Fața Lui, în momente de durere încrede-te în Domnul, care nu dă greș și în orice moment mulțumește-I că te-a chemat să mergi pe această cale a mântuirii înspre locul unde te așteaptă cununa.

Amin

8

ÎNADINS OARE NU SLUJIȚI VOI DUMNEZEILOR MEI?

„Nebucadnețar a luat cuvântul și le-a zis: «Înadins oare, Șadrac, Meșag și Abed-Nego, nu slujiți voi dumnezeilor mei, și nu vă închinați chipului de aur, pe care l-am înălțat?»“ Daniel 3:14

Toți oamenii au parte nu numai de bucurii, ci și de necazuri, care, în cazul celor ce prin nașterea de sus au primit dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu, sunt numite și încercări. Cuvântul Scripturii ne asigură că încercarea credinței noastre, apreciată de apostolul Petru ca fiind „...mult mai scumpă decât aurul...“ (1 Petru 1:7), prin circumstanțe nealese de noi, neplăcute și uneori chiar dureroase, face parte din planul lui Dumnezeu pentru noi, în vederea creșterii omului născut din nou și a rodirii noastre. Shakespeare spunea că necazul nu vine ca un spion, ci ca un batalion de atacatori, pentru că uneori necazurile vin în lanț, dar un luptător al Domnului știe că menirea lui în viață este să treacă de la o luptă duhovnicească la alta. Depresia este starea în care tot ce contează este suferința, dar aceia care și-au pus încrederea în Domnul nu se lasă doborâți de ea la necaz, ci primind din gândurile lui Dumnezeu (Filipeni 2:5) se îmbărbătează privind la răsplată. Necazul și chiar durerea în trup nu sunt greșeli ale lui Dumnezeu, care este desăvârșit, ci de multe ori sunt metodele prin care El ne face să-L căutăm și să învățăm să depindem de ajutorul Lui. Se spune că ceasurile, cromul automobilelor și creștinii arată bine la exterior, dar de cele mai multe ori, în cazul creștinului vremea cuptorului dovedește dacă are cu adevărat valoare înăuntrul lui.

Dacă un suflet crește în credință prin harul lui Dumnezeu trecând prin încercări, fără să cârtească, pe an ce trece se vede pe sine mai mic, gândește despre sine și voia lui mai puțin, iar pe Dumnezeu Îl vede tot mai mare, mai puternic, mai bun și tot mai frumos. Un credincios care a înțeles acest lucru, în zelul lui de a face ce este plăcut Domnului, a scris un moto pe care-l ținea pe birou și care spunea: „Dumnezeu este primul, apoi semenii mei, apoi eu!“ Încercările prin care este testată credința noastră pot lua aspecte diferite, dar de multe ori ni se pare că încercarea noastră este mai grea ca și a altuia, așa cum i s-a părut și lui Ieremia. „Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiuaa urgiei Lui. El m-a dus, m-a mânat în întuneric și nu în lumină. Numai împotriva mea își întinde și își întoarce mâna, toată ziua“ (Plângerile lui Ieremia 3:1, 2). Dumnezeu, care ne este și prieten, atunci când alege o încercare pentru noi vrea să ne facă bine, nu rău, pentru că ea ghidează efortul nostru spre folosul sufletului nostru și tot ea demonstrează cine este Dumnezeul cel adevărat.

Încercările în familie, în biserică, prin nedreptăți, prin suferințe trupești, sau așa cum a fost în cazul celor trei tineri din Babilon, prin provocări de compromis cu ceea ce Dumnezeu numește păcat, ne învață dependența de Dumnezeu. Așa cum cei trei tineri au fost persecutați trebuie să ne așteptăm să avem și noi parte de astfel de necazuri ca să putem dovedi că „înadins“ nu slujim altor dumnezei. Necazurile și chiar prigoana a făcut Biserica nu să scadă la număr, ci să crească. La întrebarea: „De ce a crescut numărul creștinilor din China?“, ministrul culturii acestei țări a spus că această creștere se datorează persecuției pe care Biserica a suferit-o din partea autorităților, care nu are probleme cu faptul că omenii devin buni și cinstiți, dar au probleme cu creștinismul pentru că este puterea care unește oamenii și ei știu că oamenii uniți pot produce o schimbare.

Cea mai utilă lucrare la care-ți poți folosi înțelepciunea este să studiezi și să te încrezi în Cuvântul Domnului, pentru ca astfel credința bazată pe ce a spus Dumnezeu să respire liberă, iar între tine și cer să se facă legături nevăzute, prin care să iei decizii bune pentru sufletul tău. Când vine necazul trebuie să alegi între a

te încrede în Dumnezeu, sau în a te mânia, a cârți și chiar de a te certa cu Dumnezeu pe motivul că meritai altceva sau că meritai ce a primit altul.

John Newton care, din negustor de sclavi, prin pocăință și harul lui Dumnezeu, a ajuns un vestitor al Evangheliei a spus că în cazul în care Dumnezeu ar da în același timp două porunci la doi îngeri, și unul ar primi slujba de a mătura mahalalele unui oraș, iar celălalt ar primi slujba de a conduce un oraș, amândoi ar îndeplini slujba și ar fi la fel de mulțumiți cu mandatul primit. Un astfel de exemplu descrie o stare de maturitate în credință a sufletului credincios, care a înțeles ce înseamnă slujirea. În necaz, ca și în bucurii, un suflet mântuit a înțeles că mai important decât ce cale, ce fel de slujire sau ce necaz hotărăște Dumnezeu pentru viața lui, este să accepte voia Lui și să facă ceea ce El îi dă să facă.

Textul citat la început ne prezintă trei tineri evrei care au fost aduși ca robi în Babilon, unde au fost despuiți nu numai de familiile lor, ci și de numele și de portul lor, dar nu și-au pierdut credința în Dumnezeu. La sugestia lui Daniel către împărat, cei trei tineri care s-au remarcat dintre alții pentru destoinicia și înțelepciunea lor au fost înălțați în dregătorie și în acest fel au primit slujba de a conduce lucrările în ținutul Babilonului, în folosul împăratului (Daniel 2:49).

Nebucadnețar se pare că uitase de Yahweh, Dumnezeul lui Daniel, și de ceea ce recunoscuse mai devreme. „...Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților...” (Daniel 2:47). El credea că o singură credință a poporului i-ar întări împărăția și numele său nu numai că ar fi mai bine cunoscut, dar și de temut. Cam pe la al optsprezecelea an al domniei lui, împăratul Nebucadnețar a ridicat în valea Dura un idol uriaș din aur. Au fost aduși muzicieni care să conducă o ceremonie a închinării tuturor supușilor împăratului înaintea chipului de aur, dar cei trei tineri nu s-au închinat idolului. Cei trei au cunoscut porunca dată de Dumnezeu lui Moise și așa cum la început s-au hotărât să nu se spurce cu bucatele împăratului, și de data aceasta s-au hotărât să nu se închine înaintea unui alt dumnezeu. „Să nu te

închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numește gelos, este un Dumnezeu gelos“ (Exodul 34:14).

Chiar dacă Nebucadnețar a uitat de Yahweh, cei trei tineri iudei nu au uitat de El și de asemenea nu au uitat ceea ce Israelii numeau „șima“, despre care se spune că erau primele versetele pe care le învățau copiii, versete cu care începeau serviciile din sinagogă. „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“ (Deuteronom 6:4, 5). Cei trei au fost pârâți cu răutate de haldei pentru nesupunerea lor față de împărat, care i-a chemat și i-a întrebat dacă „înadins“ nu i-a ascultat porunca de a se închina chipului de aur. Ei nu au uitat că nu trebuie să te închini făpturii, ci Creatorului și fără nicio constrângere de inimă au spus că nu mai au nevoie de nicio șansă ca care să scape de dogoarea cuptorului.

„... «Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!»“ (Daniel 3:16-18). Curajul celor trei tineri l-a provocat pe împărat la mânie și plin de înverșunare, după ce cuptorul a fost încălzit de șapte ori mai tare, a dat poruncă ca cei trei să fie aruncați în cuptor. Execuția celor condamnați prin ardere nu era ceva nou în Babilon (Ieremia 29:22), dar de data aceasta ceva deosebit a avut loc, pentru că Dumnezeu care a fost onorat de credința celor trei a hotărât nu numai să nu lase căldura focului să aibă vreun efect asupra celor trei, dar a hotărât chiar să și apară și să umble în cuptor cu ei, așa că împăratul a văzut clar că deși aruncase trei în cuptor, acolo erau patru.

Împăratul a recunoscut că a văzut o minune prin intervenția adevăratului Dumnezeu, i-a chemat pe cei trei afară din cuptor și a pus tot poporul să se închine Dumnezeului lui Israel. A ajuns să vadă și să creadă că există un Dumnezeu care i-a scos pe cei trei din mâna lui (Daniel 3:15). Standardul moral și spiritual al celor

trei tineri nu a fost compromis oricât de amenințător au sunat urmările deciziei lor și indiferente de cât de indulgent a părut a fi împăratul la început, când i-a întrebat dacă „înadins“ i-a nesocotit porunca. Cei trei L-au recunoscut ca autoritate supremă în viața lor pe Dumnezeu, pe care, așa cum au spus și ei, Îl slujeau de mult timp și această slujirea i-a îmbogățit cu experiența de a cunoaște voia, caracterul și puterea Lui. Această experiență a umblării cu Dumnezeu i-a făcut tari și pe deplin hotărâți de a nu se compromite în momentul când credința le-a fost încercată. Cum te vei comporta tu când ți se va cere să te închini altor dumnezei? Vei fi întrebat uneori, chiar și prin prigoană, dacă „înadins“ nu vrei să slujești dumnezeilor falși. Hotărârea trebuie luată înainte de a veni încercarea ori când vei simți dogoarea flăcărilor la spate probabil că te vei compromite.

Credința își are rădăcina în a crede ceea ce a spus Dumnezeu că Este și că va face. Credința este ca o coloană vertebrală a fâpturii noi, care ne motivează ca ceea ce facem să facem pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură este cartea care ne face de cunoscut voia lui Dumnezeu, dar ea nu este doar o carte de principii frumoase, ci este o carte cu adevăruri care au putere să-ți transforme viața. A avea credință nu înseamnă a fi naiv, credul, ci chibzuit în înțelepciunea și lumina care vine de sus, pentru că credința nu este o iluzie, ci este lucrarea Domnului în noi. Credința în Dumnezeu te ridică așa cum i-a ridicat și pe cei trei tineri, încât să vezi dincolo de ce se vede cu ochii de carne și funcție de cât de multă credință ai te asemeni cu un om care se zbate în valuri, te ții de barcă sau în cel mai fericit caz stai liniștit, în deplină pace, în barca de salvare, de unde îl poți ajuta pe altul care se zbate în valuri. Pentru ochii de carne orizontul reprezintă linia care desparte pământul de cer, dar ochii duhovnicești văd un alt orizont, care separă ce este pământesc de ce este duhovnicesc și ce este trecător de ce este veșnic.

Marinarii aruncă ancora în jos, la fel fac și cei firești și lumești prin felul cum își cheltuie viața, dar cei duhovnicești aruncă ancora în sus, unde își adună comoara și de unde le vine izbăvirea. Viitorul

cel veșnic se apropie de noi cu viteza de 60 de minute pe oră, iar acela care are nădejdea vieții veșnice, ca suflet mântuit, se păstrează curat pentru Domnul Isus, refuzând compromisul celui șiret și rămânând suspicios la propunerile dorințelor inimii lui. Chipul de aur reprezintă orice am alege să facem și ar fi mai important în viața noastră decât Dumnezeu. Dacă nu avem grijă putem ajunge să facem un idol chiar și dintr-o lucrare bună pe care am început să o facem pentru Dumnezeu atunci când motivele pentru care facem acea lucrare nu sunt bune.

La fel ca și pentru apostolul Pavel, a-L cunoaște pe Domnul și puterea învierii Lui trebuie să fie prioritatea vieții noastre, și atunci nu vom face lucrări care nu ni s-au încredințat nouă și nu vom lupta luptele noastre sau ale altor oameni, ci ale Domnului. Firea noastră cea veche, care se războiește cu dorințele duhului, se luptă după supremație și prezintă un pericol pentru noi atunci când dorințele pe care le avem se aliază cu duhul acestei lumi care zace în cel rău. Chiar dacă inițial refuzi oferta de a te compromite, cel viclean, care la început face reclamă că dă ce are el mai bun, se reîntoarce și prin oferte noi te întreabă: „Înadins oare nu slujiți voi dumnezeilor mei?“

Cunoscând faptul că a fi creștin nu este o demonstrație a puterii omului, ci o manifestare a puterii Lui în noi, în măsura în care ascultăm de El, putem fi hotărâți ce vom face și cum vom răspunde când vom fi întrebați dacă „înadins“ nu slujim dumnezeilor falși și atunci Dumnezeu va fi proslăvit așa cum a fost și în cazul celor trei iudei din Babilon. „... Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10). A fi creștin înseamnă a fi un suflet care primește în minte gândurile lui Hristos, iar în inimă dorințele Lui. Ostașii cei puternici au fost omorâți de dogoarea focului, dar celor trei tineri focul nu le-a făcut niciun rău, pentru că, așa cum a recunoscut împăratul, cu ei în cuptor a fost Cineva descris ca semănând cu un fiu de Dumnezeu. Nebucadnețar cel înfumurat a ajuns din nou să recunoască pentru o vreme autoritatea Singurului Dumnezeu adevărat și a făcut acest adevăr cunoscut până la marginile Împărăției Lui, iar cei trei au fost puși la rang de

cinste mai înalt decât erau până atunci. În valea Dura a avut loc o testare a valorilor și a convingerilor celor trei cu privire la ceea ce ei numeau important. Pentru că „înadins“ și „cu orice preț“ au ales a nu se compromite, Dumnezeu le-a dat o mare izbăvire, iar numele lui Dumnezeu a fost glorificat între neamuri. Dacă ne numim creștini și copii ai Domnului și noi vom fi încercați prin cuptoare. Ești pregătit pentru vremea încercării? Ești hotărât de acum înainte să nu te compromiți cu păcatul? Răspunsul practic va depinde de starea sănătății sufletului tău, după felul cum l-ai hrănit, după felul cum l-ai ferit de infecția învățăturilor false și după cât de mult iubești pe Domnul. Punându-ne întrebări, uneori ne putem lua temperatura sufletului pentru a preveni anumite pagube duhovnicești.

Este mersul la casa de rugăciune o lucrare de corvoadă pentru tine, dar totuși mergi și participi în mod mecanic ca să nu te pui rău cu Dumnezeu? Ți este greu să ierți și să te sacrifici pentru lucrarea Domnului? Ce preț are pentru tine slujirea altora și ce valoare dai mesei Domnului? Răspunsul pe care-l dai unor astfel de întrebări îți va spune dacă ai o inimă rea, o inimă împărțită sau bolnavă, care nu va putea face față vremurilor de încercare. Vei fi încercat, dar nu uita că mâinile și picioarele tale nu se vor mișca și gura ta nu se va deschide ca să vorbească până ce mintea nu-i spune să facă aceasta, de aceea gândurile trebuie păzite și ținute în control. Când ne păzim inima putem spune că „înadins“ noi nu slujim dumnezeilor străini, care de obicei constă în cheltuirea vieții pentru stări de bunăstare, poziții între oameni, vicii și destrăbălări de tot felul sau chiar o stare de mândrie spirituală.

Influențele lumii ne pândesc pe fiecare cu scopul de a ne cuceri sau dacă nu pot face acest lucru, la început se mulțumesc cu a ne încetini mersul la casa Tatălui. Cuptorul separă credincioșii de necredincioși, și creștinii de duminica de cei de fiecare zi. Cuptorul este o oportunitate de a umbla cu El, este o oportunitate când la fel ca funiile celor trei tineri, legăturile pământești se desprind și suntem slobozi cu adevărat. Închinarea la alți dumnezei este promovată astăzi cu mult succes prin învățători mincinoși

(2 Corinteni 11:13). Sunt tot mai mulți prețiși profesori ai adevărului, dar tot mai puțini posesori ai adevărului, pentru că a fi integru și necompromis învățaturii Scripturii de multe ori înseamnă a fi în rândul celor priviți ca fiind ieșiți din comun.

Unul din semnele învățătorilor falși este că nu învață tot sfatul Scripturii, ci selectează și răstălmăcesc după bunul lor plac adevărul. Un alt semn este că în loc să zidească în Împărăția lui Dumnezeu, ei zidesc împărăția lor, pentru a fi asigurați financiar sau pentru a avea o poziție de putere și influență în viitor. Mulți se cred viteji și se preoclamă a fi dresori de lei și șerpi, ceea ce reprezintă păcatele săvârșite prin compromis, dar cine se joacă cu păcatul va fi mușcat de el. Dacă Dumnezeu în care crezi nu-ți cere dedicare totală și fără compromis, probabil că ai o credință care duce la un loc veșnic nedorit, pentru că Dumnezeul Scripturii nu negociază nimic când este vorba de a sluji altor dumnezei.

Viața pământească prea aglomerată fură sufletul de puterea spirituală, pentru că atunci când nu mai ai timp de rugăciune și de studiul Scripturii dispare puterea și autoritatea pe care ne-o dă Scriptura atunci când ne punem sub autoritatea ei. Cum se închină oamenii altor dumnezei și se compromit? Undeva, cândva, alt gând a înlocuit gândul lui Hristos în gândul vestitorului Evangheliei și în acest fel s-a ajuns astăzi la credințe, care sunt doar o iluzie, pentru că prin compromis au ales un așa zis creștinism fără cruce, fără necazuri, fără o adevărată viață de sfințire și fără de sacrificii. Negustorii de porțelan scump din vechime făceau reclamă produselor ce le vindeau prin a spune că sunt de calitate „senseră“, ceea ce în latină înseamnă „fără ceară“. Fiind foarte fin și subțire, folosind metodele brute de prelucrare din acele vremuri, de multe ori porțelanul ieșea din cuptor cu mici fisuri care erau umplute cu ceară ca să nu se vadă și astfel să se poată vinde. Numai ochii antrenați ai comercianților puteau detecta aceste fisuri când priveau vasul de porțelan la lumina soarelui. Cuvântul „senseră“ de la care derivă și cuvântul sincer trebuie să fie și o calitate a credinciosului care este sincer, neamestecat cu aluatul dospit al lumii și care nu urmărește alt interes decât acela de a aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu.

Credinciosul de care Domnul vrea să se folosească este un vas duhovnicesc fără de fisuri umplute cu compromisuri. Creștinii sunt aceia care au înțeles că nu pot fără Dumnezeu și nici El nu vrea fără de ei. Aceia care-I aduc slavă lui Dumnezeu prin felul cum trăiesc nu au un standard dublu, așa cum găsim la un moment dat în viața lui Iona. El a crezut că este potrivit ca Dumnezeu să-l ierte pentru neascultarea lui, dar i s-a părut nepotrivit ca Domnul să-i ierte pe ninivienii care se pocăiseră în sac și cenușă, dar care dovedeau că nu-i interesa nimic din afară, ci în smerenie față de Dumnezeu au arătat că sunt interesați de ceea ce Dumnezeu crede despre ei.

Exemplul celor trei tineri din Babilon ne învață că este posibil să primim înțelepciunea și credința de a transforma conflictul și provocarea în ceva ce ne face să creștem în omul cel nou și în același timp să aducă câștig Împărăției lui Dumnezeu. Când harul îți schimbă inima, supunerea de frica Lui este înlocuită cu o supunere din dragoste, care este o stare prielnică stării de smerenie pentru aceia ce-L caută pe Dumnezeu, fiind înrădăcinați nu în religie, ci în Isus Hristos. Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor probabil că vrăjmașul va veni să te ispitească și să-ți spună că de când L-ai primit pe Domnul ai mai multe năcazuri. El te va provoca ca să vadă dacă „înadins“ nu vrei să slujești dumnezeilor lui. Ca un înșelător dibaci îți va aduce aminte de prieteni și de vicii, dar este foarte selectiv în propaganda lui, pentru că nu va încerca să-ți aducă aminte de nimic rău sau de faptul că înainte mergeai spre iad. Vrăjmașul caută să-i aducă aminte omului de gusturi și simțuri provocate de ceea ce lumea numește plăceri, dar niciodată nu-l va preveni că acestea sunt urmate de consecințe care de obicei sunt veșnice. Când primești dorințele pe care Duhul Sfânt ți le dă se crează condiții în care Domnul Isus se simte foarte bine în viața ta, iar vrăjmașul se simte foarte rău și cunoscând acest lucru îl putem folosi pentru a ne apăra de atacurile vrăjmașului.

După cum automobilele nu sunt concepute în ideea că vor funcționa independent de o sursă de energie, tot așa și noi, care am fost creați după specificațiile precise ale lui Dumnezeu, depindem de puterea care ne vine de sus, fără de care nu avem cum birui când

vom fi întrebați dacă „înadins“ nu vrem să ne închinăm altor dumnezei. Puterea aceasta este puterea Duhului Sfânt care a fost primită la Rusalii și este o putere care este și astăzi în templul trupului acelor care o cer și o prețuiesc. „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“ (Fapte 1:8).

O dovadă că ai această putere este aceea că ești în clocot pentru Dumnezeu, pentru că focul Duhului Sfânt nu este rece, după cum un foc nu poate fi rece. Acest foc este puterea care te face tare, încât să spui de fiecare dată că „înadins“ nu slujești dumnezeilor străini și tot prin această Putere vei putea fi folosit de Dumnezeu în lucrarea Lui. Este absolut necesar să lăsăm această Putere să ne îndemne la lucru, sau în loc de lucrători vom deveni critici ai acelor care lucrează. După specificațiile lui Dumnezeu omul nu poate fi fericit până când nu este împăcat cu Creatorul său și până când nu se pune în slujba Lui. Duhul Sfânt va face această lucrare în noi atunci când prin ceea ce facem intenția noastră este aceea de a-L glorifica pe Dumnezeu. Până la următoarele ordine, fiecare credincios a primit mandatul de a vesti într-un fel sau altul Evanghelia, pentru că dorința Stăpânului este ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la mântuire. Viața nu este un joc în care poți alege să fii doar spectator care participi din plin prin ceea ce faci și prin ceea ce nu faci. Ținând seama de faptul că nu trebuie să facem nimic deosebit ca să mergem în iad, trebuie să facem lucrurile care aduc harul mânturii în viața noastră. Dacă încă nu există o relație de pace între tine și Dumnezeu, bunătatea Lui te îndeamnă astăzi la pocăință, pentru că numai atunci când te vezi păcatos, lipsit de merite și dacă Îi ceri Domnul iertare de orice vină El ți-o va da.

Dacă vrei să fii mântuit trebuie să mergi cu gândul la Calvar, unde toți ne vedem mici și slabi, iar pe Dumnezeu Îl vedem mare. Pentru că propovăduirea crucii face răni mândriei omului, omul mândru nu vrea să meargă la Calvar, pentru că el se crede tare, dar fără pocăință, care înseamnă căință și renunțare la păcat, nimeni nu poate primi iertarea lui Dumnezeu. Evanghelia nu ne arată cât de

buni suntem, ci cât de răi, dar dacă alegi să faci pasul pocăinței vei fi și tu a Lui de două ori. O dată prin dreptul de creare, apoi prin dreptul de răscumpărare. Această decizie care-ți schimbă nu numai viața aceasta, dar și destinația veșnică a sufletului tău o poți lua în liniștea sufletului tău împreună cu Dumnezeu, care abia așteaptă să-ți audă cuvintele prin care-L chemi în ajutor. Ia hotărârea de a-L primi ca Domn și Stăpân, iar veșnicia va dovedi că a fost cea mai importantă și cea mai bună decizie pe care ai luat-o în viața ta. El îți va da puterea ca „înadins“ să nu mai slujești dumnezeilor străini și într-o zi El te va chema să intri în Slava Sa.

Amin

9

ESTE SUFLETUL TĂU MÂNTUIT?

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află. Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.“

Matei 7:13-14, 17-20

Multe sunt lucrurile pentru care se îngrijorează omul pe pământ și multe sunt întrebările la care caută răspuns, însă cele mai importante întrebări pentru care merită să investim timp, pentru a afla răspuns la ele, deoarece au urmări veșnice, au de-a face cu viața spirituală, care urmează să o trăim atunci când prin evenimentul final al vieții, cunoscut de noi sub numele de moarte, trecem în veșnicie. În momentul încetării funcțiilor vitale și a despărțirii sufletului nostru de trup, memoria, conștiința, precum și celelalte simțuri vor continua să existe fără nicio întrerupere în ființa noastră, care în clipa părăsirii trupului biologic trece de la un nivel de existență pământesc la un nivel de existență cu totul spiritual.

„Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii“ (Luca 20:38). Odată ce vom muri, familia ne va îngropa trupul, dar nu pe noi, pentru că sufletul

nostru va continua să trăiască mai din plin ca oricând în locul pregătit celor mântuiți sau celor nemântuiți. Este sufletul tău mântuit? Sunt mântuiți, într-o stare de siguranță fără de sfârșit, aceia a căror suflet în momentul despărțirii de acest trup pleacă spre ceruri pentru a fi cu Dumnezeu. Lăsând de data aceasta la o parte ateii și agnosticii, cunoscând că Scriptura atestă că este posibil să ai certitudinea că ești mântuit, îi întreb pe aceia care spun că sunt creștini: „De unde știu că sunt mântuiți?” Răspunsurile obișnuite, ale celor care frecventează bisericile evanghelice, sună cam așa: „Sufletul meu este mântuit pentru că m-am predat Domnului ridicând mâna, sau m-am ridicat în picioare, sau am ieșit înaintea adunării în casa de rugăciune când am fost îndemnat să fac acest lucru, ca semn că m-am predat Domnului”.

Alte motive pentru care alții spun că sunt mântuiți sunt: pentru că au crezut, pentru că le-a spus un conducător religios, pentru că frecventează o casă de rugăciune, pentru că s-au botezat în apă, pentru că au dat milostenie sau bani pentru unele cauze ce păreau a fi ale lui Dumnezeu, pentru că sunt oameni buni care nu fac rău nimănui, pentru că ei cântă în cor sau pentru că părinții lor sunt credincioși. Lucruri ca și acestea pot fi bune și de obicei indică o dorință bună, dar nu sunt îndeajuns ca să dea cuiva asigurarea că este mântuit. Situația este tot atât de gravă și în cazul aceluia care au o credință forțată și forțată de tradiție, care are la bază datini și obiceiuri făcute de oameni și care nu pot fi justificate cu Scriptura, pentru că au ca sursă de inițiere visări (Iuda 1:8) și închipuiri omenești și acestea nu au niciun fel de validitate înaintea lui Dumnezeu. Unii însă, ologiți de învățăturile celor care urmăresc interesele lor și nu ale lui Dumnezeu, sunt amăgiți de glasul unor astfel de învățători orbi care promovează calea cea largă, iar bieții oameni ajung să trăiască cu iluzia că sufletul lor este mântuit.

Alții se îndreaptă spre clipa întâlnirii cu Dumnezeu crezând că un om ce poartă numele de pastor sau preot le-ar putea afecta, la ceremonia de înmormântare, bunăstarea veșnică a sufletelor lor. Scopul acestui mesaj este să aducă ceva din lumina realității cerului în sufletul care dorește cu adevărat să știe că este mântuit,

ca cercetându-și roada lui și a aceluia a căror învățătură o urmează să se poată bucura nu doar de niște emoții, care se pot schimba de la o zi la alta, nu de o pace falsă cu Dumnezeu, ci de o pace și bucurie pe care o dă Dumnezeu sufletului care crede Cuvântul, îl împlinește și astfel este în siguranța Mâinii lui Dumnezeu. Când oamenii aleg calea largă, care permite aproape orice, doar „să crezi”, neglijând disciplina spirituală de fiecare zi care respectă dreptul de proprietate a Aceluia care ne-a răscumpărat, chiar dacă odată a avut-o, ajung să-și piardă sensibilitatea la glasul Scripturii. El ne învață că ucenicii Domnului sunt aceia care rămân în Cuvânt, care aduc roada și care se iubesc unii pe alții.

Asemenea unor inspectori de fructe, Domnul Isus ne spune să deosebim oamenii după roada, adică să facem o judecată bazată pe ce vedem la ei ca fapte și mod de trăire. Tot El ne spune să nu judecăm (Matei 7:1) și acest fel de judecată nepermisă este o judecată ipocrită, deși noi suntem vinovați de același lucru sau de un alt lucru mai grav. Nu avem voie să judecăm cu condamnare și răutate. Nu avem voie să judecăm tot timpul. Aceasta este atitudinea unui om care încontinuu caută ce și pe cine să judece. Ca unii care știm că și noi merităm iadul, urmărind interesele lui Dumnezeu, avem voie și trebuie să judecăm învățătorii falși, conform Scripturii, pentru a evita pagubele produse de învățăturile lor. Sufletele a căror ureche preferă învățăturile false, care produc un focar de infecție pentru suflet, caută o mântuire ieftină, vor mai multe libertăți pentru firea lor, dar alegând adevărul oamenilor ei refuză adevărul lui Dumnezeu și l-a plecare din această viață, când li se deschid ochii spirituali să vadă ființele din lumea spirituală, au parte de un șoc de frică care nu-i mai părăsește, când în loc de îngerul Domnului văd moartea și solii întinericului.

Astfel de suflete care nu sunt cu totul pentru Domnul, câștigă aparent, pentru că se pare că mulțumesc doi stăpâni, dar pierd în mod evident în ziua când pleacă de pe pământ și ajung a fi judecate nu după un standard făcut de oameni, ci după acela lăsat nouă de Dumnezeu prin Scriptură (Romani 2:16). Domnul Isus, care ne-a spus că poarta este strâmtă și calea îngustă, ne învață și prin

învățătura apostolilor că pomul bun este sufletul care prin pocăință a devenit o făptură nouă în Hristos (2 Corinteni 5:7), și prin Duhul Sfânt, care-și face rezidența în templul trupul său, rodește roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22). Prin faptul că ne spune că poarta este strâmtă și calea îngustă, ne face de cunoscut că sufletul care dorește mântuirea acceptă niște stricteteți pe care duhul trezit la viață folosindu-se de controlul sufletului, adică a minții, le exercită asupra trupului, și din acest motiv nu mulți, ci puțini sunt aceia care aleg să intre pe această poartă și să meargă pe această cale.

Textul citat la început ne spune că și dacă pomul rău ar vrea să facă roade bune nu poate. În mod identic, omul firească, cu natura lui firească, păcătoasă, oricât de bine intenționat ar fi nu poate avea în viața lui roada Duhului, pentru că numai un suflet care prin pocăință este născut din nou poate trece de la a fi guvernat de impulsurile firii lui vechi la a fi guvernat de Dumnezeu, ca făptură duhovnicească vie. Mântuirea unui suflet începe atunci când acel suflet aude Cuvântul lui Dumnezeu care-i spune că este păcătos și merită pedeapsa. Sufletul ajunge mântuit atunci când se pocăiește, crezând că meritul jertfei Domnului Isus îi poate șterge vina, având inima prelucrată de Duhul Sfânt, căindu-se de păcatul făcut până atunci. Apoi, ia hotărârea de a părăsi pentru totdeauna orice lucru sau obicei numit de Scriptură ca fiind păcat și cu adâncă recunoștință pentru Acela care a făcut posibil să fie iertat începe o viață nouă, de copil al Domnului. „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus“ (Galateni 3:26).

Mântuirea nu stă doar în repetarea unei formule, ca un clișeu vechi pe care l-ai mai auzit de multe ori, în care spui: „Doamne, mă predau ție“. Un astfel de lucru este un pas bun și necesar, dar dacă ziua pocăinței nu este urmată de o viață schimbată, prin părăsirea păcatului și chiar de urârea lui, acest fel de predare nu este decât o formalitate care te poate pune la un adăpost fals. „Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul! El păzește sufletele credincioșilor Lui, și-i izbăvește din mâna celor răi“ (Psalmul 97:10). Dacă din clipa când te-ai pocăit nu te interesează mai mult decât oricând sfințenia și Rода Duhului Sfânt, înseamnă că încă nu te-ai pocăit, pentru că

nu poți spune că ai acest foc al Duhului Sfânt înăuntrul tău când, spiritual vorbind, nu se vede la tine nici flacără și nu se simte nici căldură. O credință fără de fapte este moartă (Iacov 2:20), iar o religie care nu te face să-ți înfrânezi limba (Iacov 1:26) este doar o înșelare a propriei inimi.

O altă dovadă care spune că un suflet care a încheiat legământ cu Domnul este cu adevărat mântuit este că își păzește nu numai faptele, ci și gândurile pentru a nu fi găsite întinate înaintea Aceluia care cunoaște gândurile oamenilor, și astfel păstrându-se curat să nu lipsească de la masa Domnului. Un suflet mântuit este un suflet care ținând seama de cea mai mare poruncă (Luca 10:27), când are de-a face cu situațiile vieții, își pune întrebarea: „Ce ar face dragostea în locul meu?“ Un suflet mântuit cunoaște că atunci când stai nepăsător și nu depui efort ca să aduci roada cea bună pe care ai putea-o aduce cu talanții încredințați, ești în pericol de a-ți pierde nu doar răsplătirile cerești, ci ești în pericol de a te trezi că ai ajuns în iad, pentru că așa cum ne spun cuvintele Mântuitorului: „Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc“ (Matei 7:19).

Trebuie să existe o diferență launtrică și pe dinafară între mântuit și nemântuit, altfel minciuna diavolului, care spune că ajunge doar să crezi, ar fi adevărată. Când în adevăr ai fost născut din nou umblî în Adevărul Scripturii, fără să alegi să ascuți doar de lucrurile care-ți convin și ești gata să-l ajuți pe cel care are nevoie de ceva ce poți tu să-i dai. Când în adevăr ai fost născut din nou ai dorința de a vorbi cu Domnul prin rugăciune și ca un nou născut, care dorește laptele, dorești să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu. Nu înseamnă că odată ce ne-am predat Domnului și am pășit pe calea îngustă nu mai greșim, fiindcă acum desăvârșirea este doar o utopie la care năzuim, dar nu mai trăim în păcat, nu suportăm să rămânem cu un simț de vină pentru ceea ce am greșit, ci un astfel de lucru rău îl mărturisim și îl părăsim.

Pe măsură ce un astfel de suflet mântuit crește în credință înțelege că umblarea prin credință, după îndemnul Duhului, nu este un mod de trăire care vine de la sine, într-un mod forțat asupra

voinței lui, deoarece înțelege că a umbla pe calea îngustă înseamnă a trăi din plin viața pentru Domnul, alegând în fiecare zi să refuze să trăiască după îndemnurile firii pământești. Din acest motiv, umblarea pe calea îngustă este asemănată cu o luptă. Când această luptă are loc după rânduile Scripturii, omul acela devine tare și chiar frumos prin virtuțile sau roada pe care o crește în el Duhul Sfânt. Mântuirea este o lucrare supranaturală pe care o face numai Dumnezeu la cerința și cu încredințarea omului, atunci când sufletul convins de păcat se pocăiește fără să-I pună vreo condiție lui Dumnezeu. Un astfel de suflet când se simte iertat de dragul Domnului Isus, pentru că-I simte dragostea, lasă cu bucurie lumea și privește cu scârbă la lucrurile care înainte îi dădeau un sedativ temporar pentru foamea lui după fericire și împlinire.

Mulți cred sau speră că sunt mântuiți fiindcă participă la anumite ceremonii religioase, dar când viața lor de creștin se rezumă doar la atât, acest mod de trăire nu este un indiciu de viață supranaturală în ei, nu este un semn că Isus este autoritatea care le guvernează viața și nu este un semn că sunt mântuiți. Este sufletul tău mântuit? Dacă spui DA, ce semn dovedește aceasta? Cum te-a schimbat experiența pocăinței și a nașterii din nou? Dacă ai puterea duhovnicească a unui suflet născut din nou spui NU păcatului și te ferești de el, îi poți ierta pe toți, îi poți iubi pe toți, poți da cu mână largă, știind că îți aduni comoară în cer și cauți pacea și sfințirea, pentru ca Duhul Sfânt să poată rodi în tine roada cea bună.

Ești tu un astfel de suflet, care din firească a ajuns să fie duhovnicesc, încât la plecarea de pe pământ să fii socotit ca fiind al lui Hristos? „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei“ (Galateni 5:24). Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să ne cercetăm să vedem dacă suntem sau nu în credință. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercetați-vă...“ (2 Corinteni 13:5). A avea viață veșnică nu înseamnă doar a avea un bilet care te scapă de iad, ci viață veșnică înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeu și pe Fiul Său pe care L-a trimis să moară pe pământ

pentru tine. A avea viață veșnică înseamnă a umbla în lumină, pentru că numai în acest fel poți umbla cu Acela care este Lumină. A avea viață veșnică înseamnă a avea în viața ta o schimbare, nu superficială, ci una care afectează tot ce faci, pentru a trăi în așa fel încât să poți spune că ai pe Fiul în viața ta. „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:12-13).

Domnul Isus, prin care și pentru care au fost făcute toate, este Adevărul și Viața și afară de El nu este mântuire. El este poarta pe care trebuie să între acela care vrea mântuirea. El este singura cale spre Dumnezeu Tatăl. Când un suflet ajunge mântuit are o nouă relație cu Dumnezeu și Cuvântul Său, dar are și un nou mod de a trata păcatul și dorințele firii pământești. Când un suflet ajunge mântuit, prioritatea lui este de a fi pe placul Domnului Isus și pentru un astfel de suflet contează prea puțin ce spun sau gândesc oamenii care ar pretinde o conformare la standardul lor. Cultura lumii caută să ne schimbe după chipul veacului acestuia, pe când Duhul Sfânt, prin Cuvântul lui Dumnezeu, vrea să ne schimbe ca să ne facă asemenea chipului lui Hristos (Romani 9:29), care este cea mai bună dovadă că un suflet este mântuit.

Când ai avut parte de această minune a nașterii din nou vrei să fii mereu în prezența Domnului și a celor ce-L iubesc pe El. Vrei să faci ceea ce Îi place Domnului și abia aștepti să ai oportunitatea de a spune și altora ce a făcut Domnul pentru tine. Pasajul Scripturii care cuprinde și textul citat la început face parte dintr-o cuvântare ținută de Domnul Isus, în care El se adresează în mod direct și chiar provocător, reducând tot ce se întâmplă cu noi acum și în veșnicie la a alege între două feluri de porți, două feluri de drumuri, două feluri de pomi, două feluri de roade, care înseamnă două feluri de oameni, care ajung fiecare la destinații veșnice foarte diferite. Este un text care nu te lasă doar să-l admiri și nici nu-ți îngăduie să-i forțezi explicația împlinirii lui, undeva în viitorul îndepărtat, ci ne face să alegem astăzi să fim sau să nu fim parte din Împărăția a cărei Împărat este Domnul Isus.

Când ascuți Cuvântul lui Dumnezeu ești deja pe jumătate binecuvântat, iar când alegi să-L împlinești ești binecuvântat pe deplin. Aceste două părți se compară cu un lacăt pus la o cutie care conține în ea binecuvântările lui Dumnezeu pentru tine și acest lacăt se deschide cu două numere de cifru. Este bine să ai primul număr datorită faptului că auzi și cunoști voia Domnului, dar visteria nu ți se deschide până ce nu formezi și cel de-al doilea număr, făcând voia lui Dumnezeu. Cele două alegeri posibile descrise în pasajul citat la început nu prezintă așa de mult un contrast între păgâni și creștini, cât prezintă diferența dintre două feluri de religii, care îi separă pe cei ce cred neprihănirea omului de cei ce cred în neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință. Separă credința adevărată, care duce la o viață schimbată, în care rodește Duhul Sfânt, de credința acelora care înșelându-și inima trăiesc după îndemnul firii pământești.

Dacă calea cea largă ar avea indicatoare pe care să scrie: „Spre iad“, probabil că mai puțini ar merge pe ea, dar pentru că este un drum întreținut de cel viclean mulți sunt cei ce merg pe această cale largă care încurajează mândria omului, promovează interesele carnale, fără a-L lua în serios pe Dumnezeu care-i cere omului să se sfințească, separându-se de păcat. Mulți oameni merg pe această cale largă crezând că pocăința, care este o schimbare din temelie a vieții, este numai pentru criminali, pentru cel ce sparge casa aproapelui său sau pentru cei care fac înșelătorii mari, când de fapt, fără excepție, pocăința este pentru oricine vrea mântuirea. Pe poarta îngustă se intră cu o oarecare dificultate nu numai pentru că trebuie să o cauți, ci și pentru că lăsând afară bagajele cu care te împovărează lumea trebuie să renunți la a te guverna după dorința omului cel vechi, pentru a putea fi guvernat de cârmuirea Duhului Sfânt după Scripturi. „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun, că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea“ (Luca 13:24). A te preda Domnului poate dura doar câteva momente, dar a merge pe calea îngustă, prin a fi un adevărat ucenic al Domnului te costă tot ce ai pentru restul vieții. De aceea, nu mulți merg pe această cale care duce la un ospăț binecuvântat în casa Tatălui.

Pomul bun, care face roade bune, este sufletul care are o trăire cu fapte ce sunt socotite bune înaintea lui Dumnezeu, pentru că sunt produse datorită naturii lui Dumnezeu în om, în urma înnoirii făcute de Duhul Sfânt, care este sursa a oricărei roade ce este vrednică a fi primită înaintea lui Dumnezeu. Pomul care aduce roade rele este tăiat și aruncat în foc, aceasta înseamnă că un suflet care nu are roada bună a Duhului Sfânt ajunge să fie aruncat în focul care nu se stinge, unde Domnul Isus a spus că este plânsul și scrâșnirea dinților (Matei 13:50). Roadele sunt cele care le dovedește celor din cer și celor de pe pământ că un suflet este cu adevărat mântuit, pentru că roadele adevăratese această prin faptul că ele există. Dacă cineva ți-ar arăta niște tufișuri de spini și măracini și ți-ar spune că este viță de vie cu struguri, ai ști imediat că este un mincinos sau un om care este certat cu facultățile mintale. Într-un mod asemănător, un om care nu are roada cea bună este un pom rău, indiferent de cum ar alege să se numească, pentru că roada îl identifică ce fel de pom este.

Dumnezeu nu acceptă jumătăți de măsură în slujire și nici nu tolerează amestecătura de întuneric și lumină când este vorba de sfințenie și păcat. Lui Dumnezeu nu-I place amestecul și aceasta reiese foarte clar chiar din legile pe care le-a dat israeliților. A mers până acolo că le-a spus să nu pună la jug împreună un bou și un măgar, să nu țasă cu două feluri de fire, și în ziua de astăzi ne spune că nu putem avea două feluri de roade, ci doar bune sau rele. Prietenul adevărat este acela care-ți spune adevărul, dar cel fals, ca și prorocii falși, lingușesc și rostesc neadevărul. Învățătorii mincinoși nu provoacă pe nimeni, nu enervează pe nimeni, nu supără pe nimeni și nici nu ajută pe nimeni, ci, dimpotrivă, de multe ori pune sufletele doritoare de cale largă în mare primejdie.

Dacă acest mesaj pare mai direct este pentru că nu vreau să fie vreun suflet care să meargă în iad, și ce folos ar fi să spunem doar vorbe plăcute urechilor dacă nu rostim Cuvintele lui Dumnezeu, spunând adevărul despre suflet și veșnicie. Suntem mântuiți prin credința în jertfa Domnului Isus, dar această credință este confirmată de dovezile de netăgăduit ale roadelor, așa că un suflet

nu poate fi mântuit fără credință, dar nici fără de roade, adică fapte, atunci când acestea sunt posibile. Mântuirea nu se obține prin fapte, dar ele dovedesc dacă ești sau nu ești un suflet mântuit.

Când vorbesc oamenilor despre mântuire, ținând seama că în balanță stă veșnicia sufletului nemântuit, eu, ca un om care știe că va muri, chiar dacă prin intermediul unui mesaj scris știu că vestesc mesajul mântuirii unor oameni care vor muri și vreau să-l vestesc ca și cum ar fi ultimul meu mesaj și ultima avertizare pe care ei o aud înainte de a fi surprinși de moarte. Nu sunt îngrijorat de prestigiu meu sau a cuiva, de datoria sau de averea strânsă de cineva, de averea sau de diplomele cuiva, ci sunt interesat de binele oricărui suflet care încă mai este în viață, care în orice moment este la o clipă de Rai sau de iad. Ceea ce mă neliniștește și chiar mă doare este că majoritatea oamenilor pe care i-am văzut anul acesta, peste 100 de ani se vor zvârcoli în chinurile iadului, pentru că nu au recunoscut pericolul în care se găsește sufletul lor neîmpăcat cu Dumnezeu. Sluga cărui stăpân va veni să colecteze sufletul tău când vei muri? Depinde de decizia ta! La intrarea în Ierusalim, înainte de a pătimi la Golgota, Domnul Isus a plâns pentru oamenii din cetate, fiindcă a văzut superficialitatea religiei lor și cunoscând viitorul a văzut mocnind focul mâniei lui Dumnezeu care avea să se reverse peste acea cetate. Privind la viitorul tău veșnic și la modul în care tratezi oferta Lui de mântuire, oare trebuie să plângă Domnul și în dreptul sufletului tău? Voia lui Dumnezeu pentru cei ce sunt robi ai păcatului este ca ei să fie eliberați. Voia lui Dumnezeu pentru cei păcătoși este ca ei să fie iertați și prin pocăință să primească în ei natura nouă, care vine din El și care-i va face să rodească roada cea bună.

Un suflet păcătos vrea să știe că mai are o șansă și dacă te vezi păcătos, astăzi cât mai există har pentru păcătoși, ți se oferă această șansă de a fi și tu un suflet mântuit, care nu se teme de moartea nemiloasă, care la fiecare trei secunde seceră viața cuiva de pe pământ. Un suflet păcătos vrea să știe că este iubit. Prin Scriptură și prin diferite metode, așa cum este și acest mesaj, Dumnezeu îți spune că ești mult iubit de El. Iadul este un loc de chin veșnic, unde

nu este speranță de mai bine și toți cei care ajung acolo, fără excepție, au meritat acest lucru, dar Domnul Isus este milos și a murit în locul nostru ca să ne dea ceea ce meritam, ci prin har să ne poată da ceea ce nu meritam, adică iertarea de vină și mântuire. Sufletul tău are așa de mare preț încât Dumnezeu a plătit cel mai mare preț plătit vreodată pentru ceva în Univers, pentru ca tu să poți fi mântuit. Ești mântuit atunci când alegi să intri pe poarta care este Domnul Isus și să umbli pe calea îngustă împreună cu El.

Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului, ci întoarcerea lui, mai ascultă și astăzi rugăciunea sinceră a fiilor risipitori și dacă nu ai făcut o astfel de rugăciune El vrea mult să o audă și pe a ta. Este sufletul tău mântuit? Dumnezeu nu este interesat să cauți cele mai alese sau sofisticate cuvinte pentru a vorbi cu El, ci este interesat de plânsul inimii tale, care atunci când își simte nevrednicia și nevoia de a fi iertat spune: Iartă-mă! De astăzi sunt al Tău! În fiecare zi a vieții mele sunt al Tău! Cu tot ce am și cu tot ce sunt, Îți aparțin doar ție! Alege ca de astăzi să slujești numai Domnului Isus și vei putea spune și tu: „Prin harul lui Dumnezeu sufletul meu este mântuit!“

Amin

10

OARE M-A IERTAT DUMNEZEU?

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.“

Romani 5:18

In lipsa unei experiențe miraculoase, una dintre întrebările care adesea se blochează în traficul gândirii unor oameni care-L caută pe Dumnezeu este: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“ Această întrebare, atunci când nu primește un răspuns pozitiv, poate produce deranjamente serioase înăuntrul minții omului, lipsindu-l de pace și bucurie. Cuvântul Domnului ne spune că cei răi n-au pace (Isaia 48:22) și ni se pare normal acest lucru, dar nu este cu totul neobișnuit să găsim, chiar în rândul celor ce poartă numele de creștini, suflete care sub atacul nevăzut, dar simțit al potrivnicului nu au pace în adâncul sufletului lor și ajung să se întrebe: „Oare ne-a iertat Dumnezeu?“ Este întrebarea care trebuie să-și primească răspunsul înăuntrul sufletului nostru prin Cuvântul Scripturii, care este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, altfel ea va reveni mereu.

Această iertare mult dorită de om, pe care o simte sufletul ce trece de la întuneric la lumină, o poate da numai Dumnezeu atunci când credem Cuvântul vieții, care ne este vestit nouă personal. „Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu;

și să primească, prin credința în Mine, IERTAREA de păcate și moștenirea împreună cu sfinții“ (Fapte 26:17, 18). Nevoia de a ști că ești iertat de Dumnezeu este una dintre nevoile dureroase ale omului născut în păcat, însă pentru ea există o soluție divină.

Toți oamenii tânjesc după această iertare și după a se ști în relație bună cu Dumnezeu, chiar și aceia care din cauza mândriei lor nu admit acest lucru, ci aleg mai bine să-și pună o mască a nepăsării. În spatele unei astfel de măști există un suflet cu un cuget chinuit ca de un coșmar, care revine mereu și în care se aude: „Ești vinovat! Ești păcătos!“ Jurnalele medicale ne spun că mai mult de jumătate dintre cazurile de boli psihiatrice au la bază simțul vinovăției de care, așa după cum unii știm din experiența personală, oamenii nu scapă pentru că nu au de-a face cu acest simț chinuit într-un mod potrivit. Un om care mai are conștiința vie nu poate fi fericit fără acest simțământ de iertare pe care-l dă Dumnezeu, indiferent de ce altceva ar avea pe acest pământ.

Numai prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu și înnoirea pe care o face Duhul Sfânt înăuntrul nostru putem scăpa de simțul vinei și înțelege că „prin ascultarea unui singur om am fost făcuți neprihăniți“ (Romani 5:19). Această iertare pe care o dă Dumnezeu celui ce se pocăiește ne ajută să vedem puțin mai bine marea valoare a meritul desăvârșit creat de Domnul Isus acum două mii de ani, când a suferit o moarte de blestem pe dealul Golgota. „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră păcătoasă netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit pironindu-l pe cruce“ (Coloseni 2:13, 14).

Vina noastră, imputată Domnului Isus, a fost pedepsită în trupul Domnului Isus când a fost pironit pe cruce. Dumnezeu, care este drept, odată ce a pedepsit vina noastră, și noi venim la El să fim iertați, ne declară nevinovați. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este Hristos Isus“ (Romani 3:24). Ne putem bucura de „hotărârea de iertare“ care este o expresie a dragostei lui Dumnezeu, pentru că conform decretului

divin plata pentru vină este făcută în sângele nevinovat al Domnului Isus, singurul care s-a calificat să depună această plată pentru noi. „...fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22).

Unul dintre lucrurile care a făcut primirea și reintegrarea fiului risipitor în casa tatălui său a fost faptul că acel fiul risipitor pe când era în starea cea mai decăzută, cunoscându-și tatăl, a recunoscut în sine că reprimirea lui acasă, chiar dacă în calitate de slugă, este o posibilitate foarte reală (Luca 15:18). „Oricine“ dorește iertarea lui Dumnezeu, ca întrebare chinuitoare cu privirea la vina ce o simte să fie adusă la tăcerea pentru totdeauna, trebuie să știe chiar de la început că indiferent de ce ar fi făcut ca suflet din categoria „oricine“, Dumnezeu îi iubește sufletul și dorește să-i dea iertarea. „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“ (Romani 10:13; Ioan 3:16). Iertarea Lui trebuie să o primești la fel cum primești un cadou de mare valoare pe care îl accepți și nu-l lași acolo unde ți-a fost dăruit, ci îl iei cu tine, pentru că îți aparține. În preajma unui astfel de eveniment care marchează și schimbă viața unui suflet pentru totdeauna, vor fi auzite uneori de aceste suflete căutătoare de iertare și alte voci care vor sugera: „Dumnezeu nu te poate ierta pe tine pentru că ai făcut prea mari păcate“ sau „ai așteptat prea mult“, sau acele voci îți vor sugera că nu ai făcut așa de mari păcate încât să fie nevoie de o așa de mare intervenție din partea lui Dumnezeu.

Acest glas al necredinței, care inspiră neîncredere în ce spune Sfânta Scriptură, este glasul sfetnicului întunericului care trebuie respins în mod categoric în puterea și meritul sângelui Domnului Isus Hristos (1 Petru 5:8, 9). Și totuși, oare există păcate pe care Dumnezeu nu le iartă? O indiferență sau un continuu refuz care batjocorește încercarea Duhului Sfânt de a-ți trezi mintea sănătoasă ca să te pocăiești poate duce la o astfel de stare de păcat. A alege să batjocorești lucrarea Duhului Sfânt, deși ești convins că lucrarea Lui este autentică, te poate împinge spre o astfel de prăpastie spirituală. Dumnezeu nu iartă păcatul săvârșit și cunoscut pe care omul nu vrea să i-L mărturisească. Tot în această categorie a păcatelor care pot rămâne la activul unui suflet sunt acelea pe

care omul nu vrea să le părăsească pentru că i se par prea dulci sau prea avantajoase. Când un suflet se pocăiește cu adevărat nu doar își mărturisește vina înaintea Domnului, dar se și căiește de acea vină sau de anume vicii, ca apoi hotărât și fără de preget să le părăsească pentru totdeauna de dragul Domnului Isus și de bucuria ce o are ca suflet, datorită faptului că a scăpat de simțul vinei. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9).

Când cineva vrea să-și scuze vina, să o raționalizeze în vreun fel cu explicații și comparații pe care le fac cu alți oameni, acel suflet nu este serios în pocăința lui. Conștiința omului, chiar dacă este virusată de păcatul strămoșesc, face o cenzură lăuntrică prin aceea că întreține gânduri care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele (Romani 2:15), iar când Duhul Sfânt cercetează și cheamă la pocăință un astfel de suflet, acesta poate alege să ceară iertare pentru vină și astfel să fie iertat. Chemarea la mântuire și pasul pocăinței nu este o manipulare emoțională, deși emoțiile cauzate de stărnirea ce o face cercetarea Domnului înăuntrul sufletului nu lipsesc, mântuirea stă pe temelia tare a cuvintelor rostite de Dumnezeu. „Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor!“ (Fapte 10:43). „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!“ (Ioan 6:37).

Dacă vrei iertare pentru vină trebuie să vii la El, și El promite că nu te va izgoni întrucât chiar pentru aceasta a venit pe pământ ca să se lase răstignit și omorât, ca prin meritul sângelui Lui să avem iertare de orice vină. „Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“ (Matei 26:28). Dacă iei iertarea Lui în serios, vei lua și păcatul în serios prin a-l părăsi și a sta departe de tot ce ți se pare rău. În urma unei astfel de pocăințe sincere va dispărea întrebarea: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“, pentru că sufletul îți va fi inundat de pace și bucurie. „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea“ (Ioan 14:27). Un creștin născut din nou înțelege bine felul în care vinovăția poate face un suflet să nu aibă pace și recunoaște că singura soluție pentru a scăpa de simțul de vină este

Domnul Isus Hristos, de aceea caută și dorește ca și alții să aibă parte de iertarea lui Dumnezeu. Un astfel de creștin știe că a se bucura de pace nu înseamnă așa de mult a nu avea necazuri pe pământ cât înseamnă a te bucura de prezența Domnului în fiecare zi ca suflet iertat. Potrivnicul sufletului nostru caută să ofere soluții false omului pentru a ajunge la această pace de care se bucură sufletul iertat de Dumnezeu, pentru ca oamenii să nu ajungă mântuiți. Printre soluțiile omului la criza pe care o are în suflet până nu simte iertarea lui Dumnezeu sunt sfaturile psihologilor, binefacerea ca merit pentru iertare sau chiar religia, în general, cu atașament la obiceiuri strămoșești și tradiție.

Un psiholog poate căuta să ajute un astfel de om doritor de liniște sufletească, dar acela care este cărmuit de Duhul Domnului știe din propria-i experiență că numai Duhul Sfânt, prin meritul jertfei Domnului Isus poate face această dezlegare de vină. Această ramură a științei numită psihologie, care se ocupă cu studiul funcțiilor minții și a comportării omului, este răspunsul omului la nevoile spirituale de a scăpa de vina lăuntrică, și se pretinde că are răspunsuri când de fapt un astfel de efort doar cheltuie timpul și banii oamenilor. Psihologii au școală, au teorii venerate de lumea intelectuală și au chiar și tratamente, dar încă nu au reușit să vindece cu adevărat vreun om de durerea simțului de vinovăție. În efortul lor de a ajuta oamenii, psihologii vor să-și schimbe pacienții, fără să știe de fapt prea clar spre ce țintă îi duc și fără a le putea garanta că vor fi mai bine, pe când un creștin născut din nou are o țintă precisă și aceasta este chipul lui Hristos (Coloseni 3:10).

Filozofia nu are răspuns la răscolirea inimii omului care-și dorește iertare, fiindcă filozofia încearcă să caute un adevăr rațional, de multe ori speculativ, fără să poată pătrunde cu vreo soluție pe tărâmul spiritual. Știința, care de obicei se ocupă cu realități ce pot fi dovedite având la bază cauza și efectul, se dovedește a fi neputincioasă în a da pace celui frământat de simțul vinovăției păcatului, fiindcă ea nu are răspunsuri decât la întrebările legate de lumea materială fără să aibă măcar curajul să

privească spre lumea spirituală.

O mare parte dintre oameni caută să scape de simțul vinei apelând la religie, care de obicei este un set de obiceiuri și ritualuri cu scopul de a atinge un anumit țel spiritual. Când un astfel de efort este depus într-o religie moartă, care nu promovează nașterea din nou (Ioan 3:5), această căutarea poate face mai mult rău decât bine, pentru că pune sufletul omului la un adăpost fals. Alți oameni ar dori un răspuns la simțământul vinei lor, și-l caută în religii care să nu taxeze în vreun fel firea lor pământească întocmai ca Felix, care nu a vrut să audă despre neprihănire (Fapte 24:25). Mai ales în rândurile celor bogați din America, există o astfel de categorie de oameni care și-ar dori să aibă un răspuns la furtuna vinei ce o simt înăuntrul lor, dar fără să renunțe la păcat, de aceea au ales să practice o religie numită „new age“, care în esență este spiritualitate fără de Isus Hristos, însă îi expune duhurilor necurate.

Alți oameni caută să scape de gândul simțului de răspundere și vină prin a spune că nu există un Dumnezeu care să le ceară vreo socoteală, însă numai nebunii trăiesc indiferenți față de viitorul lor veșnic prin a spune că nu există Dumnezeu. „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»“ (Psalmii 14:1, 53:1). Efortul omului de a căuta răspuns la simțul vinovăției este zadarnic, pentru că simțul iertării de vină este o slobozenie pe care o poate da doar Fiul lui Dumnezeu. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi!“ (Ioan 8:36). Așa cum spune textul citat la început, „printr-o singură hotărâre de iertare“ s-a dat o hotărâre de neprihănire prin care să putem primi viața veșnică și a avea viață veșnică, odată iertat de orice vină, înseamnă a-L cunoaște pe Domnul Isus (Ioan 17:3), a trăi pentru El (Galateni 2:20) și a avea Împărăția Lui în noi (Luca 17:21). Dovezile nașterii din nou sunt acelea că fiind iertat de vină ai bucuria mântuirii, Îl iubești pe Dumnezeu și Cuvântul Lui, îi iubești pe semenii tăi și, iertând totul oamenilor care ți-au greșit, dorești mântuirea tuturor oamenilor (Filipeni 3:13, 14). Poți să spui că ai aceste semne și dovezi ale iertării în viața ta?

Poate cauți de mult timp acest simț fericitor de a te ști iertat de

Dumnezeu, dar poate l-ai căutat unde și prin cine nu poate fi găsit. Poți avea astăzi această iertare printr-o rugăciune sinceră către Acela care poate să-ți dea iertarea. După ce te-ai căit de vină și ai primit iertarea, fă pasul ascultării prin a intra în apa botezului într-o casă de rugăciune unde se propovăduiește o Evanghelie întreagă, ca apoi să-ți continui viața de rugăciune pentru a putea fi umplut cu puterea Duhului Sfânt (Fapte 2:38). Un adevărat credincios știe că promisiunile lui Dumnezeu din Scriptură cu privire la iertare nu sunt slogane pe care le rostim ca să ne amețim conștiința, ci sunt cuvinte care poartă în ele puterea Aceluia care le-a dat.

Promisiunile Scripturii îl poate pune pe acela care se încrede în Domnul la adăpost de atacul întrebării: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“ „Pentru că odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice“ (Tit 3:7). Odată ce ai primit darul mântuirii și te bucuri de iertarea lui Dumnezeu care te-a curățit de orice vină vei găsi împlinire în a fi preocupat cu lucrurile care Îi plac lui Dumnezeu, care aduc câștig Împărăției Lui și te îmbogățesc față de El. Credința care vine ca un dar de la Dumnezeu în urma cunoașterii Cuvântului Scripturii ne ajută să depășim ce știm noi sau alți oameni, pentru a vedea prin revelația și cârmuirea Duhului Sfânt realitățile lumii spirituale care vor dăinui veșnic. Pentru că nu au temelia în Cuvânt, este plină lumea de oameni cuprinși de frământări lăuntrice, pentru că în ei aud o voce care parcă le macină orice bucurie pământească și le spune: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“

Din această cauză, căutând să fugă de glasul conștiinței lor, mulți oameni trăiesc ca dintr-o anestezie în alta, pentru aceia ce îi face să uite pe moment de realitate prin a căuta plăcerile păcătoase ale lumii sau prin a sta ocupați cu orice afacere sau îndeletnicire care le-ar putea lua gândul de la simțul nesigurantei cu privire la veșnicie, pe care-l simt în sufletul lor. Dacă zaci nefericit sub un maldăr de acuzații lăuntrice și te lupți cu un astfel de simț de vinovăție, trebuie să știi că numai Dumnezeu are soluție pentru durerea sufletului tău, întrucât nu poți face niciun bine care să poată înlocui pocăința (Efeseni 2:9). S-ar putea să-ți faci

conștiința să mai tacă sau să eviți oamenii ce te cheamă la pocăință, dar simțul vinovăției va reveni, confirmând de fiecare dată că a te baza pe ce poți face tu ca să scapi de vină este un plan care duce la un dezastru veșnic.

Când El te face slobod de vina păcatului, dispăre frica rea de Dumnezeu și apare o frică care te ajută să nu faci ceva care să pună în pericol relația de prietenie cu Acela care ți-a dat iertarea. Cei care nu sunt iertați de vina păcatului lor au tot dreptul și chiar trebuie să se teamă de Dumnezeu, pentru că El va judeca și pedepsi într-o zi toate păcatele neiertate ale oamenilor. Dacă vii la El să te faci slobod de vină, când vei simți iertarea Lui vei simți o dorință de Slavă, care se va coborî peste ființa ta, pentru că în acel moment al nașterii de sus ființa ta va începe să primească din nou din chipul și asemănarea Lui, pe care primii oameni au pierdut-o în Eden.

Nevinovăția noastră a fost și este o redută imposibil de cucerit pentru om, deoarece răscumpărarea unui suflet costă așa de mult încât nu poate fi plătită de vreun om, dar această redută a biruit-o pentru noi Fiul lui Dumnezeu. Însă, la timpul hotărât, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și a murit o moarte înlocuitoare, pentru ca noi o dată răscumpărați să putem spune: „Dumnezeu ne-a iertat toată vina!“ „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său“ (Efeseni 1:7). Dacă vrei să faci parte din această categorie de suflete care au păcatul acoperit și fărădelegea iertată (Psalmul 32:1), trebuie să știi că ceea ce îți trebuie pentru a ajunge la această stare de fericire îți este oferit astăzi prin a face pasul pocăinței.

După modelul suveran al lui Dumnezeu de a face lucrurile, având în vedere că timpul este limitat, mila Lui nemeritată de noi ne este oferită chiar din tezaurul bunătății lui Dumnezeu numit „har“. Dumnezeu te iubește și vrea să-ți dea iertarea mai mult decât ți-o dorești tu. Nu crede minciuna celui viclean care, în Eden, le-a sugerat primilor oameni că Dumnezeu nu-i iubește așa de mult încât să le dea totul cum sugera că dă el. Nu fi mulțumit cu zicala populară care zice: „Ce a fost cu cutare va fi și cu mine“, pentru că ai prea mult de pierdut dacă treci în veșnicie nepregătit să-L

întâlnești pe Dumnezeu. Prin voia-I suverană, Dumnezeu alege și astăzi să îndreptățească, să socotească nevinovați numai pe aceia care cred în Domnul Isus Hristos cu o credință care duce la ascultare. Nu trebuie să aștepti până mori ca să vezi dacă te-a iertat Dumnezeu sau nu, pentru că prin credință, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și în dovada trăirii vieții tale, poți să știi astăzi că ești un suflet iertat, care are viață veșnică. „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, AVEȚI viața veșnică“ (1 Ioan 5:13).

Dacă viața aceasta este scurtă, cu posibilitatea de a fi întreruptă în orice zi și ceas, viața care urmează dincolo de mormânt este fără de sfârșit, de aceea nu irosi prilejul de a cere și primi iertarea lui Dumnezeu, și astfel să nu mai fii muncit de întrebarea: „Oare m-a iertat Dumnezeu?“ Poți să mergi spre acel punct unde viața pe pământ se va încheia în clipa când vei trece în veșnicie izbăvit de frica morții, cunoscând și chiar mărturisind că Dumnezeu te-a iertat de orice vină și ești fără nicio acuzație la activul tău. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!“ (Romani 8:33). Voia divină a hotărât unde și când să te naști, dar tu vei hotărî dacă vei merge la cele veșnice iertat sau neiertat de Dumnezeu. Prețuiește și folosește acest moment pe care ți-l dă Dumnezeu pentru a cere și primi, prin pocăință, iertarea Aceluia care te iubește și-ți dorește fericirea veșnică.

Amin

+

11

TEMNIȚA RELIGIEI

„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenesti. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.“ Marcu 7:7, 8

Titul acestui mesaj, „Temnița religiei“, poate suna pentru unii oarecum ciudat, deoarece cele două cuvinte par a fi un paradox. Temnița este un loc nedorit; este un loc de încarcerare, unde omul vinovat și uneori chiar nevinovat este ținut, fiind lipsit de libertate, pe când religia este un loc spre care omul aleargă ca la un adăpost pentru a găsi răspunsuri la frământările sufletului. Nu ne mai mirăm că mereu auzim despre temnița viciilor, care creează dependență, despre temnița neputinței, a bolilor fizice și mai ales a celor psihice, dar ne poate fi de folos să știm că există și o temniță a religiei în care oamenii își irosesc timpul, resursele și, mai mult decât atât, stau cu sufletul lor sub un adăpost fals, care le poate aduce ruinare spirituală veșnică.

Religia este metoda prin care omul încearcă să relege legătura dintre el și Dumnezeu, recomandând pentru aceasta dogme și practici din diferite domenii, prin care să obțină bunăvoința, mila și chiar favoarea Ființei creatoare numite Dumnezeu. În măsura în care câteva cuvinte scrise pot să o facă, privind la diversitatea religiilor, folosind învățătura dată de Domnul Isus, acest mesaj va încerca să arate diferența dintre o religie falsă, care poate fi o temniță a sufletului, și credința vie, într-un Dumnezeu pe care-L

numim Tatăl nostru Cel ceresc. Nu vom privi la religiile antice sau mistice ale vremurilor, nici la credința islamică sau la iudaism, ci pentru câteva momente vom privi la credința creștină, adică la Dumnezeu a tot Creatorul.

Creștinismul care, pe pământ, are ca început învierea Domnului Isus și sărbătoarea Cincizecimii, din nefericire, a fost măcinat de o continuă divizare, așa că în decursul a două mii de ani creștinii au ajuns să se separe în denominații, fiecare dintre aceste grupări susținând că are adevărul de partea ei în modul cel mai original. Pentru a se deosebi și a scoate în evidență importanța unor anume particularități a crezului fiecărei grupări, creștinii, care s-au grupat în jurul unui anume crez, au ales nume specifice care să-i indentifice între celelalte crezuri. Așa s-a ajuns la o erodare a învățaturii apostolice și la compromisuri severe cu Legea lui Dumnezeu, în care răul este justificat cu argumente omenești, iar lipsa facerii binelui este scuzată de circumstanțe, și în acest fel astăzi a apărut un creștinism care nu se potrivește modelului de creștin al Bisericii primare.

În textul din care fac parte versetele citate la început ne este dat să asistăm la o dispută ce a avut loc între Domnul Isus și partida fariseilor și a cărturarilor. Din întregul text reiese că religia acelor oameni, deși ei nu știau, a ajuns pentru ei o temniță, deoarece în acea vreme practicau o religie a datinilor, a obiceiurilor strămoșești, care erau inventate de oameni, ieșind din limitele Legii date de Dumnezeu. Deoarece omului îi place mai mult ce face el decât ce face Dumnezeu, această grupare de oameni foarte religioși, care avea un eu inflamă, înfumurat la cap de etnia lor, care-i lega de Moise, ținea la rang înalt poruncile scornite tot de oameni, până acolo încât Domnul Isus a trebuit să le spună că au desființat porunca lui Dumnezeu (v. 9) în favoarea regulilor omenești. Cuvintele Mântuitorului arată cu claritate diferența dintre religia ceremoniilor și a tradiției și închinarea adevărată făcută cu o inimă sinceră și păstrată curată de păcat; închinare care este primită și primește binecuvântarea lui Dumnezeu. Fanatismul lor orb poate fi observat din faptul că neavând cu ce-L acuza pe Domnul Isus,

fariseii i-au învinuit pe ucenici că mănâncă cu mâinile nespălate (Marcu 7:5). Ei le cereau oamenilor să urmeze „spălările rituale“ nu pentru că se temeau de microbi, despre care nici ei nu știau, ci făceau presiuni asupra oamenilor și „multe alte lucruri ca acestea“, spune Domnul Isus, ca făcând parte din a ține datina bătrânilor (v. 3). Parte din aceste ritualuri cu care-i acuza pe ucenici că nu le țin a fost ritualul spălării mâinilor. Acești farisei și cărturari au ajuns să se spele pe mâini cu o anumită cantitate de apă, având mâna într-o anumită poziție chiar și atunci când treceau de la un fel de mâncare la altul. O bună parte din viața lor foarte religioasă era irosită în a ține aceste datini care mergeau până la absurd, cum ar fi reguli pentru felul în care poți folosi un ou care a fost ouat în ziua Sabatului sau cum să scuipi în ziua Sabatului ca să nu fie considerat ca fiind făcută o lucrare. Cu trecerea vremii, au ajuns să socotească aceste învățături ca fiind porunci ale lui Dumnezeu pentru ei, porunci pe care le cereau și altora să le țină.

Acești farisei legaliști care au ajuns să aibă un caracter urât, care mirosea greu înaintea Domnului, când au văzut minunile pe care le făcea Domnul Isus au avut oportunitatea să recunoască autoritatea divină a Lui și să iasă din temnița religiei lor ca să treacă de partea Domnului Isus, dar au refuzat. Acești oameni, pe care Domnul Isus i-a numit „călăuze oarbe“, au văzut în El pe Cineva care le demasca urâtenia inimii și a faptelor lor motivate de fățarnicie și dorințe de a fi admirați. Pentru ei, Domnul Isus era un Rival care vorbea cu totul altfel despre religie, despre dorințele și felul Tatălui de a fi. Domnul Isus Îl prezenta pe Tatăl ca fiind milos și iertător ca tatăl din pilda fiului risipitor, pe când fariseii prezentau noroadelor un Dumnezeu aspru, necruțător, care veghează asupra lor doar cu scopul de a-i pedepsi când greșesc. Fariseii au văzut în Domnul un Rival care-i făcea să piardă interesul noroadelor față de ceea ce aveau ei de spus; au văzut în El un Rival pe care socoteau că trebuie să-L aducă la tăcere cu orice preț. Fariseii și cărturari nu erau singurii care vedeau în Domnul Isus un competitor care trebuie zdrobit, ci lor li s-au alăturat mării preoți de la templu din Ierusalim. Prin minunile care le-a făcut și prin Duhul Lui înalt de

Înțelepciune, a dovedit, în discuțiile ispititoare provocate de ei, că El este divin, dar acești oameni, care cunoșteau Legea, orbiți de invidie nu L-au acceptat.

Datorită purtării de grijă a lui Dumnezeu, astăzi încă există o categorie de suflete care refuză să se abată de la calea îngustă, care țin credința lui Isus (Apocalipsa 14:12), care duc la Casa Luminei chiar dacă aceasta le aduce batjocură, alienare, marginalizare sau chiar prigoană, și aceștia sunt cei care formează adevărata Biserică a lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:2). Dumnezeu Își desfășoară lucrarea de mântuire a oamenilor pe pământ prin Biserica Sa, condusă de Duhul Sfânt, prin cuvântul inspirat al Scripturii (1 Timotei 3:16), care are autoritate finală în biserică. Biserica nu este un edificiu făcut din materiale de construcție, oricât de impunătoare ar fi, ci numim Biserică sufletele oamenilor care prin pocăință au devenit făpturi noi în Hristos Isus (2 Corinteni 5:17) și astfel au devenit copii ai lui Dumnezeu (Romani 8:14, 16; Galateni 3:26).

Clădirea unde copiii Domnului se adună, fie că este un edificiu impresionant sau că este foarte simplu și chiar mai puțin frumos, este un sanctuar în care se înalță rugăciuni către Dumnezeu și se vestește Cuvântul lui Dumnezeu, ca atunci când oamenii doritori de mântuire vin acolo, dorind să-și rezolve problema păcatului lor și să scape astfel de gândul vinovăției, să poată găsi răspunsuri și să poată ajunge să aibă certitudinea mântuirii. Este de așteptat ca în ziua de astăzi, când trăim într-o inflație de religii care au ca scop a crea confuzie pentru acela care caută calea bună, atunci când îi sugerezi cuiva că are o religie a ceremoniilor fără de viață, care nu au autorizare de sus, să fii respins și poate chiar mai rău. Când poți să-i dovedești cuiva cu Scriptura că urmează un mod de slujire al lui Dumnezeu greșit, iar acea persoană tot nu vrea să ia aminte, ai de-a face cu un suflet care este prizonier în temnița religiei lui, pe care nu vrea să o părăsească.

Am întâlnit astfel de cazuri, când cineva în fața adevărului Scripturii a trebuit să accepte că drumul care-l urmează nu este cel mai bun. În acel moment a stat puțin parcă în cumpănă, ca apoi să spună: „Nu pot! Am venit prea mult pe acest drum cu toate

famiiliile noastre!“ Atunci când omul alege să rămână în temnița religiei fără de rost ne spune că religia poate deveni o îngrădire și izolare periculoasă pentru suflet. Este o reacție normală ca să fii provocat neplăcut când ți se arată că ai greșit, însă omul înțelept stă și verifică, apoi cântărește consecințele și dacă ajunge să fie convins de Duhul Sfânt că a zidit pe nisip, se oprește, apoi iese din temnița religiei care-i irosește timpul.

Alții, care aleg să nu iasă dintr-o astfel de temniță, spun că prețul este prea mare din cauză că ei iubesc păcatul sau sunt mai interesați de ce vor spune cei din jur decât de binele sufletului lor, deoarece nu iau în considerare cât îi costă să nu se pocăiască cu adevărat. Unii aleg să rămână în această temniță a religiei pentru că nu mai cred că ceva bun și veșnic se mai poate schimba în dreptul lor, dar chiar acestei situații și stări se adresează vestea bună a Evangheliei. Fără să căutăm să jignim pe cineva, trebuie să arătăm ceva din adevărul cu privire la ce poate avea loc într-o religie lipsită de viață, în care adevărurile esențiale sunt ținute în tăcere și chiar ascunse. Aceluia care stă în temnița religiei fără de rost trebuie să i se spună că are nevoie de un Singur Preot, de Marele Preot Isus Hristos, care este singurul Mijlocitor dintre om și Dumnezeu (1 Timotei 2:5).

Într-o astfel de biserică nu se vorbește adevărul despre pocăință și despre naștere din nou și mulți nici nu au auzit despre acest termen folosit de Domnul Isus (Ioan 3:3). Într-o astfel de religie fără de rost adevărul despre legământul botezului în apă este falsificat, așa că nu este prezentat ca fiind doar pentru acela care a înțeles că este un păcătos ce nu se poate salva singur și cere a fi botezat, vrând să înceapă o viață nouă în ascultare de Dumnezeu. Nu avem voie să interpretăm Scriptura în beneficiul nostru și nu avem voie să adăugăm sau să scoatem din ea, așa cum se face în multe biserici cu scopul de a domina sau de a scoate bani de la oameni.

Scriptura spune că pe cel ce moare îl așteaptă judecata lui Dumnezeu (Evrei 9:27). Omului doritor de cale largă nu i se spune că odată ce moare destinul îi este sigilat și nici toți preoții laolaltă

și nici toate milosteniile posibile făcute în dreptul celui mort nu-l mai pot ajuta. Într-un astfel de loc numit biserică, în care există un altar pe care nu se coboară niciodată foc de sus, omul găsește religie, dar nu mântuire. Unii, chiar dacă cugetul le spune că ceva esențial lipsește, continuă să frecventeze acea biserică pentru că privesc la mulțimea oamenilor, sau pentru că sunt impresionați de ritualuri sau chiar de odăjdiiile oamenilor care se folosesc de numele de „oameni ai lui Dumnezeu“, haine care au menirea să impresioneze și să impună respect.

Conducătorii unor astfel de temnițe domină peste sufletele oamenilor prin a nu cere nimic ce să taxeze prea mult dorințele firii vechi, dar pe de altă parte taxează fără milă prin a cere bani pentru anumite slujbe și insuflă frică, amenințări cu pedepse și chiar blesteme peste oricine ar încerca să afle adevărul Scripturii într-o casă de rugăciune, unde este vestită o Evanghelie întregă. Nu este ceva neobișnuit ca astfel de oameni să încerce să otrăvească comunitatea cu prejudecăți și chiar minciuni despre pocăiți, cu scopul de a-i discredita ca nimeni să nu încerce să plece din temnița religioasă pe care o conduc. Religiile moarte, care țin sufletele oamenilor în temniță, au de obicei slujitori ai altarului în care găsești o lăcomie după prestigiu, după dominație și după bani.

Un așa zis „slujior al altarului“ a fost înregistrat, fără să știe, spunând că nu îngroapă pe cineva care murise într-o familie mai nevoiașă și familia nici nu are ce veni la el fără o anumită sumă de bani, sumă care pentru cei din acel loc și vreme era venitul pentru câteva luni (Matei 10:18). La fel ca și în timpul Domnului Isus, oamenii au încetat să mai umble după interesele lui Dumnezeu, căutând mila, făcând dreptate și umblând smeriți cu Dumnezeu, ci au început să umble după interesele lor. Într-o astfel de temniță a religiei, unde guvernează reguli fără de rost primite pe calea tradiției, așa cum sunt anumite învățături despre morți și viața de dincolo, de exemplu vămile sufletului, colindarea raiului și a iadului, omul interesat să trăiască viața în dezmăț spiritual găsește acceptare și se simte bine mai ales când aude despre dezlegări de păcat pe care le-ar putea primi după ce moare. Unii nu ies din

temnița religiei lor pentru că sunt prea creduli în ceea ce li se spune fără a avea dovezi și nici nu vor să se obosească să cerceteze ei Scriptura. Unii sunt prea sceptici, iar unii amână o cercetare mai amănunțită a ce li se spune, până la bătrânețe, zic ei, deoarece religia moartă în care stau le dă voie să-și trăiască viața cum vor. Unii, dintr-o sărăcie a minții, spun că ei nu ies din religia lor chiar dacă e greșită, pentru că ce va fi cu ceilalți va fi și cu ei, dar acest fel de gândire nu va produce nicio ușurare într-o veșnicie de chin. Nu trăim întâmplător și nu „tot românul este creștin“ cu adevărat, cum spune o vorbă, ci pentru a fi mântuit trebuie să ascuți de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Este sufletul tău într-o temniță religioasă?

Nu e suficient să-ți fie memoria plină de Scriptură, ci trebuie să-ți pui câteva întrebări care-ți pot spune dacă locul de închinare pe care-l frecventezi este o temniță și o cursă pentru sufletul tău; sau este un loc unde crești în credință și omul tău cel nou seamănă tot mai mult cu Domnul Isus. Întrebări ca și: „Când a schimbat Cuvântul lui Dumnezeu ultima oară ceva în sufletul meu? Când ai plecat de la locul de închinare cu o învățătură din Scriptură de care aveai nevoie? Când ai simțit ultima oară pacea deplină și bucuria mânturii?“. Acest mesaj vrea să-ți comunice că este posibil să ieși din temnița religiei fără de rost, în care conduce formalismul, tradițiile și prejudecățile, dar trebuie să vrei aceasta destul de mult ca să acționezi în acea direcție.

Când președintele Lincoln a proclamat prin ordin executiv emanciparea sclavilor din America în anul 1863, țara s-a împărțit în două, 25 de state în nord și 5 state în sud nu au acceptau acea hotărâre de eliberare a sclavilor. Chiar și după terminarea războiului civil pe alocuri au rămas pâlcuri de oameni care au continuat să rămână în temnița sclaviei. Unii dintre acești, fiind ținuți izolați, nu au aflat de noile lor drepturi, dar au fost și dintre aceia care deși au aflat că sunt liberi au continuat să rămână în starea de sclavie pentru că cineva le purta de grijă, dându-le strictul necesar. Ești și tu un astfel de suflet care vrei să rămâi în temnița religie fără de rost? În dragoste nu există constrângere,

de aceea Dumnezeu în dragostea Lui față de om, după ce a făcut totul ca să poată fi salvat, nu-l forțează să-L asculte, ci îl lasă să aleagă dacă vrea sau nu să iasă din lumea păcatului sau din temnița religiei și să vină la El ca la un Tată iubitor. Dacă ești într-o astfel de temniță a religiei moarte, Dumnezeu îți spune că dacă vrei, prin jertfa Domnului Isus poți să fii slobod (Ioan 8:36), nu prin a îndeplini canoane istovitoare, nu prin flagelare, nu prin a cheltui bani, ci prin a te pocăi. El nu te cheamă afară dintr-o astfel de temniță fără să-ți dea altceva mai bun. Venind la El vei avea viață din belșug. „...Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10:10). O astfel de chemare și ieșire din temnița religiei false nu se face prin apeluri emoționale, ci se face pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, care rămâne peste veacuri neschimbat (Luca 21:33).

El te cheamă de la religia ceremoniilor nebiblice la o religie a inimii, la o credință a sufletului născut din nou prin pocăință. Dumnezeu nu te va scoate cu forța din această temniță, dar dacă la chemarea Lui vei ieși prin credință vei găsi locul unde vei afla copiii lui Dumnezeu, vei găsi pace pentru sufletul tău, iertare pentru vina ta și te vei bucura de călăuzirea Duhului Sfânt, care aduce cu Sine bucurie și pace. Poate spui că ai religia cea bună și că așa este fericite de tine, dar pentru acela care vrea să se verifice pe sine am să mai enumăr câteva întrebări, la care, atunci când vei răspunde, îți vei da seama dacă ești un copil al Domnului, pentru că ai crescut spiritual sănătos, sau dacă zaci într-o temniță a religiei. Mai mult ca oricare, când este vorba de alegerile vieții, vrei ce vrea „lumea“, care tolerează păcatul, sau vrei ce vrea Dumnezeu? Este în tine o foame după Cuvântul Lui?, pentru că numai un mort nu cere niciodată de mâncare. Îți plac destrăbălările trupului sau simți o repulsie față de păcat? Iubești pe semenii tăi și le dorești mântuirea prin a face ceva în această direcție? I-ai iertat pe cei ce ți-au greșit așa cum vrei să fii iertat de Dumnezeu? De ce depinde fericirea ta? Dacă depinde de lucrurile pe care nu le vei mai avea peste 100 de ani, țintești mult prea jos. Există un bun și un bine pământesc pe care toți oamenii îl dorim, dar există și un

bun și un bine ceresc, veșnic mult mai valoros decât binele pământesc, și numai unul din cele două poate fi prioritate.

La sfârșitul acestei vieți, atât cei care au avut doar o religie de formă cât și cei care prin nașterea de sus au devenit copii ai lui Dumnezeu vor continua să trăiască, dar binele de rău se va despărți pentru totdeauna și cei răi de cei care prin meritul jertfei Domnului Isus sunt numiți buni vor avea destinații foarte diferite. Pentru acest bine pe care-l aduce Dumnezeu în viața noastră se merită să trăiești și chiar să mori, așa cum au dovedit primii creștini care au acceptat a fi martirizați. Domnul Isus a venit dintr-o lume în care nu există rău, într-o lume plină de strămbătate cu scopul de a face posibil să ajungi și tu în cer, dar te lasă să alegi ce vrei. Pentru El, nimeni nu este considerat a fi un deșeu uman sau un rebut cum îi numește societatea de azi pe unii, ci pentru El, care a murit în locul tău, ești un suflet cu mare valoare, cu potențial enorm; ești un suflet în care Dumnezeu vrea să-și arate puterea de a mântui dacă alegi calea pocăinței.

Pocăința este o schimbare din temelie a vieții dinăuntru spre exterior; ea este și o atitudine față de ceva concret cât privește ceea ce Dumnezeu numește bun și rău. Prin a-ți cere să te pocăiești, Dumnezeu te cheamă afară dintr-o viață trăită în păcat, sau dacă sufletul tău este încătușat într-o religie contrafăcută, diferită de cea a apostolilor, te cheamă să ieși din temnița unei astfel de religii ca să-ți dea prin nașterea de sus o viață nouă, în care prin Duhul Sfânt umblă cu tine în fiecare zi. Ascultă astăzi chemarea Lui și te vei bucura o veșnicie împreună cu toți aceia care au ales să caute mântuirea după rânduielile Scripturii și să rămână loiali Regelui Isus.

Amin

12

DE CE TREBUIE SĂ NE BOTEZĂM?

„Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.“ Matei 13:1

Pentru că în multe cazuri creștinii de diferite nuanțe denominaționale urmează un șablon de reguli primit de la generația anterioară, și nu neapărat acela al apostolilor Domnului Isus (Iuda 1:3), s-a ajuns ca astăzi să existe tot felul de crezuri și practici creștine. Una dintre aceste învățături, în dreptul căreia interpretarea oamenilor este împărțită, este botezul în apă (2 Timotei 1:13). Deoarece fiecare generație de creștini parcă a schimbat doar puțin învățătura apostolică, ca să o adapteze la împrejurările și măsura lor de credință, creând astfel eroare în doctrină, când lucrurile din Scriptură nu au fost înțelese, crezute pe deplin sau nu au fost dovedite în trăire, nu este de mirare că, privind în urmă, pot fi numărate zeci de mii de denominațiuni creștine. De-a lungul scurgerii vremii, religiile au creat sisteme și liste de reguli, dar Împărăția lui Dumnezeu a produs și produce în oamenii care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu o cultură a Cerului a cărei legi nu se schimbă și nu depinde de o generație sau o locație geografică de pe pământ.

O fetiță mică a văzut procesul botezului în biserică și, apoi, când s-a dus acasă, a fost surprinsă în baie, de mama ei, botezându-și păpușa în apă. Mișcată de decorul schimbat al casei de rugăciune, de fețele luminoase ale candidaților care radiau bucurie, a vrut să experimenteze și ea, în felul ei, acea sărbătoare. Astfel de întâmplări parcă pun un zâmbet pe fața noastră și nu ne fac să

acuzăm chiar dacă, într-un caz ca și acesta, fetița nu a înțeles sacralitatea aceluia act. Noi, ca adulți, înțelegem mult mai mult decât acea fetiță și ne bucurăm de mult mai mult, în urma ascultării de Dumnezeu care a pus botezul înaintea noastră nu ca o sugestie ci ca o poruncă. „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.“ (Marcu 16:16)

Botezul nu era ceva nou pentru oamenii din vremea Domnului Isus fiind practicat și chiar abuzat mai târziu de iudeii de la Qumran. Scrierile vechi vorbesc despre învățători greci care-și botezau ucenicii „sub învățătura lor“, de aceea, când Ioan a început să boteze, nimeni nu a fost surprins. Ioan Botezătorul a început să boteze la Iordan și oamenii, cu dorința de a se ști bine cu Dumnezeu, ieșeau la el ca să fie botezați. Ioan a primit de la Dumnezeu mandatul de a vesti venirea Împărăției lui Dumnezeu (Matei 3:1-3) chemând oamenii la botezul pocăinței spre iertarea păcatelor (Luca 3:3) și pregătind în acest fel calea Domnului (Luca 1:76), întocmai cum a prorocit tatăl lui, Zaharia. Ioan a rostit mesaje aspre (Matei 3:7), am putea spune, mesaje prin care a chemat oamenii la pocăință, la schimbarea vieții lor după legile Împărăției lui Dumnezeu. Mesajele lui erau bine cunoscute de poporul care se aduna de prin cetăți la el, chiar dacă cei mai religioși oameni nu l-au primit (Luca 20:5). Chiar și cărmuitorul Irod îl asculta pe Ioan cu plăcere, se temea de el și chiar stătea „în cumpănă“ când conștiința îi era provocată de cuvintele lui Ioan (Marcu 6:20).

Ioan Botezătorul l-a identificat pe Domnul Isus ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1:29) și totuși reiese clar din cuvintele lui că a fost puțin dezorientat când Domnul Isus, așa cum spune textul citat la început, a venit la el ca să fie botezat. A văzut în El pe Acela care putea da acel botez care îi era de trebuință lui (Luca 3:16). Ezitarea lui de a-l boteza ne spune că nu a fost ceea ce s-a așteptat, dar Domnul Isus l-a ajutat să înțeleagă că acest botez era parte din misiunea lui. Această nedumerire a lui era din cauza că Ioan boteza „spre iertare“ și a venit la el Acela care nu avea nevoie de iertare, lucru care pune în

fața oamenilor o mare întrebare: „De ce s-a botezat Domnul Isus?” Botezul Lui a marcat într-un mod oarecum oficial începutul misiunii Lui într-un mod mult mai rapid, atingându-și, trei ani și jumătate mai târziu, ținta cu moartea și învierea Lui.

Domnul Isus a venit pe pământ ca să vestească Împărăția Cerurilor (Marcu 1:38) și să moară ca jertfă înlocuitoare pentru oricine crede în El ca Mântuitor (Luca 19:10). Domnul Isus avea aproape 30 de ani (Luca 3:23) când și-a început lucrarea, când în apa Iordanului Duhul Sfânt s-a coborât peste El în chip de porumbel și s-a oprit peste El (Ioan 1:32). În acele clipe din Cer s-a auzit vocea Tatălui care a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:17) Ioan precum și cei din jur au avut ocazia să fie prezenți la locul unde a fost în deplină colaborare Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, adică un Dumnezeu în trei Persoane. Se cunoștea în acea vreme botezul pocăinței, dar Domnul Isus nu avea nevoie de el. Se cunoștea botezul prozelitilor care aveau la credința în Dumnezeul lui Israel, dar Domnul nu avea nevoie nici de acesta pentru că era evreu. Atunci, care a fost motivul, de ce s-a botezat, în afară de faptul că prin aceasta ne-a dat un exemplu de umilință? Scriptura mai vorbește de un botez pentru preoți.

Legea dicta ca Marele Preot să fie spălat cu apă înainte de a accepta poziția aceea atât de importantă. „Moise a adus pe Aaron și pe fiii lui și i-a spălat cu apă” (Leviticul 8:6). Această ceremonie a fost urmată de turnarea uleiului pe capul lui Aaron ca să-l sfințească și să-l consacre lucrării sfinte la care a fost chemat de Dumnezeu. „Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron, și l-a uns, ca să-l sfințească.” (Leviticul 8:12) Acel act iniția slujba de Mare Preot și din acea zi preoții erau împuterniciți să aducă din partea poporului jertfe autorizate care erau acceptate de Dumnezeu. Aceia care aleg să ceară, și primesc botezul, devin, într-un fel, ca și preoții din vechime, „o preoție împărătească” (1 Petru 2:9), devin „o împărăție și preoți pentru Dumnezeu” (Apocalipsa 1:6). La fel ca preoții din vechime și chiar mai mult decât ei, pentru că noi avem o mai bună înțelegere a planului

de mântuire, când ne pocăim devenim o făptură nouă (1 Corinteni 5:7). Aceia care aleg să facă legământ cu Domnul Isus (1 Petru 1:21, Psalmii 50:5), prin botez, primesc acces la tronul lui Dumnezeu (Evrei 10:19) fără să mai aibă nevoie de un intermediar între ei și Domnul Isus care este Dumnezeu (1 Timotei 2:5). Rugăciunile lor au o altă prioritate pentru că ei sunt copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1, Romani 8:16).

La fel ca preoții din vechime, cei care fac legământ cu Domnul Isus prin botez trebuie să urmărească mai întâi interesele Împărăției lui Dumnezeu, ceva ce preoțimea, din vremea când Domnul Isus era pe pământ, se pare că a uitat să facă. Botezul Domnului Isus marchează începutul lucrării Lui, când a fost uns în mod oficial ca mare preot al nostru (Evrei 3:1; 4:14, 15). Așa cum Duhul Sfânt s-a coborât peste El, se coboară și astăzi ca să locuiască în aceia care se pocăiesc și cer această umplere sfântă, care este o promisiune a Domnului Isus (1 Corinteni 6:19; Ioan 14:16, 17). Cei care aleg să ceară să fie botezați și sunt botezați în apă au și ei dreptul ca Cerul să se deschidă deasupra lor, să vină Duhul Sfânt peste ei și să audă vocea Tatălui. El vorbește „când într-un fel când în altul” (Iov 33:14), dar cel mai des vorbește prin Cuvântul Scripturii. Să botezi un copil care nu cere să fie botezat, pentru că nu știe vorbi limba credinței, așa cum a cerut fâmenul etiopean să fie botezat (Fapte 8:26-39), înseamnă să pui un copil în poziția de preot al lui Dumnezeu fără să ceară, iar această cinste nu este a vreunui muritor. „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron” (Evrei 5:4). Preoții evrei din vechime au fost botezați în apa ritualului de curățire, Domnul Isus a fost botezat de Ioan în Iordan și noi suntem botezați oficial când cerem și suntem cufundați în apa botezului.

Un copil mic nu poate nici cere botezul și nici nu se poate bucura de ce înseamnă botezul, cum s-a bucurat temnicerul din Filipi când s-a botezat (Fapte 16:34). După cum preoții erau chemați la slujba de preot, după cum Domnul Isus a fost trimis de Tatăl să vină pe pământ ca să fie Marele nostru Preot și noi trebuie

să alegem „noi“ să ne botezăm când suntem chemați de Dumnezeu la mântuire prin glasul Evangheliei, făcându-ne copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12), fiind apoi parte dintr-o preoție sfântă. Cei care se botează cu botezul Nou Testamental, în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt (Matei 28:19) sunt suflete care au auzit mesajul chemării la mântuire și, alegând să nu mai stea în cumpănă, s-au pocăit schimbându-și viața și au luat hotărârea să nu se rușineze de Domnul Isus ci să intre în ascultare de Dumnezeu și să se boteze.

Botezul biblic practicat de aceia care sunt creștini născuți din nou a fost inițiat de Domnul Isus și este un act ceremonial simbolic care reprezintă îngroparea în moartea Domnului Isus (Romani 6:3) și moartea față de păcat (Romani 6:11). Ieșirea din apa botezului simbolizează începerea unei vieți noi trăite spre slava lui Dumnezeu (Romani 6:4). Botezul Nou Testamental este un botez ca al Domnului Isus, prin scufundare, care pentru unii înseamnă o umilință prea mare. Întocmai cum nimănui nu i-ar conveni să fie îngropat când moare lăsându-i-se afară o mână sau un picior, cel care vrea să se boteze acceptă botezul prin scufundare. Actul botezului, îndeplinit de slujitorii lui Dumnezeu (Efeseni 4:11), stă în chemarea numelui Domnului (Fapte 22:16) peste acela care, prin pocăință, și-a predat viața Domnului Isus. Botezul este important pentru că Dumnezeu îl consideră important și de aceea ne cere să-l îndeplinim. Botezul, care este ca și o imagine profetică a ceea ce înseamnă să fii îngropat cu Hristos, înseamnă ascultare și credință. Botezul este un ritual sacru în care credința, la fel ca la „masa Domnului“, îmbracă o haină vizibilă. Botezul este atât de important încât, la acest eveniment din viața Domnului Isus pe pământ, Dumnezeu a vorbit cu glas audibil oamenilor și totuși unii astăzi se fac că nu-L aud când El spune: „Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape!“. Mulți refuză categoric, iar unii refuză amânând întoarcerea lor la Dumnezeu, deși felul cum îi va surprinde ziua plecării de pe pământ, împăcați sau neîmpăcați cu Dumnezeu, va determina locul unde vor fi pentru vecii vecilor. Botezul este atât de important încât Dumnezeu a îngăduit ca Duhul

Sfânt să se manifeste într-un mod fizic, vizibil oamenilor. În ziua Cinzecimii oamenii cu foame după Dumnezeu și din dorință de ascultare de Dumnezeu au spus: „Fraților, ce să facem? «Pocăiți-vă» ... și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor“ (Fapte 2:37, 38). Lucruri minunate, nu doar văzute ci și nevăzute, au loc la acest eveniment. Cei care își predau viața Domnului Isus sunt adăugați lui Hristos, ca cei din Antiohia (Fapte 11:24), când se botează, îmbrăcându-se cu Hristos (Galateni 3:27), pentru că au fost botezați în moartea Lui (Romani 6:3, 4). Botezul este ca semnarea unor acte care te fac proprietar legal al unei proprietăți valoroase, la care, pe lângă martori văzuți, sunt și martori nevăzuți (Evrei 12:1).

Se botează aceia care, simțind nevoia de a avea un Mântuitor care să le ierte păcatul, au ajuns să-L cunoască pe Domnul Isus așa cum ni-L prezintă Scriptura ca apoi, după pocăință, să continue să trăiască o viață în care se poate vedea felul Domnului Isus de a trăi. Pocăința este evenimentul care îți schimbă viața și felul în care gândești despre Dumnezeu, despre păcat și neprihănire ca, sub cârmuirea Duhului Sfânt, să devii o soluție pentru problema sufletească a altora, pentru că un suflet care are în el Duhul Sfânt este o persoană de influență înspre bine. Ai ales tu să faci acest legământ prin botez cu Dumnezeu? „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6:2). Botezul este o mărturie pe care o depui, prin care spui că Isus Hristos ți-a schimbat viața, după cum inelul pe mâna unei tinere spune că s-a logodit (2 Corinteni 11:2). Botezul este evenimentul care spune că te-ai hotărât să treci de partea luminii; este evenimentul care spune că ai luat decizia să treci de la religie la relație personală cu Isus Hristos. Dacă gura ta nu a cerut să fii botezat, dintr-un simț al urgenței te îndemn să faci acest pas până când mai poți pentru că nu poți conta pe ziua de mâine. Primește-L pe Domnul Isus ca Mântuitor, fă legământ cu El prin botez și apoi, ascultând de El, urmează-L îndeaproape ca să ai o veșnicie fericită.

Amin

13

AI GĂSIT ADEVĂRUL?

„Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“. Ioan 14:6

Din vremurile cele mai străvechi oamenii, ca să înțeleagă menirea vieții lor pe pământ, au încercat să afle ce și cine este responsabil pentru existența lor și pentru existența a tot ce văd în natură. S-au temut de această „putere“ pe care au privit-o cu pietate și, ca să-i ajute să o înțeleagă, au născocit mituri despre puterile din văzduh responsabile pentru ploaie, soare și tunetele care-i îngrozeau. În căutarea adevărului despre menirea vieții, în civilizația umană putem observa două mari încercări sau tentative ale omului de a încerca să găsească răspunsuri și în cazul unora chiar să mulțumească cumva puterile din cer. Frica, care este o investiție rea de gânduri în mintea omului, l-a făcut pe acesta să se teamă de puterea naturii, și raportul sumerian, care spune că omul a fost făcut ca să muncească pentru zei, ne arată că el a căutat metode prin care să îmbuneze zeii.

În căutarea fericirii și a menirii vieții, Eclesiastul, care a scris o carte complexă și chiar filozofică, ne prezintă adevăruri de mare interes pentru oamenii de rând ca mine, dar și pentru cei cu gusturi sofisticate; este o carte chiar și pentru căutătorii de taine, însă chiar și acest înțelept s-a văzut dezamăgit când a căutat rostul vieții în lucrurile de pe pământ. Cartea lui este ca o confesiune a unui suflet ce a eșuat în căutarea fericirii și a ajuns plin de pesimism, dezamăgire și deznădejde legat de ceea ce viața are de oferit. Această carte ne poate lărgi orizontul priceperii și înțelegerii

noastre despre felul în care lucrează Dumnezeu, dar, așa cum recunoaște și el la sfârșitul cărții, ceea ce de valoare vine doar de la Dumnezeu. În viață nu găsești împlinire până când, păzind Legile Lui (Eclesiastul 12:13), nu te pui în slujba Adevărului. Primul mod prin care lumea a încercat să facă un sens din viață a fost „moralitatea“.

Începând de la codul lui Hammurabi (1750 î. Hr.), din Mesopotamia, care este pravila străveche de legi codificate, de la Decalogul scris de Moise, care a format un cadru pentru legile națiunilor, și până la milioanele de budiști care cu spor de imaginație cred în milioane de dumnezei și nu vor să facă niciun rău nimănui ca să nu fie pedepsiți și să se renască într-un mod inferior, putem vedea încercarea omului de a găsi răspunsuri care să potolească neliniștea din suflet, care le spune că este „Cineva“ care a creat totul și într-o zi va trebui să-I dea socoteală. Cu tot efortul depus, „moralitatea“ nu a reușit să producă ceva mai bun decât un fariseu care, atunci când stai lângă el, își spune sau chiar îți spune: „Eu știu mai bine decât tine! Eu sunt mai bun și mai sfânt decât tine!“ A doua încercare a omului de a găsi sens în viață și de a afla răspunsuri cu privire la existența omului pe pământ a fost și este „filozofia“ care, prin cunoștințe și teorii ce se avântă în necunoscut, încearcă să ajute oamenii să găsească rostul vieții. Istoria omenirii este presărată cu viețile celor care au căutat cunoștința, și cei mai renumiți par a fi fost gânditorii greci; gândirea elenistă fiind cea care a afectat întreaga civilizație modernă.

Cu toată încercarea oamenilor de a alege să facă ce este bine, omul încâlcit în legi omenești a rămas nesigur în ce privește măsura în care a reușit să-L mulțumească pe Cel care a creat totul, pentru că era nevoie de cunoștința adevărului lui Dumnezeu și de o schimbare lăuntrică a omului care, datorită zestrei adamice, avea duhul mort (Efeseni 2:1), schimbare pe care o poate face doar Dumnezeu, Creatorul (Ioan 3:6). Când lumea se zbătea în neputința de a găsi un sens în ceea ce vedea și ceea ce se întâmpla, acum 2.000 de ani a apărut un Învățător, un evreu tânăr, cu numele Isus, cunoscut în locul unde a crescut ca fiul Mariei și al tâmplarului Iosif

din Nazaret (Ioan 6:42), care a avut nu numai curajul ci și competența să spună că El este Adevărul. Isus Hristos este Adevărul absolut. El S-a coborât din cer la noi pe pământ (Ioan 6:38), ca să facă voia Tatălui, și voia Lui a fost și este mântuire pentru noi, oamenii. Îndreptățit de adevăr, Învățătorul din Nazaret a spus că El și Dumnezeu sunt una (Ioan 10:30).

Provocând lumea, pe cei care credeau că Îl cunosc pe Dumnezeu, în modul cel mai neplăcut, le-a spus că El este înainte de Avraam (Ioan 8:57). Viața Lui a dovedit că El este Unsul despre care a prorocit Daniel, Unsul (Mesia) care avea să fie „stârpit” înainte de distrugerea Templului (Daniel 9:25-26). Pentru că această prorocie dovedește că numai Isus putea fi Hristosul așteptat de Israel, evreii în Talmudul lor au introdus un blestem pentru cel care va citi Daniel capitoul 9. Domnul Isus a avut dreptul, competența și puterea să spună că El și numai El este Calea care duce la Cel ce a creat totul din nimic, prin puterea creatoare a Cuvântului Său (Coloseni 1:16-17). Acest Învățător a venit cu un mesaj diferit, a venit cu o învățătură și putere de neegalat. A venit să ni-L facă de cunoscut și chiar să ni-L arate pe adevăratul Dumnezeu (Ioan 14:9) și de asemenea a venit să ne arate cum ne vede Dumnezeu pe noi.

Întocmai cum vestise cu mare precizie prorociile despre El, S-a născut miraculos dintr-o fecioară, a venit ca să ne aducă adevărul despre Creator și creația Lui. A venit nu doar să ne spună adevărul despre Dumnezeu, ci a venit ca să nimicească lucrările diavolului (1 Ioan 3:8) și să facă posibil ca și noi, oamenii, să ajungem acolo unde este Dumnezeu (Ioan 14:2-3). „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Fiul lui Dumnezeu a venit din Cer ca să înlăture concepția greșită a omului despre Dumnezeu Tatăl (vezi pilda fiului risipitor); a venit să ne spună ce vrea Dumnezeu și ce dorește să ofere Dumnezeu omului. „și un lepros s-a apropiat de El, I S-a închinat și I-a zis: «Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți»” (Matei 8:2). Ce ar fi putut face un mare gânditor ca Socrate (500 î. Hr.) sau Platon pentru acest

lepros? Cum l-ar fi ajutat învățătura filozofilor sau a unui guru, care meditează toată ziua până aiurează, cum sunt marii guru din India ce sunt venerați de milioane de oameni? Domnul Isus a curățat acel lepros care, cu credință, a apelat la mila Lui, pentru că a vrut și pentru că a putut (Matei 8:3).

Ce ar fi putut face filozofia, care studiază principiile realității pe baza logicii, pentru văduva din Nain care-și ducea copilul mort la groapă? Domnul Isus, care este Viață, l-a dat înapoi viu mamei sale (Luca 7:14-15). În toată lumea, dintre toate religiile scornite de oameni și de iad, El, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este Singurul Învățător spiritual care a spus că va muri și va veni înapoi, aceasta dovedind că Este Cine a spus că Este și, de asemenea, dovedind Evanghelia, planul de mântuire prezentat de El, ca fiind adevărul lui Dumnezeu. Mii de religii au apărut pe pământ, dar numai credința în Isus Hristos, credință care este elementul supranatural ce vine de la Dumnezeu în ființa omului, a făcut și face minuni cu puterea Domnului. Există un enorm teritoriu comun între credințele creștine, dar cei care lasă afară nașterea din nou prin pocăință și căutarea neîncetată a neprihănirii, acceptă compromisuri costisitoare. Cea mai mare minune este minunea nașterii din nou când, în urma auzirii Evangheliei, prin pocăință, omul devine o făptură nouă (2 Corinteni 5:17).

Un creștin autentic este un suflet născut din nou în care locuiește Duhul Sfânt și umblă cârmuit de El. Un creștin adevărat este un suflet care a găsit adevărul despre viață și despre viața veșnică; este un suflet care umblă cu Dumnezeu în fiecare zi, reprezentându-L pe El și legile Împărăției Sale între oameni. Scriptura, care vorbește în termeni de mulți sau puțini, ne spune că mulți sunt doar o reprezentare falsă sau anemică a lui Hristos, aceasta făcând calea Domnului să fie vorbită de rău (Matei 20:16, Matei 7:14). Prin ce spune și face, prin ascultare sau neascultare, omul alege să urmeze o cale întunecoasă care duce la iad sau una luminoasă ce duce la Casa Tatălui Ceresc. Bindecuvântarea primită de omenire la Cincizecime face posibil ca un creștin să aibă o mărturisire credibilă a credinței ce s-a sălășluit în el, și ceea ce a

făcut posibilă binecuvântarea de la Cincizecime a fost jertfa Domnului Isus la Golgota. Jertfa de la Golgota a fost făcută posibilă numai prin dragostea lui

Dumnezeu. Un creștin este un suflet în care locuiește Dumnezeu (Efeseni 3:17, Iacov 4:5, Coloseni 3:16) și cine vrea să cunoască un Isus al puterii și minunilor trebuie să vadă mereu și mereu în fața lui un Isus crucificat pentru el, care este sursa de putere a credinciosului. Dacă uităm sau lăsăm acest adevăr afară, religia noastră nu este decât o filozofie fără viață, fără putere și fără nădejde de ceva bun pentru veșnicie.

Scriptura este informație divină în limbaj omenesc, care prin legalitatea Noului Legământ (Luca 22:20, 1 Corinteni 11:25), intrat în vigoare prin moartea și învierea Domnului Isus, conduce viața celui credincios cu drepturi de copil al lui Dumnezeu (Galateni 3:26, Romani 8:14). Mulți oameni încă mai caută Adevărul, iar Adevărul este lângă ei. „Temelia Cuvântului Tău este adevărul...” (Psalmul 119:160). În ziua de astăzi, oricine vrea să cunoască care este adevărul și să îl ia ca pentru el, poate face aceasta. „...Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:31-32). Din nefericire pentru ei și pentru cei care îi ascultă, mulți slujitori ai altarului nu rostesc tot adevărul, ci dau oamenilor ceea ce vor ei, ca să continue să frecventeze biserica lor și să dea bani (2 Petru 2:1-3). Scriptura sau Biblia, Cartea, ni-L face de cunoscut pe Dumnezeu și planul Lui pentru viața noastră; este Cartea care ne învață să trăim pentru lumea care vine. Cel care o prețuiește o citește și o împlinește, căutând întâi de toate Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Efortul omului fără călăuzirea Duhului Sfânt caută și promovează religii fără folos spiriual și nu Împărăția lui Dumnezeu.

Religia se termină pe pământ, dar cine are Adevărul, care este Isus Hristos, continuă și trece din moarte la viață, în Împărăția cerurilor (Ioan 5:24, 1 Ioan 3:14). Scriptura ni-L face cunoscut pe Domnul Isus care nu are o parte norocoasă a vieții Sale, ci a fost Singurul om care a trăit fără păcat. Predicăm un Isus istoric pentru

că a trăit în mod real între oameni, dar trebuie să experimentăm și să trăim un Isus viu în viața noastră, fără de care aveam doar religie, dogmă sau o filozofie. Trăim experiența unui Isus viu, real, prezent prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat ca să ne sigileze (Efeseni 4:30) și să ne cârmuiască în tot Adevărul. Strângând Cuvântul lui Dumnezeu în inimă, ne păzim mintea (inima) de influență rea, pentru că mintea, care caută mereu hatăruri pentru firea cea veche, repede poate crea o realitate de credință falsă. De aceea vorbim și acționăm având justificare biblică. Deși pentru mulți să trăiești la nesfârșit îndrăgostit este un ideal absurd, totuși în cazul celor care au primit Adevărul lui Isus și s-au făcut părtași Duhului Sfânt este un lucru posibil.

A iubi cu adevărat (agape) este o decizie. Acest fel de dragoste divină, pe care o poate avea doar sufletul născut din nou, ne dă puterea de a ierta, de a sacrifica și binecuvânta fără limite. Nu poți să spui că ai găsit Adevărul fără Isus Hristos și fără puterea Duhului Sfânt. Am fost creați pentru a gestiona ceea ce a creat și ne-a încredințat Dumnezeu, și ce ne-a încredințat nouă, celor care am fost născuți de sus și trăim în vremea harului, este slujba împăcării. „și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Corinteni 5:18). Domnul Isus a rostit cuvintele citate la începutul acestui mesaj chiar înainte de a fi trădat de Iuda și de a pătimi la Calvar, ca să pregătească ucenicii pentru ceea ce le sta înainte. Isus Hristos este Singura Cale ce duce în Cer. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12).

El este Adevărul, Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi oamenii (Ioan 1:14). El este Viața. El este sursa puterii noastre spirituale și chiar fizice. Afirmația Domnului Isus din Ioan 14:16 exclude fără excepție orice altă persoană și orice altă învățătură despre Dumnezeu și veșnicie ca fiind adevărată. Oamenii caută desperați Adevărul și totuși când ajung înaintea Lui, mulți Îl refuză și se poticnesc, pentru că ei doresc ce vor ei și nu ce le dă Dumnezeu. Adevărul nu este ce spune un birou politic sau gazetele

timpului. Adevărul este ceea ce spune Dumnezeu în Scriptură. „Apropiati-vă de El, Piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 2:4).

Domnul Isus este Singurul ales și trimis de Tatăl ca să fie jertfa desăvârșită în meritul căreia, El, Dumnezeu, să ierte pe oricine vine la El ca păcătos (Ioan 6:37). El este Singurul Om desăvârșit care a trăit fără păcat (Evrei 4:15). El este singurul care a împlinit Legea și prorocii (Matei 5:17). El este Singurul care a biruit moartea ca noi să fim izbăviți de puterea morții (Evrei 2:14-15). Ai găsit Adevărul? Dacă ai găsit acest Adevăr, nu-L mai vinde pentru nimic în lume și nu uita că oamenii din jurul tău au nevoie de ceea ce știi tu despre Adevăr. Slujește-I lui Dumnezeu slujind nevoilor oamenilor de lângă tine. „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața“ (1 Ioan 5:12). Dacă ai pe Fiul înseamnă că ești mântuit, înseamnă că ai găsit Adevărul și L-ai făcut al tău. Dacă nu poți să spui că ai mântuire pentru că nu o ai, primește-o astăzi ca dar (Romani 6:23), chemându-L pe Cel care este Adevărul în inima ta. Prin cunoștința Scripturii, Adevărul a ajuns în fața ta. Ce vei face cu El? Pentru că îi aduce câștig, cuvântul „mâine“ este un cuvânt favorit al lui Satana. De aceea, nu spune mâine sau altădată, ci primește astăzi Adevărul, primindu-L pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn al vieții tale.

Amin

14

DESPRE JERTFA DOMNULUI ISUS

„... Astfel, dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.“

Romani 5:18

Este cunoscut de omenire că noi, creștinii, spunem că Isus, care S-a născut acum două mii de ani, a fost întruparea Fiului lui Dumnezeu. El a trăit o viață desăvârșită de neprihănire și, prin îngăduința Tatălui, a murit răstignit pe o cruce, la ordinul lui Pilat din Pont care, sub presiunea preoților și a mulțimii, l-a condamnat la moarte. Cu privire la motivul pentru care a suferit acest fel de moarte crudă, murind răstignit pe lemnul unei cruci romane, părerile oamenilor sunt împărțite. Cu toate că El, Isus, care a fost jertfa fără cusur, adusă pentru păcatul fiecărui om, este răspunsul la toate problemele oamenilor, este tot mai des scos din școli, instituții, case și chiar biserici. Când primul om a ales să mănânce din pomul oprit, relația de prietenie cu Dumnezeu a suferit enorm, pentru că în acea zi omul a murit spiritual și a fost nevoie de o răscumpărare pe care Dumnezeu a vestit-o imediat și, rostind-o, a garantat-o, ca astfel să dea din nou omului libertate (2 Petru 2:19).

Moartea a fost activată sau aproape că am putea spune că a căpătat viață, prin călcarea poruncii lui Dumnezeu, pentru că până când nu a fost călcată porunca nu era nevoie de ea; de aceea și astăzi, până într-o zi, moartea este printre noi și omoară cu

permisiune Divină, ca parte din tributul plătit păcatului.

Prin depărtarea Duhului Sfânt de la om, Adam (Genesa 6:3) deși era mort, trăia (Efeseni 2:1). A cunoscut porunca primită și totuși, prin neascultare, Adam a ales să fie omorât de moarte. Încă nu știm dacă Adam a făcut acest lucru din dorința de a fi ca Dumnezeu sau din dragoste pentru Eva, nedorind să se despartă de ea, dar Adam a fost o icoană preînchipuitoare a Celui care avea să vină (Romani 5:14), adică a lui Isus Hristos, care prin moartea pe care a suferit-o (Romani 5:12) a adus viață și har tuturor celor ce L-au primit ca Domn și Stăpân. Dacă primul om nu murea, dreptatea lui Dumnezeu ar fi suferit și nu mai era demn de încredere; de aceea fie că promite viață veșnică sau moarte veșnică, care este moartea a doua, El este vrednic de crezare (Marcu 13:31). Dreptatea lui Dumnezeu a trebuit să fie satisfăcută prin plata unui sânge nevinovat (Evrei 9:22).

Dragostea lui Dumnezeu a acceptat un Înlocuitor, a dat un Înlocuitor și prin Învierea Domnului Isus din morți, Dumnezeu ne-a arătat că a primit jertfa înlocuitoare pentru plata păcatului meu și al tău. Moartea Domnului Isus a rupt puterea păcatului care ne ținea, ne-a îndreptățit (Romani 3:24, 6:6) ca să fim slobozi (Ioan 8:36) de răspunderea pentru păcatul moștenit și comis, plătind în locul nostru plata care pe drept ar fi atras asupra noastră vina păcatului săvârșit. Să îndreptățești pe cineva înseamnă să-i dai ce merită, dar harul a lucrat astfel încât ceea ce meritam noi, adică pedeapsa, să cadă asupra Domnului Isus și să fie purtată în trupul Lui pe cruce (Isaia 53:6). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21). Cine nu beneficiază de această înlocuire, nu poate fi mântuit, pentru că nimeni altul nu s-a calificat să fie Mântuitor. Jertfa Domnului Isus a stricat lucrările de nimicire ale diavolului și exact pentru aceasta a venit pe pământ (1 Ioan 3:8). Domnul Isus a gustat moartea (Evrei 2:9-10) ca să ducă pe mulți fii la slavă și moartea va fi ultimul vrăjmaș biruit pe deplin de Dumnezeu (Apocalipsa 20:14), iar ultimul înseamnă că în acea vreme toți ceilalți vrăjmași vor fi fost biruiți.

Domnul Isus este Marele nostru Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 7:17-27) care în această vreme mijlocește pentru noi; El fiind singurul mijlocitor între Dumnezeu și om. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“ (1 Timotei 2:5). Avraam a mijlocit pentru alții, Iov a mijlocit pentru prietenii lui, apostolul Pavel cheamă la rugăciune de mijlocire (1 Timotei 2:1), pe pământ Duhul Sfânt mijlocește pentru sfinți, dar în Cer nu avem decât un singur Mijlocitor, de aceea orice revelație cu privire la mijlocirea ce o face altcineva în cer, care nu zidește pe temelia pusă de Dumnezeu în Scriptură este erezie.

În Vechiul Testament, toți preoții din Israel erau din seminția lui Levi, fiul lui Iacov, dar Domnul Isus S-a născut din seminția lui Iuda și totuși are o preoție mai înaltă; are preoția după rânduiala lui Melhisedec. Levi, din care au ieșit preoții, era în coapsele tatălui său Iacov, care la rândul lui era în coapsele tatălui său Isaac, care era în coapsele tatălui său Avraam, cel care s-a plecat înaintea lui Melhisedec și i-a dat zeciuială; deci Levi s-a plecat înaintea lui Melhisedec prin strămoșii lui, așa că rangul de preot „Melhisedec“ este superior rânduiri levitice. Domnul Isus, ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, a intrat în locul Prea Sfânt cu sângele Său ca să facă ispășirea o dată pentru toți păcătoșii. Dumnezeu și-a declarat intențiile cu privire la această lucrare când a spus prin psalmist: „Domnul a jurat, și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec“ (Psalmul 110:4). David, insuflat de Duhul, L-a numit pe Domnul Isus „Domn“, și prin aceasta El le-a spus celor ce-L ascultau că deja era când David trăia (Matei 22:45). A fost nevoie să fie rostit ceva solemn de către Dumnezeu și de aceea El a jurat cu privire la această preoție. Cât de mare a fost acest Melhisedec, care a avut ca și caracteristice ale vieții sale asemănări precum cele ale lui Dumnezeu, caracteristici ce arată că este fără început și sfârșit, ne spune epistola către Evrei capitoul șapte. Pentru oricine vrea mântuirea astăzi, singura Cale este Isus Hristos (Ioan 14:6). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim

mântuiți“ (Fapte 4:12).

Pe lângă ateii, agnosticii și oameni rătăciți în mulțimea religiilor care bântuie pe pământ, sunt mulți care cred că Isus a murit pentru păcătoși, dar aceasta nu-i ajută la nimic. Ca să beneficiazi de har, de iertarea care se primește prin credința în Isus Hristos, Cel care a suferit și a murit pe o cruce, trebuie să te pocăiești. Trebuie să fii de acord cu Dumnezeu că ești un păcătos care are nevoie de iertarea Lui și cerând-o să o primești. Dacă căința este sinceră în suflet și hotărârea de a trăi pentru Dumnezeu tot restul vieții este reală, în mod tainic are loc minunea nașterii din nou, când locul vacat din om, atunci când Adam a păcătuit, devine locuit de Duhul lui Dumnezeu care vrea să ne crească la statura de oameni mari în credință (Efeseni 4:13). Ai avut astfel de clipe în viața ta? Dacă nu, roagă-te! Prin rugăciunea sinceră, bazată pe credință, se schimbă destinul veșnic al sufletului pentru că încă ușa harului mai este deschisă (Evrei 4:1).

Marile religii: Islamism, Hinduism, Budism și multe altele mai mărunte, au fost întemeiate de oameni care au murit și sunt în mormintele lor. Ei au stabilit reguli, tradiții, au spus cuvinte frumoase poate, dar nici unul nu a murit pentru cei care i-au crezut pe ei și i-au urmat, așa cum a murit Isus Hristos pentru cei care prin nașterea de sus, adică prin pocăință, au devenit creștini, oameni născuți din Duhul (Ioan 3:8), adică copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1-2, Romani 8:17). Nicio altă religie nu spune despre sângele conducătorului lor că are putere de iertare, deoarece nu are. Nicio altă religie decât creștinismul, care urmează învățătura apostolică, Nou Testamentală nu-ți poate rezolva problema păcatului. Dumnezeu, care a creat Universul și înviază morții, nu a putut trece ușor peste păcat și deoarece omul nu avea cum să plătească decât prin pedeapsă veșnică, a plătit El, prin moartea Domnului Isus. Plata păcatului este moartea, însă Dumnezeu a luat această pedeapsă asupra Lui Însuși (Romani 6:23). Adam a păcătuit și aceasta l-a despărțit de părtășia cu Dumnezeu. Domnul Isus când a murit pe cruce a fost pentru câteva clipe despărțit de părtășia cu Tatăl, având ca mângâiere în acele clipe grele doar

„bucuria“ de a vedea înaintea Lui o sămânță de urmași. Când privește Dumnezeu la tine, este sufletul tău o pricină de bucurie pentru El, Cel care a murit în locul tău? Prețuiește azi jertfa Domnului Isus, fă legământ cu El prin botezul pe care-l ceri tu, nu prin acela pe care-l cer alții pentru tine și stai la masa Lui ca să ai viață în tine. „Hotărârea de neprihănire“ care-ți poate da viață veșnică a fost făcută și plata a fost achitată. Trebuie doar să umbli în lumina ei, în lumina Scripturii. Fă așa și vei fi fericit aici și în cer sus.

Amin

15

DESPRE RESTAURARE DIN DECLIN SPIRITUAL

„Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi....“ Apocalipsa 2:5

In acest mesaj vom face un popas sufletesc în care vom privi la ce are de spus Scriptura despre felul în care Dumnezeu restaurează și aduce la starea de sănătate un suflet, o biserică sau chiar o căsătorie care a intrat într-un declin ce poate duce la o prăbușire spirituală. Scriptura nu numai că dă un diagnostic pentru acest fel de boală, ci oferă și o soluție dând o prescripție ce poate duce la restaurare și sănătate deplină. Pentru început trebuie să înțelegem că am fost creați de Dumnezeu ca să fim o ființă trinitară, pentru că avem trup, suflet și duh. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru, Isus Hristos“ (1 Tesaloniceni 5:23). Trupul este ceea ce vedem când privim în oglindă și se pare că de el ne îngrijim cel mai mult. Are cinci simțuri care colectează informații ce sunt trimise minții noastre. Sufletul este mintea care are o parte conștientă cu care gândim și transmitem porunci trupului și luăm hotărâri mici sau mari și avem o parte mai mare și mai ascunsă, tot în mintea noastră, numită mintea subconștientă ce cuprinde partea pe care o numim inima noastră. Inima de carne este un mușchi care pompează sângele după legile circulației mari și mici și mai nou ea poate fi schimbată prin transplant, iar omul

poate trăi chiar și fără ea pentru scurte perioade de timp cu ajutorul aparatelor, lucru care nu înseamnă că aceluși pacient i s-a luat sau schimbat sufletul.

Duhul omului este cea mai lăuntrică parte a ființei noastre în care Dumnezeu, în momentul nașterii din nou, pune viață din El și prin umplerea cu Duhul Sfânt locuiește în mod permanent cu noi și în noi (Ioan 14:17). Dacă vrem să privim la cauza pentru care un suflet intră într-o stare de răceală spirituală trebuie să ne uităm la inima care are tendința să strângă în ea, cu voința sau fără voința noastră uneori, cunoștințe, idei, păreri, din care se formează dorințe și chiar poftă, pe care apoi le trimite cu autoritate minții conștiente. Mintea cu care gândim când suntem treji se folosește de trup să ducă la îndeplinire acele dorințe, bune sau rele, sfinte sau pervertite, dacă are oportunitatea; de aceea inima trebuie păzită cu strășnicie de orice influențe rele (Proverbe 4:23, Matei 15:19), care pot introduce viruși ce aduc îmbolnăvire inimii. Inima se face mai bună atunci când strânge Cuvântul lui Dumnezeu în ea împreună cu cântări și rugăciune sau poate fi otrăvită cu filme murdare, cu bârfă sau cu alte lucruri care fac parte din roada firii pământești.

Textul citat la început este parte din cuvântul în care este descrisă starea bisericii din Efes; stare de care Domnul Isus a fost dezamăgit pentru că cei din Efes și-au părăsit dragostea dintâi. Problema nu era că ei nu lucrau cu răbdare și chiar ostenind pentru Domnul, ci problema lor sta în faptul că omul ascuns al inimii lor (1 Petru 3:4) a prins răceală spirituală, deoarece nu mai avea dragostea pe care o avusese la început. Prescripția Domnului Isus pentru boala omului dinăuntru (Efeseni 3:16), adică pentru inima lor, a fost ca ei să se întoarcă la dragostea dintâi. Ca să vedem cum erau când aveau această dragoste, dorită a fi văzută de Domnul Isus în ei, trebuie să mergem la Fapte 19, care descrie felul comportării lor în vremea când L-au primit pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor în inima lor (Efeseni 3:17, 1Corinteni 3:16). Un suflet care a intrat în declin, o biserică sau chiar o căsătorie care suferă de răceală, poate reveni la stare de sănătate cercetând și făcând aceleași lucruri pe care le-a făcut ca suflet plin de zel și de bucuria

că a fost iertat, ca o biserică care odată era plină de Duhul Sfânt și câștiga suflete pentru Hristos sau ca un tânăr sau tânără îndrăgostită de cel sau cea care urma să-i devină partener de viață. Dacă cineva nu a fost îndrăgostit niciodată trebuie să afle cum se comportă cel îndrăgostit.

Când apostolul Pavel a ajuns în Efes a găsit câțiva oameni cu cunoștință marginală despre Domnul Isus. Pavel le-a vestit Cuvântul „și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel“ (Fapte 19:11). Pavel și-a pus mâinile peste acei credincioși din Efes și Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și proceau (Fapte 19:6). Cei care se ocupau cu vrăjitorii și au crezut în Domnul Isus, separând ce este sfânt de ce este întinat și-au aruncat cărțile scumpe de vrăjitorie în foc înaintea tuturor (Fapte 19:19). Basmale sau sorturi cu care probabil că Pavel lucrase la facerea de corturi, erau puse peste cei bolnavi și se vindeau de boli, iar duhurile rele îi părăseau. (Fapte 19:12). Frații din Efes L-au iubit pe Domnul dându-I ascultare. L-au iubit pe Domnul prin faptul că și-au schimbat modul de a se relaționa la celălalt. Au început să gândească diferit despre ceea ce este important și ce nu este, din perspectiva veșniciei, așa că cei din jur puteau să vadă că ei Îl iubeau pe Isus. O mare trezire a avut loc în Efes în acea vreme și cei care L-au primit pe Domnul, plini de bucuria mânturii Îl iubeau din toată inima pe Domnul Isus și ar fi făcut orice pentru El. Ființa lor era plină de Duhul Sfânt și se iubeau unii pe alții cu o inimă sinceră. Isus era proslăvit în mijlocul lor, dar au trecut vreo patruzeci de ani și la consultația pe care Domnul Isus a făcut-o aceleiași biserici, nu a mai găsit acea dragoste pe care au avut-o la început, de aceea i-a spus: „...pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (Apocalipsa 2:5).

Marele predicator D.L. Moody din Chicago a spus că noi ne naștem cu spatele către Dumnezeu și când ne pocăim ne întoarcem cu fața spre El. Cei care dau înapoi pe calea Domnului sunt cei care încet, încet, înșelați de inima lor în care au îngăduit ceea ce nu

trebuie și în care nu au pus ce trebuie, încep să-și întoarcă fața de la Domnul. Oare mai cauți tu fața Domnului sau ești prea ocupat? (Psalmul 27:8). Doar întorcându-te la starea în care te aflai când erai îndrăgostit, se poate restaura un suflet, o biserică precum cea din Efes și chiar și o căsătorie. Poate spui multe, dar ceea ce faci contează mai mult. În cazul căsniciei bolnave, cum erai când erai îndrăgostit? Fin, bun, gata să o protejezi, gata să sacrifici, erai gata să ieși din egoism fără ezitare, aveai vorbe blânde și frumoase pentru celălalt? Cum era când abia așteptai să-l vezi pe logodnicul tău? Ținta era să-l vezi fericit și mulțumit pe cel de lângă tine chiar în privința lucrurilor mărunte. Dacă inima ți s-a răcit pentru că a fost expusă la ce nu trebuie, ia hotărârea de a le scoate afară și fă ca ținta ta să fie, cât atârână de tine, ca cel de lângă tine să fie fericit. Citește Cântarea Cântărilor ca să te inspire la dragoste și prețuire.

În cazul sufletului bolnav este nevoie de o cercetare a inimii. Trebuie să te întrebi ce îți permiți acum și cum erai înainte când erai plin de zel pentru Domnul, când nu-ți permiteai să te uiți la ce nu trebuie și nu te duceai unde nu trebuie. Cât de ușor îți motivezi lipsa de la Cina Domnului? Ai obosit în facerea binelui? Inima este problema, pentru că după felul de lucruri pe care le-a cules, ea formează dorința de apropiere de Domnul sau transmite un sentiment de plictiseală și oboseală când este vorba de a face ceva cu folos duhovnicesc. Înainte, în inimă, adică în minte, exista loialitate pentru Împăratul Isus, așa că nu L-ai fi trădat pentru nimic. Trupul trebuia să asculte de inima plină de Duhul Domnului și să se stăpânească, trăind în sfințenie. În dragostea dintâi dacă te uitai la ceva sau spuneai ceva ce simțeai că-L întristează pe Duhul Domnului și îți stingea rugăciunea spuneai: „De dragul tău, Doamne, nu mă mai uit niciodată la așa ceva!“ „De dragul tău, Doamne, am să-mi păzesc ochii, urechile și gura ca nu cumva inima mea să prindă gust de lume și să mă facă să uit de bunătatea Ta!“ Domnul Isus vrea să ne întoarcem la o astfel de dragoste pentru El.

Iubirea pentru Domnul te împingea să dai și să faci acele lucruri care-i ajutau pe alții și trebuie să ne întrebăm cât este de greu acum să facem aceste lucruri. Dacă vrei vindecare sau o biserică, caută

ridicare; soluția este întoarcerea la dragostea dintâi. În nădejdea vieții veșnice, dragostea divină, când este în inima noastră, ne scoate din egocentrism și ne dă putere să iertăm, să sacrificăm și să iubim chiar dacă iubirea nu este reciprocă. „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat“ (Romani 5:5). Inima poate avea în ea fie dragoste pentru Dumnezeu și semenii, fie pentru lume și lucrurile ei. Când Îl iubești pe Dumnezeu ești fericit să fii acolo unde este El, unde lucrează El, unde vorbește El. Când o biserică este sănătoasă, casa de rugăciune este locul în care Dumnezeu ne face viața mai frumoasă, prin părțasia ce o avem cu El și cu ceilalți copii ai Domnului. A fi mântuit înseamnă a fi în Hristos (Coloseni 3:3) și a rămâne în El, iar dovada este Rada Duhului (Galateni 5:22-23).

Domnul Isus a spus bisericii din Efes și ne spune și nouă: „Iubește-Mă cum Mă iubeai!“ La fel și în căsătorie, când ai dragoste pentru cel de lângă tine, cel mai bun loc unde dorești să fii este acolo unde este el sau ea. Revino la acea dragoste aducându-ți aminte ce ai admirat la el sau la ea. Nu uita că în căsătorie multe lucruri sunt afectate de compania ce o ții acasă, la lucru sau oriunde ai fi. Una dintre armele pe care le folosește credinciosul cu succes împotriva vrăjmașului este mulțumirea față de Dumnezeu (Evrei 13:5), pentru că dușmanul sufletului nostru a avut mult și tot nu a fost mulțumit. Poți să revii la acea dragoste de la începutul căsătoriei gândindu-te la dorințele ce le-ai avut și planurile pe care le-ai făcut împreună; aducându-ți aminte cu câtă grijă te purtai când erai în preajma celuilalt. Dragostea revine, dacă vrei, citind mereu și mereu 1 Corinteni 13; revine aducându-ți aminte de scopurile și planuri comune pe care le-ai avut; revine amintindu-ți că peste casa ta și chiar peste gândurile tale veghează Dumnezeu, înaintea căruia ai făcut un legământ de care El te ține responsabil până la moarte. O viață trăită curat înaintea Domnului, în care cauți mereu căi noi de a-ți arăta iubirea față de Dumnezeu și față de semenii, poate restaura un suflet, o biserică și chiar o căsnicie. Amin

16

ÎNVIEREA DOMNULUI

„Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască.“ Luca 24:15-16

Evenimentul Învierii Domnului Isus este sărbătoarea care împrăștează în noi credința și nădejdea vieții veșnice, fiind un punct de temelie pentru viața noastră spirituală. Prin studiul acestui eveniment, care ne-a schimbat viața și destinul veșnic, putem vedea desfășurarea puterii lui Dumnezeu, putem înțelege mai bine ce fel de Dumnezeu avem. „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi“ (1 Corinteni 15:3-4). În anumite țări, în cadrul poliției există o echipă specială (CSI) de investigație a scenei unde s-a comis o crimă, care caută și strânge dovezi în vederea prinderii și condamnării celui vinovat.

De multe ori când o astfel de echipă studiază scena locului unde s-a comis crima găesc, de exemplu, o casă curată în care covorul a fost curățat, poate și spălat ca să nu fie vreo pată de sânge, găesc mobila lustruită ca să nu aibă vreo amprentă, uneori pereții sunt nou zugrăviți, sau cum am spune noi găesc casa „lună și bec“. Într-un astfel de caz scena crimei a fost curățită cu scopul ca vinovatul să nu poată fi găsit. Într-o situație de acest gen, echipa de detectivi folosește un spray numit „luminal“, care atunci când vine în contact cu orice urmă de sânge își schimbă culoarea, chiar dacă

a fost acoperită de vopsea, și în acest fel ei găsesc dovada pe care o caută.

În acest mesaj vom căuta să arătăm dovada pe care o prezintă Scriptura cu privire la învierea Domnului Isus, chiar dacă ea nu este văzută la prima vedere, așa cum a fost în cazul celor doi ucenici care mergeau pe jos, de la Ierusalim spre Emaus, o cale de vreo unsprezece kilometri. Scriptura prezintă o dovadă clară că omorârea Domnului Isus a fost o crimă motivată de pasiune, de ură, pentru că marii preoți nu numai că nu au crezut în El, dar au vrut să-L omoare cu orice preț instigând norodul să-I ceară răstignirea (Ioan 19:6, Marcu 15:13). În spatele pasiunii acestor oameni era o altă pasiune; era pasiunea Tatălui Ceresc care L-a dat pe Fiul Său în mâinile oamenilor ca să-L chinuiască și să-L omoare ca noi, prin înlocuirea făcută, să putem avea iertare în meritul acestei jertfe.

Textul citat la început este luat din istorisirea ce descrie drumul a doi ucenici spre Emaus, cărora pe drum li s-a alăturat Domnul Isus. Intrând în conversație cu ei, i-a întrebat despre ce vorbesc. „Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?“ (Luca 24:18). Vorbeau despre răstignirea Domnului și despre dovada adusă de femeile care s-au dus la mormânt și care au auzit mărturia îngerului, că Isus a înviat. Apoi au mai spus că unii dintre ucenici s-au dus la mormânt și au găsit mormântul gol, dar totuși ei nu credeau. Doreau mai multe dovezi și Domnul Isus știa aceasta. Vroiau informații convingătoare pentru că nu este ușor să crezi că un om învie cu excepția faptului că cunoști și crezi Cuvântul lui Dumnezeu. Cei doi credeau că Isus a fost un mare proroc în fapte și cuvinte, și speraseră că El este Cel care va izbăvi pe Israel, dar în cea de-a treia zi după răstignire, toată nădejdea lor, parcă era spulberată. Au crezut că El este de la Dumnezeu, dar acum erau triști de parcă un accident s-a întâmplat și, ca și cum undeva cineva a pierdut controlul lucrurilor, Domnul Isus a fost omorât. Cei doi ucenici erau foarte triști, convinși că o mare tragedie avusese loc în urmă cu trei zile în Ierusalim.

Gândul că marii preoți au reușit să-L dea la moarte i-a demoralizat și cuvintele și chiar fața lor tristă au spus acest lucru. Înainte trăgeau nădejde, dar în acele momente nu mai aveau speranță, și Domnul Isus, atras de durerea inimii lor, așa cum o mamă este atrasă de plânsul copilului ei, le-a deschis Scripturile ca ei să înțeleagă că nu a avut loc un accident, ci planul lui Dumnezeu, vestit încă din Eden și apoi prin mulți proroci, s-a dus la îndeplinire întocmai cum avea să spună puțin mai târziu Petru, la ziua Cincizecimii. „Pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea“ (Faptele Apostolilor 2:23-24).

Noi poate ne gândim că ar fi fost normal ca imediat Domnul Isus să se lase cunoscut de ei, să le arate urma rănilor, dar El înadins, s-a făcut necunoscut față de cei doi ucenici. Ei trebuiau mai întâi să recunoască din Scripturi că ce s-a întâmplat a fost planul lui Dumnezeu și de aceea le-a dat dovada Scripturii prin care Dumnezeu a vestit acest mare eveniment. Nu știm dacă Domnul Isus le-a spus despre Adam, despre ziua când totul s-a schimbat în lume, dar știm că le-a spus despre robul lui Dumnezeu, Moise, care a vestit venirea Lui pe pământ. „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!“ (Deuteronom 18:15).

Mulți proroci au vestit lucruri mărețe și unii chiar au făcut minuni, dar nici unul nu se aseamănă mai mult cu Domnul Isus ca și Moise. Niciun alt proroc nu a eliberat poporul din robie ca Moise și Domnul Isus ne-a eliberat pe noi, care credem în El, din robia puterii păcatului. „Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale“ (Matei 1:21). Moise a fost omul prin care Dumnezeu a început un nou fel de relație cu omul, prin darea poruncii pe Sinai; o relație în care erau chemați a fi „...o împărăție de preoți și un neam sfânt...“ (Exodul 19:6). Prin Domnul Isus avem și noi un Legământ nou făcut în sângele vărsat la Golgota, prin care suntem dezlegați de

sub puterea păcatului și făcuți slobozi a-I sluji lui Dumnezeu (Evrei 9:20, Matei 26:28, Evrei 12:24). Prin acest legământ am fost făcuți și noi un popor sfânt (1 Petru 2:9), o seminție preotească, „...o împărăție și preoți pentru Dumnezeu...” (Apocalipsa 1:6). Probabil că după aceea Domnul Isus le-a spus despre prorocia rostită de Daniel cu privire la venirea Lui cu misiunea de a fi un „Salvator”. „șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărâdelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților” (Daniel 9:24).

Prin prorocia dată prin Daniel, Dumnezeu a spus omenirii cu precizie când avea să vină Fiul Său pe pământ, ca nu cumva să existe dubii în privința a cine este „Sfântul sfinților” sau „Unsul”. Numărarea săptămânilor, fiecare de câte 7 ani, a început odată cu darea poruncii de rezidire a Ierusalimului, pe vremea când Israel era rob în Babilon, care are ca punct de plecare darea decretului de rezidire a Templului din Ierusalim, și ține până când Domnul Isus și-a început lucrarea, când a fost uns, cum scrie Daniel, de Duhul Sfânt pentru a duce la îndeplinire lucrarea de răscumpărare a omului din păcat. După ce le-a tălmăcit aceste prorocii, se poate că Domnul Isus le-a vorbit despre prorocia rostită de prorocul Isaia. Isaia L-a descris pe Domnul Isus ca având o față ce era o pricină de groază, schimonosită de durerea torturilor îndurate (Isaia 52:14), ca apoi să devină pentru multe popoare o pricină de bucurie.

Tot prorocul Isaia a descris cum Domnul Isus avea să moară între păcătoși și avea să fie îngropat la un loc cu cei bogați, „...dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași... va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu...” (Isaia 53:10-11). Această stare de a fi „după voia lui Dumnezeu” o numim starea de neprihănire pe care o primește orice păcătos care crede că Isus Hristos a înviat din morți și a suferit moartea de cruce pentru păcatul lui. Crezi și tu aceasta? Învierea Domnului Isus este cel mai cercetat eveniment din istoria omenirii

și mulți din cei care și-au propus să dovedească că El nu a înviat, în urma dovezilor descoperite au devenit credincioși Domnului Isus. Dovadă ca și aceasta că Domnul Isus a venit la vremea hotărâtă, mai înainte vestită de Dumnezeu, că a venit din spița lui Avraam și totuși din sămânța femeii și nu dintr-o relație dintre un bărbat și o femeie, că va fi un eliberator care, asemeni lui Moise, va face posibilă un nou fel de relație cu Dumnezeu, prin împăcarea plătită de jertfa Lui, sunt doar câteva dovezi ale faptului că Isus este Mesia, Unsul, Cel în al cărui Nume se primește mântuirea (Fapte 4:12).

Sute de prorocii cu privire la persoana Domnului Isus din vremea Vechiului Testament s-au împlinit cu precizie culminând cu biruința învierii. Isaia a spus că după ce va suferi și va muri „va vedea o sămânță de urmași” și numai un Isus înviat din morți poate face aceasta. Cei doi ucenici au auzit argumentele Scripturii și în inima lor a început să ardă un foc pe care nu l-au înțeles până când, stând seara la masă cu Domnul Isus, la frângerea pâinii, El li S-a făcut cunoscut. Ca martori oculari, ucenicii au scris ce au văzut cu ochii lor înainte și după înviere. „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1:1, 4). Apoi ei, plini de bucurie au luat-o înapoi spre Ierusalim, ca să adeverească ce le-au spus femeile, că Isus a înviat. Dovada învierii abundă atât la suprafață, dar ea se găsește și în tainele pe care Dumnezeu alege să le descopere celor care cu sinceritate și dorință de a cunoaște adevărul, le caută. Domnul Isus S-a arătat apoi ucenicilor; a vorbit cu ei în același fel ca înainte, le-a arătat locul rănilor (Luca 24:39), a mâncat cu ei și timp de patruzeci de zile, într-un lanț de apariții, înainte de a se înălța la Cer, într-un mod oficial am putea spune, S-a arătat multora dintre cei care L-au iubit. Nimeni, oricât de mare erou ar fi fost considerat de oameni, nu a mai spus că va muri și va învia (Matei 16:21).

Domnul Isus a făcut exact acest lucru. A murit și a înviat din dragoste pentru om ca apoi să facă o Împărăție ce se bazează nu pe

violență, ci pe dragoste. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui“ (Fapte 2:32). Din învierea Lui curg milioane și milioane de învieri la viață, El fiind „Învierea și Viața“, pentru că cel care crede în El ca Mântuitor, primește viață din belșug, din El. Învierea Lui ne eliberează de frica morții, deoarece prin înviere înțelegem că Dumnezeu Tatăl a acceptat plata pentru păcatul nostru, pentru că Dumnezeu, care este drept, nu va pedepsi un păcat de două ori. Deoarece Isus a înviat știm că vom învia și noi la o viață nouă (Filipeni 3:21). Poate ai Emausul tău trist, dar așa cum dintr-o casă a tristeții în Emaus Domnul Isus a făcut o casă a bucuriei, poate face și din viața ta o viață care să fie inundată de bucuria mântuirii, dacă-L primești ca Domn și Mântuitor în viața ta.

Leo Steinberg, un fost comisar al lui Lenin, care după ce s-a refugiat în altă țară a devenit pictor și a angajat o fată tânără pentru a-i sluji ca model, să o picteze. Ea a văzut că în atelier era un tablou abia terminat, care-L arăta pe Isus Hristos pe cruce. Având timp să mediteze la acel tablou în timp ce poza, tânăra a spus că acel om trebuie că a fost un om foarte rău de a ajuns să fie chinuit în acel fel. Leo i-a spus: „Nu a fost rău, dimpotrivă, a fost cel mai bun om care a trăit vreodată. A murit pentru alții.“ Fata stârnită în inimă de acest răspuns a spus: „A murit pentru tine?“ Din aceea zi, Leo nu a mai avut pace până când nu L-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor. Cum este cu tine: „A murit El pentru tine?“ (Romani 10:9-10). El a murit și a înviat ca tu să ai iertare și viață veșnică. Primește-L și sufletul tău va primi viața care rămâne în veci. Hristos a înviat!

Amin

17

FRICA DE MOARTE

„...El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.“ Evrei 2:14-15

Când bunica mea a murit aveam 5 ani și încă îmi aduc aminte de momentele acelea de la serviciul funerar și încă parcă aud loviturile de ciocan care băteau cuiele în capacul coșciugului. Bunica mea a fost persoana mea favorită, care întotdeauna îmi aducea bomboane și era deosebit de bună cu mine, făcându-mă să simt că mă iubește. Când au coborât sicriul și l-au acoperit cu pământ parcă aș fi dorit să știu că va ieși de acolo, dar totuși înțelegeam că ea nu va mai veni pe la noi. Un astfel de eveniment provoacă chiar și într-un copil tot felul de gânduri și întrebări precum: „Acesta este sfârșitul la toate?“ Mai mult decât atât, din aceea zi am început să mă tem de moarte și când nu am vrut să iau un medicament amar, tot ce a trebuit a fost să mi se aducă aminte de groapă și de moarte, ca apoi să-l iau fără ezitare.

Cum este cu tine? Îți este frică de moarte? Aristotel a spus: „Se pare că moartea este sfârșitul a toate“, dar a fost foarte greșit când a spus această afirmație, făcută în disperare. Părinții mă duceau în fiecare duminică la biserică și în timp, am început să învăț despre înviere și, astfel am ajuns să cred că există totuși o rezolvare favorabilă stării disperate a omului ce stă înaintea unei gropi deschise, gata să-l primească pentru veci. Subiectul învierii, este o

temă care se repetă mereu și mereu în Scriptură, pentru că ea prezintă oameni care în perspectiva morții au vorbit plini de încredere, într-o continuitate a vieții, într-o dimensiune spirituală. Unul dintre aceștia a fost Iov care, fiind bolnav, s-a mângâiat cu gândul că după moarte urmează ceva mai bun. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu“ (Iov 19:25-26). Iov știa că după ce va muri, ochii lui Îl vor vedea pe Domnul, iar sufletul său tânjea de dorul acesta. Scriptura, care ne aseamănă trupul cu un vas de lut, ne dă nădejdea că atunci când acest vas se sparge, ceea ce-i de valoare în el, adică sufletul, continuă să trăiască, însă depinde de noi unde, pentru că deciziile și faptele făcute pe pământ au urmări veșnice.

„Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“ (Eclesiastul 12:7). Anotimpurile vieții trec peste noi și prin gândul despre veșniciei pe care l-a pus Dumnezeu în noi (Eclesiastul 3:11), El ne spune că ne apropiem de vremea plecării de pe pământ. De aceea nu trebuie să ne facem prea comozi aici deoarece suntem „ca niște oameni care așteaptă“. Tot ce poți să faci cu privire la moarte este să te pregătești pentru acel moment ca să nu fie o intrare într-o groază și veșnică stare de chin, ci să fie un moment al bucuriei când, așa cum spunea Iov, ai să vezi pe Răscumpărătorul tău și El îți va fi binevoitor. La această stare, în care frica de moarte nu mai are nicio putere, se ajunge doar dacă te împaci cu Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus în al cărui merit ni se șterge orișice păcat. Dumnezeu, care poate totul, cu excepția că nu poate să mintă (Tit 1:2), a promis că va răscumpăra făptura noastră și ne va izbăvi de frica și puterea morții. „Îl voi răscumpăra din mâna Locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Locuința a morților, unde îți este nimicirea?...“ (Osea 13:14).

Va veni o zi când moarta nu va mai avea nicio putere, pentru că va fi nimicită. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moarta“ (1 Corinteni 15:26). Dacă moarta va fi ultimul vrăjmaș,

înseamnă că toți ceilalți vrăjmași vor fi fost nimiciti în acea vreme și aceasta este o pricină de bucurie pentru sufletul care s-a pus la adăpostul jertfei Domnului Isus. Lumea este plină de superstiții și se pare că legendele grecilor despre moarte au afectat omenirea în felul în care gândesc despre viața de dincolo de mormânt, dar ceea ce trebuie să crezi este ce spune Scriptura. Ea este cartea scrisă prin inspirația dată de Dumnezeu, care a descris istoria lumii înainte ca să se desfășoare și descrie ceea ce va urma și după ce trupul acesta al nostru moare biologic. Pentru cel credincios moarta nu este decât o trecere de la ce este temporar la ceea ce este veșnic. „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24).

Celui care se pocăiește și face legământ cu Domnul Isus că va trăi pentru El, are promisiunea lui Dumnezeu că va fi înviat. „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6:40). Poți să-L vezi cu ochii credinței pe Isus în Scriptură și dacă crezi în El, poți să intri în rândul celor care nu se tem de moarte, pentru că El a biruit pe cel ce avea puterea morții. „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ (1 Corinteni 15:55). Nădejdea învierii este legată de învierea Domnului Isus, deoarece El a fost pârğa, adică primul care a înviat cu un trup de slavă, asupra căruia moarta nu are nicio putere (1 Corinteni 15:20). Au mai fost înviați oamenii înainte, dar toți au murit din nou. „Întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moarta nu mai are nicio stăpânire asupra Lui“ (Romani 6:9). Mohamed a murit și oamenii îi vizitează oasele la Medina. Buda a murit și l-au ars, lăsând doar un dinte care este astăzi în „templu dintelui“ în Sri Lanka, o insulă în sudul Indiei, dar mormântul lui Isus este gol, pentru că Isus a înviat. Domnul Isus este Singurul care a spus că va muri și va învia a treia zi (Matei 27:63-64).

Pobabil că le-a spus de atâtea ori încât vorba aceasta a ajuns la urechea marilor preoți, care au cerut ca mormântul să fie sigilat și păzit, însă omul nu-L poate opri pe Dumnezeu să învie. Omul,

oricât de viteaz ar fi, nu poate sta împotriva unui înger al lui Dumnezeu, iar cei care studiază evidența învierii cu gândul să o dezică sunt de multe ori convinși de ea că Isus a înviat. Întrebări precum: „Cine a dat piatra la o parte?“ nu pot fi combătute nici de cei mai învățați ateï, deoarece argumentele lor nu au sens. În 1Corinteni 15 apostolul Pavel dezbate evenimentul învierii și în esență spune: „Am văzut pe Isus!, Apostolii L-au văzut pe Isus! 500 de frați în credință L-au văzut pe Isus!“ Ucenicii care înainte se ascundeau de frică, odată ce au văzut pe Isus înviat, au fost gata să-L mărturisească în locuri publice, fără frică și au fost gata să moară pentru Cel care a înviat.

Odată ce L-au văzut viu, cu dovada rănilor în mâini, picioare și coaste, au fost convinși de realitatea vieții de dincolo de această viață. Au fost convinși că merită să-L urmezi și să-L ascuți pe Isus, oricât ar costa. Crezi și tu în acest Isus înviat din morți? Dacă crezi și Îi ceri, El îți dă iertare și viață veșnică, ca să nu-ți mai fie frică de moarte niciodată. Eu, care am avut cancer la ficat, am fost la câteva ore distanță de moarte, dar în astfel de momente dificile, bucuria mântuirii și nădejdea reîntâlnirii nu m-au părăsit, pentru că pacea pe care o dă Isus Hristos face față chiar și în cele mai grele momente. Cuvântul Lui este vrednic de crezare și oricine se încrede în El nu va fi dat de rușine. „După cum zice Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine“ (Romani 10:11). „...Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine“ (1 Petru 2:6). Dacă trăiești pentru slava lui Dumnezeu, moartea nu te poate amenința cu nimic deoarece ea înseamnă a fi cu Domnul Isus și cu sfinții care au plecat deja în veșnicie. „Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig“ (Filipeni 1:21). Pentru că Isus Hristos a murit în locul meu și pentru că L-am primit ca Domn și Stăpân al vieții mele, moarte nu mă înspăimântă. Dacă vrei, poți avea și tu această stare binecuvântată. Dacă te pocăiești, eviți iadul și câștiga raiul. „...Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 2:7).

Cei care sunt credincioși Domnului nu gustă moartea ca ceilalți

și nici nu se văd niciodată pentru ultima oară. „...Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi“ (Ioan 11:25). Dacă umbli cu Domnul, El va fi lângă tine în acele momente. Dacă lucrezi pentru Împărăția Sa, El te va răsplăti. Pentru că L-ai cinstit cu viața ta și El te va prezenta înaintea Tatălui și a sfinților îngeri ca fiind rodul suferințelor Lui din Golgota; te va prezenta ca moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu. Toate își au vremea lor (Eclesiastul 3), dar acum este vremea pocăinței, este vremea când trebuie să lucrăm din rășputeri ca vestea mântuirii să ajungă la cei nemântuiți care sunt înfricoșați de gândul că vor muri. Fiecare din noi, care prin pocăință am fost născuți din nou, suntem ispravnici care lucrăm pentru Împărăție, iar într-o zi vom primi o rășplătă. „Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Corinteni 4:2).

Călătorim în fiecare zi spre nemurire și mergem spre casă, acasă la Domnul. „...Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor“ (Apocalipsa 21:3). Este El Dumnezeu tău astăzi? Dacă DA, El va fi Dumnezeul tău și când pleci de pe pământ, așa că poți să alungi orice frică din inima ta. Dacă El nu îți este Dumnezeu, ci dumnezeul tău este averea, banii, pământul, afacerile, familia, poziția socială, cunoștințe, sport sau orice alt lucru trecător, ai tot motivul să fii plin de frică, pentru că dincolo de pragul morții ai să fii cu stăpânul pe care l-ai slujit. O hotărâre sinceră de pocăință poate schimba această stare până când nu este prea târziu. Alegeți Stăpânul și apoi slujește-I bine, pentru că vei fi cu el veșnic. Alege viața! Alege-L pe Isus ca să trăiești!

Amin

18

UN DUH ZDROBIT

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.“ Psalmul 51:17

Fiecare om are dorințe mari sau mai mici, dar pentru cel care a gustat din Dumnezeu (1 Petru 2:3), și s-a făcut părtaș Duhului Sfânt și puterilor veacului viitor (Evrei 6:4-5), nu este mai mare bucurie decât aceea de a simți prezența Domnului. Este bine ca atunci când mergem la casa de rugăciune să avem așteptări și chiar dorințe. Să ne dorim ca Dumnezeu să ne vorbească prin Cuvânt, ca El să ne asculte cuvintele pe care le rostim din prisosul inimii noastre, dar cel mai înălțător simț ce-l putem avea când stăm înaintea Lui este acela de a simți cercetarea Duhului Sfânt, care nu este teorie, ci este un lucru real. Când nu simțim prezența Lui, este un indiciu că ceva oprește lucrul acesta și putem spune ca Isaia: „Privește din cer și vezi, din locuința Ta cea sfântă și slăvită: unde este râvna și puterea Ta? Fiorul inimii Tale nu se mai arată față de mine!“ (Isaia 63:15). Partea aceasta a umblării pe calea credinței este ceea ce desparte credințele creștine, pentru că unii se mulțumesc cu puțin sau chiar cu o formă de evlavie ce stă în ceremonii, pe când alții, flămânzi după mai mult din Dumnezeu, înaintează cu credință înaintea Domnului până când văd și simt că Cerul le dă binecuvântarea. „O! De ai despica cerurile și Te-ai coborî, s-ar topi munții înaintea Ta“ (Isaia 64:1).

Textul citat la început este parte din rugăciunea de căință a lui David, după ce a păcătuit grozav, și în acest verset repetă cuvântul „zdrobit“. Este un cuvânt care ne spune ce fel de simțăminte îi încerca inima, pentru că vedea în acele clipe de căință sinceră cât de mult bine i-a făcut Dumnezeu și cum a răsplătit el acea bunătate, prin neascultare. Dumnezeu l-a luat de la oi și l-a făcut împărat; l-a luat de la puțin și i-a dat mult, dar în acele momente avea inima zdrobită, iar asta ne spune că pocăința lui era sinceră. Un lucru zdrobit este un lucru afectat de o forță cu mare putere. Un lucru zdrobit a fost odată întreg și nu mai este la fel în urma zdrobirii, dar uneori, în urma zdrobirii, apare o valoare mai mare în lucrul zdrobit, și așa este câteodată și în cazul inimii pline de mândrie a omului.

Dacă am mânca boabe de grâu ca ucenicii Domnului Isus, pe care i-a surprins foamea în lanul de grâu, ne-am plictisi destul de repede, dar dacă boabele sunt zdrobite și din făină se face o pâine bună ar fi altfel. Pâinea este rezultatul zdrobirii boabelor de grâu. Oul care stă sub cloșcă, dacă nu ar fi spart după 21 de zile, puil nu ar ieși niciodată afară ca să crească. Calul sălbatic nu ar putea fi înșeuat dacă nu ar fi cineva care să insiste să-i zdrobească voința și să-l învețe astfel supunerea față de stăpân. Nici omul nu are valoare și nu poate primi valoare de la Dumnezeu până nu are loc mai întâi în viața lui o zdrobire. Când vom ajunge la Domnul nu m-aș mira să aflu că aceste cuvintele ale lui David despre zdrobire, au fost scrise cu lacrimi în ochi. Omul modern, educat și sofisticat de astăzi nu prețuiește și nu dorește acest fel de zdrobire. Nici noi nu o dorim de multe ori, pentru ea de obicei este produsul unui necaz care ne face să mergem cu lacrimi în ochi înaintea Domnului. Oamenii zdrobiți nu sunt admirați astăzi, ci în cel mai fericit caz, dacă nu sunt disprețuiți, sunt compătimiți.

Zdrobirea vine în viața noastră de multe ori prin crize, așa cum a venit și în cazul atâtor oameni amintiți în Scriptură. David, Manase și chiar Ahab se pare că a experimentat pentru un moment acest simț. Petru, Pavel și toți ucenicii până la noi au avut această experiență a duhului zdrobit, care caută scăpare la Dumnezeu și

Domnului Îi place să vadă că avem o astfel de stare smerită înaintea Lui. „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit“ (Psalmul 34:18).

Necazurile sunt parte din meniul vieții omului (Ioan 16:33), și prin circumstanțe de nedorit care uneori îți iau chiar dispoziția sufletească și puterea de a te ruga cum trebuie, suntem opriti uneori în loc ca să ne întrebăm dacă mergem pe calea bună sau doar ne este încercată credința. Dumnezeu vorbește omului în multe feluri (Iov 33:14). Uneori vorbește prin necazuri, care ne smeresc inima și ne fac să stăm înaintea Domnului cu un duh zdrobit ca Ieremia. „Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiuaa urgiei Lui“ (Plângerile lui Ieremia 3:1). David s-a căit cu un duh zdrobit, fără scuze sau vreo îndreptățire. Când omul care este chemat la mântuire prin glasul Evangheliei se roagă cu o așa o căință ca a lui David, este ascultat de Dumnezeu, este iertat, iar în urma iertării dispare întristarea și apare bucuria mântuirii. Această experiență se numește nașterea din nou sau nașterea de sus (Ioan 3:1-5, 1 Ioan 5:18, 1 Petru 1:3), care este experiența ce trebuie să o aibă orice suflet care vrea să vadă Împărăția lui Dumnezeu.

Lumea prețuiește ceea ce strălucește și ceea ce este întreg; prețuiește și admiră nu pe cei cu capul aplecat, ci pe cei semeți, care știu să-și scoată meritele în evidență înaintea mulțimii, dar Dumnezeu prețuiește omul care are un duh zdrobit. Pentru lume sunt valoroși cei care au talente, au bani și diplome, dar toate acestea fără Dumnezeu nu au valoare. Dacă ai un nume faimos care să te reprezinte, dacă știi să faci bani sau dacă ești arătos și bun de gură poți să culegi aplauzele acestei lumi, dar dacă vrei să fii plăcut lui Dumnezeu, trebuie să te smerești. Cel care a scris cuvintele din textul de la început a fost un om frumos, deștept, viteaz, dar de obicei Dumnezeu pledează în favoarea unui om lipsit de aceste valori admirate de lume, pentru că atunci când îl ridică, slava să fie a Lui. David s-a văzut tare și în merit de orice și-ar fi dorit în țară, și cu o astfel de atitudine el a păcătuit, dar când s-a smerit și cu un duh zdrobit a cerut iertare lui Dumnezeu, a fost primit de El. Ne este de folos să observăm cum a venit căderea lui, ca noi să nu

trecem pe acolo. David avea în acel timp așa de mare succes că oamenii îl iubeau și chiar Dumnezeu îi răspundea imediat la ceea ce cerea. Probabil că și-a zis că nimeni nu-i poate opri ceea ce-și dorește și așa s-a trezit că a acceptat oferta păcatului, pierzând astfel prietenia, favoarea, acceptarea lui Dumnezeu. Apoi, după pocăință, a scris vrând să se știe despre el peste veacuri că are un duh zdrobit și de asemenea a arătat că această stare smerită este o stare plăcută Domnului. Această experiență l-a traumatizat și parcă niște solzi i-au căzut de pe ochi, iar felul gândirii lui s-a schimbat.

A avea un duh zdrobit, a fi sărac în duh cu un simț de lipsă de merite personale și un simț de dependență de Domnul este o stare care place lui Dumnezeu. Din ziua căderii în păcat a omului în Eden, nimeni nu se mai naște normal, pentru că toți se nasc cu o inimă virusată care, prin zdrobirea pocăinței, revine la starea de normal înaintea lui Dumnezeu. Păcatul cauzează anormalitate, dar pocăința cu un duh zdrobit în care Dumnezeu pune viață din El (Efeseni 2:1), aduce iertarea și restaurarea prieteniei cu El. Starea de a avea un duh zdrobit ne dezbracă de toată suficiența noastră și ne duce la ascultare de Dumnezeu. Așa cum căldura topește fierul și aceiași căldură întărește pământul și-l face să crape de secetă, oamenii aleg să răspundă diferit la căldura dragostei lui Dumnezeu.

Unii se pocăiesc, alții se încăpățânează și își împietresc inima. Ferice de cel peste care Dumnezeu aduce zdrobirea pocăinței ce înmoaie inima, care nu trebuie confundată cu tragedia. David cel tare, care credea că își poate permite orice, în momentul zdrobirii inimii lui prin pocăință și-a reconsiderat poziția înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. În acele momente de confruntare înaintea prorocului Natan, care i-a arătat vina, s-a prăbușit din mândria lui și a dorit să găsească o cale posibilă de a-și restaura relația cu Dumnezeu. După modelul iudaic pentru păcat trebuiau aduse jertfe, iar pentru unele păcate se primea chiar sentința de moarte, dar pentru căința lui, Dumnezeu l-a iertat. „Dacă ai fi voit jertfe, ți-aș fi adus: dar ție nu-ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit...“ (Psalmul 51:16-17). David, care ar fi putut aduce mii de jertfe, parcă ar fi spus: „Simt că pentru

mine nu lucrează astfel de sacrificii. Parcă aş vrea să mă arunc eu pe altar, să fiu eu zdrobit, așa de rău îmi pare de răul pe care l-am pricinuișt.“

Cuvântul nu scrie dacă a adus sau nu jertfe de animale, dar știm că a adus înaintea Domnului jertfa pocăinței cu o inimă zdrobită și Domnul l-a primit. și oamenii credincioși mai greșesc. Ne întristăm dacă cineva ne jighește, ne vorbește de rău sau chiar ne face rău, dar nu trebuie să acceptăm să purtăm aceste poveri, ci iertând așa cum vrem noi să fim iertați, să le lăsăm la picioarele crucii Domnului Isus. Dacă noi am fost cei care am cauzat aceste stări, avem nevoie urgentă să ne pocăim de o astfel de comportare nedemnă de un copil al lui Dumnezeu, și cu un duh zdrobit, să îndreptăm și să restabilim relațiile cu semenii noștri atât cât atârna de noi. Abia apoi putem să avem așteptări, cum am spus la început, ca Duhul Domnului să ne cerceteze și pacea și bucuria să fie parte din comoara inimii noastre.

Privind la două baloane de aer uriașe, făcute de aceiași fabrică, cumpărate la același preț, unul se ridică în sus, pe când celălalt rămâne jos, oricât de entuziasmat ar fi omul care stând în coșul balonului, dorește să se ridice în sus. Diferența este că unul are în balon heliu, care face balonul să se ridice, pe când celălalt, al cărui balon nu se ridică are doar aer. Ca să simți prezența Domnului, ai nevoie ca Duhul Sfânt să te cerceteze și să te înalțe prin rugăciune și cântare în prezența Celui care te-a creat. Trebuie să prețuiești în mintea ta și să dovedești cu faptele tale că lucrurile duhovnicești îți sunt mai de preț decât cele pământești. Este necesar să urmărești interesele sufletului mai mult decât pe cele ale firii pământești. Fie că ai un duh zdrobit ca al lui David pentru păcatul făcut, fie că ai un duh zdrobit ca al Anei care cerea ceva de la Domnul (1 Samuel 1:13), dacă mergi înaintea Domnului cu o astfel de stare te va primi cu bucurie, pentru că El nu disprețuiește un duh zdrobit.

Amin

19

CAPCANA INVIDIEI

„Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.“ Ecclesiastul 4:4

Nu am greși dacă am spune că Solomon, care a avut de-a face cu tot felul de oameni și situații, a fost un bun judecător de caracter. Când a scris despre dezamăgirile lui, despre viață și despre ceea ce oferă ea omului, a scris și despre simțul de invidie ce se ascunde în spatele mândriei omului. Începând de la Cain, care din invidie și apoi din ură a ajuns să-și omoare fratele, și până la noi, astăzi, omul este momit de vânătorul de suflete, ca să pășească în lațul invidiei ce se strecoară pe furiș în gândurile omului. Când a văzut că jertfa nu i-a fost apreciată așa cum a fost cea a lui Abel, în Cain s-a născut gândul rivalității și al invidiei. Toate au mers bine până când Abel a avut ceva ce el nu a avut, și anume, acceptarea lui Dumnezeu, și cu toate că a fost prevenit, în loc să facă ceea ce trebuie ca să fie și el acceptat, l-a invidiat pe fratele său. Toate sunt bune pentru mulți oameni care poate sunt chiar prieteni până când unul are ceea ce celălalt nu are sau nu poate să aibă.

Asemenea unei săgeți arzătoare, gândul invidiei, dacă nu te aperi de el, când este acceptat otrăvește inima față de cei din jur și în același timp această stare Îl întristează pe Dumnezeu. Păcatul acesta pândește și la ușa noastră, dar Dumnezeu așteaptă de la noi

să-l stăpânim, recunoscându-L pe El ca Stăpân care dă fiecăruia după voia Lui (1 Corinteni 12:11, Iov 33:13). Dacă oamenii permit gândului de invidie să li se cuibărească în inimă, ajung să urască, iar cine urăște pe fratele său este tot un ucigaș ca și Cain (1 Ioan 3:12, 15). Privind la efectul aducător de amărăciune și pagubă al invidiei trebuie să ne păzim bine inima (Proverbe 4:23), pentru că Dumnezeu nu dă ce-i al tău altuia și nici ce este al altuia nu-ți va da ție. „...Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult“ (Luca 12:48). Ca să scapi de acest fel de gânduri trebuie să te rogi pentru binele persoanei pe care ai invidiat-o și dacă rugăciunea îți va fi sinceră, te vei simți eliberat din capcana invidiei.

Trebuie să te rogi până când simți că într-adevăr dorești binele acelei persoane și chiar o iubești. La început poate fi greu, dar acest duh de invidie poate fi biruit și este mai ușor să lupți cu el decât să cazi sub osândă înaintea lui Dumnezeu. Invidia apare din gândul că cineva are ceva ce tu nu ai, ca apoi să dorești să ai și tu acel lucru sau acea persoană să nu aibă acel lucru. Poate fi o haină, un serviciu, poate fi popularitate, o casă sau o proprietate sau poate fi chiar și o slujbă pe care cineva o face pentru Dumnezeu (2 Corinteni 12:20). Când un suflet a căzut în capcana invidiei, ajunge să se bucure de răul altuia și chiar să-i dorească răul, așa cum a fost în cazul împăratului Saul. David devenise extrem de popular în Israel pentru vitejia lui, iar Saul, plin de invidie, când a mai auzit și cântarea femeilor despre David (1 Samuel 18:7), s-a înfuriat și i-a hotărât pierzarea. Așa cum vedem în cazul lui Saul și a lui Cain, invidia orbește, iar omul face lucruri de care după ce le-a săvârșit degeaba îi pare rău.

Invidia, numită și pizmă, este pe lista faptelor firii pământești (Galateni 5:21) și cine o acceptă își pierde în primul rând bucuria mânturirii, pacea și devine întinat. Adevărul este că toți am avut momente când am vrut ceea ce are altul și toți am invidiat pe cineva în viața noastră, dar din momentul în care am venit la lumina Evangheliei, această vulpe ce pare mică trebuie vânată și terminată, ca să nu aducă pagubă și să strice binele pe care poate

l-am făcut. Invidia este un păcat periculos care aduce după sine alte păcate, și trist este că pentru mulți oameni este un păcat tolerat deoarece poate fi ascuns, însă este văzut de Dumnezeu, așa cum a fost în cazul Mariei și a lui Aaron care au fost invidioși pe Moise. „și au zis: «Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?» și Domnul a auzit-o“ (Numeri 12:2).

Maria a fost lovită cu lepră pentru îndrăzneala ei motivată de invidie și a fost vindecată numai la mijlocirea făcută de Moise (Numeri 12:13). „Lepădați, dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire“ (1 Petru 2:1). Petru amintește în acest verset cinci păcate și ele pot începe toate cu invidia. Invidia, dacă nu-i curmi viața, crește în răutate, vicleșug, prefăcătorie și clevetire. Dumnezeu a urât acest păcat al invidie de la început și de aceea a dat poporului cea de-a zecea poruncă: „Să nu poțestești casa aproapelui tău; să nu poțestești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău“ (Exodul 20:17). Această poruncă ne spune și nouă să fim mulțumiți cu ceea ce avem și dacă este ceva ce este bun și pe care îl dorim, putem să-I cerem lui Dumnezeu. „...Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nici-decum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5).

Pavel îl avertizează pe Timotei să nu cumva să cadă în lațul invidiei și al poștei. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poște nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare“ (1 Timotei 6:9). Eclesiastul a văzut cum, în oameni, invidia stârnește goana după mai mult, mai nou, mai bun, mai diferit. Lăcomia și invidia care motivează omul la fapte nedemne, vin din inimă, pentru că inima a primit, a acceptat și i-a permis invidiei să facă o întăritură a întunericului în suflet. „Lepădați, dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire“ (1 Petru 2:1). Invidia acceptată lucrează ca o infecție a sufletului (Proverbe 14:30). A trăi „frumos“, cum zice Pavel, înseamnă a trăi ferindu-te de invidie (Romani 13:13). Marii preoți, și chiar și fariseii, au fost invidioși pe minunile pe care Domnul Isus le-a făcut și pe faptul că

noroadele Îl ascultau pe El și nu pe ei. De aceea au plănuit să-L omoare pe Domnul Isus folosindu-se de romani. „Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui“ (Matei 27:18). Așa eram și noi (Tit 3:3), dar Dumnezeu ne-a adus la lumină și ne-a scăpat de această boală a invidiei, care determină omul să fie nefericit cu ceea ce are, și ne-a învățat să ne îmbogățim față de El, strângându-ne comori sus în cer; „ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură“ (Matei 6:20). Ca să poți face acest lucru îți trebuie înțelepciune de la Dumnezeu, și El este gata să o dea celui care o cere (Iacov 1:5).

Invidia ne face necurați spiritual și ne poate fura mântuirea. La rădăcina invidiei este gândul că merităm ceva mai bun decât ceea ce avem și vrem ce are semenul nostru. Domnul Isus angajează lucrători în via Sa (Matei 20:1-16) și le dă la toți mântuire, chiar și celor care vin la El în ceasul al unsprezecelea. De aceea trebuie să nu fim invidioși dacă ei nu trudesc așa de mult. Invidia este o capcană a vrăjmașului ce este pusă în calea fiecăruia dintre noi și, de multe ori, când nu ai străji puternice la poarta gândurilor, și ai mușcat momeala, se poate să nici nu îți dai seama. Apare întrebarea: „De unde să știu dacă am mușcat din această momeală?“ Solomon scrie: „O inimă liniștită este viața trupului, dar pizma este putrezirea oaselor“ (Proverbe 14:30). Dacă ai o inimă neliniștită când te uiți la ceea ce are o anumită persoană este un semn că poate sufletul ți-a fost atins de această maladie aducătoare de moarte sufletului.

Invidia apare în momnetul în care faci comparații între ce ai tu și ce are altul, iar dacă rezultatul este nemulțumirea, următorul pas este invidia. Dacă te compari cu cel care are mai mult decât tine, mai devreme sau mai târziu, invidia îți va fura fericirea. Cât de mulțumit ești cu ce ai reușit să ai până acum? „Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea“ (1Timotei 6:6-7). Majoritatea avem mai mult decât e nevoie ca să supraviețuim, dar devenim nemulțumiți când știm și dorim, cu prioritate peste alte lucruri, mult mai mult. Ca să poți fi mulțumit

trebuie să te gândești cu cât de mult mai mult ești binecuvântat decât alți oameni, cum ar fi de exemplu cei dintr-un ținut al Africii, care cumpără pâinea la felii pentru că nu pot cumpăra toată pâinea.

Tânărul bogat, care a mers la Domnul Isus, era foarte bogat, dar nu a fost niciodată cu o mașină ca și tine. Nu a putut avea operație dacă a fost bolnav, nu a putut face lumină în casă de la un întrerupător. Niciodată nu a auzit cum sună o orgă într-o biserică unde este lăudat Dumnezeu. Nu a avut apă la robinet când a vrut și nu a avut o mașinărie la care să scrie cum avem noi și nici nu a știut măcar că va veni o vreme când oamenii vor zbura ca păsările prin aer cu avionul. El nu a avut un telefon cu care să vorbească imediat cu cei dragi, ci a trebuit să calătorească ca să-și poată spune o vorbă unul altuia. Oare a fost el omul cel bogat sau tu ești cel bogat? Lucrează din plin în a face ce este bine și fii mulțumitor pentru ceea ce ai și bucură-te de binele altuia!

Amin

20

SCUZE

„Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.“

Exodul 3:10

Să te scuzi și să cauți să te dezvinovățești, este un obicei vechi, încă de pe vremea când populația globului număra doar doi oameni. Ce este ciudat despre scuze este că de cele mai multe ori nu prea au sens. Un om leneș care n-a vrut să muncească a spus: „...Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliță“ (Proverbe 22:13). Oamenii întârzie la serviciu, la întâlniri, la plățirea avizelor de plată și au pentru toate scuze, dar nu întotdeauna obțin rezultatul dorit. Oricât te-ai scuza, dacă nu plătești factura electrică sau pe cea de gas, după un timp ți se închide acel serviciu. Cineva a făcut un sondaj între oamenii care au scuze să nu meargă la biserică, iar printre ele cel mai des folosite au fost acestea: „Mi se cer bani; nu sunt prietenoși; este incomfortabil; nu mi s-a dat atenție sau acolo se adună prea mulți ipocriți“. Cel mai păgubitor fel de a face scuze este cel în care, pentru diferite motive, alegi să nu ascuți de Dumnezeu.

Moise a fost unul dintre acești oameni și privind puțin la scuzele pe care le-a folosit el, ne vom putea cerceta să vedem dacă nu cumva și noi suntem dintre cei care în loc de ascultare avem scuze pentru Dumnezeu. Este un lucru destul de des întâlnit între credincioși, ca Dumnezeu să le spună să facă ceva și ei să se scuze că acel lucru nu este pentru ei sau că deja fac atâtea alte lucruri.

Cam așa sună prima scuză a lui Moise: „Cine? Eu?“ Moise a fost cel care cu planul, înțelegerea și înțelepciunea lui a vrut să elibereze poporul din robie cu patruzeci de ani mai înainte de a-i vorbi Dumnezeu, dar acum îl vedem nu doar că ezită, ci caută să evite a-și asuma această slujbă. Probabil că și-a spus: „Când eram puternic nu am reușit să fac aceasta, dar acum mi se pare imposibil! Nimeni nu mă va crede și nu mă va urma.“ În frica lui de a nu fi respins din nou de popor, a uitat să ia în calcul faptul că acum era trimis de Dumnezeu, care a promis că va fi cu el. „...Eu voi fi negreșit cu tine...“ (Exodul 3:12).

Moise se scuza vrând să cunoască în ce autoritate se duce, pentru că știa că a lui nu va face față situației. Ștefan vorbește despre viața lui Moise înainte de a deveni fugăr, în ultima lui cuvântare (Faptele Apostolilor 7:20-29). La patruzeci de ani Moise cunoștea „toată înțelepciunea Egiptului“ și patruzeci de ani mai târziu, știind că încercarea lui a eșuat într-un mod rușinos, s-a scuzat că nu este omul potrivit pentru acea slujbă, deși a fost trimis să meargă în Numele Domnului, care înseamnă autoritatea Lui. „Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.“ și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce Se numește âEu sunt’, m-a trimis la voi»“ (Exodul 3:14). Dumnezeu i-a spus că va aduce poporul și vor sluji lui Dumnezeu chiar pe muntele acela, dar Moise se îndoia că poate face ceea ce îi cere Dumnezeu.

Moise parcă nu vroia sau poate că nu putea să înțeleagă că această izbăvire planificată de Dumnezeu pentru Israel nu avea de-a face așa de mult cu cine era Moise cât avea de-a face cu cine este Dumnezeu. Avea de-a face cu ce poate face Dumnezeu, iar Dumnezeu poate totul. Moise continua să găsească scuze spunând: „...Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: «Nu ți S-a arătat Domnul!»“ (Exodul 4:1). Moise, care la acel punct din viața lui încă nu îl cunoștea bine pe Dumnezeu, era plin de neîncredere, însă Dumnezeu l-a ajutat să crească în credință. L-a trimis să meargă în Numele Dumnezeului părinților lor, care este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, și, ca să-i întărească credință, i-a schimbat toiagul în șarpe și pielea curată în

lepră, ca apoi să le preschimbe la loc. Dumnezeu S-a prezentat lui Moise ca fiind un Dumnezeu care nu se schimbă, fiind același din veșnicie în veșnicie.

Moise, de parcă ar fi discutat cu un om, a continuat să caute scuze ca să nu se ducă în Egipt, unde pentru mult timp a fost pe lista celor căutați de lege. Probabil că se întreba: „Dacă nu mă vor crede?” Acest „dacă” a furat și continuă să fure pe mulți credincioși de biruințe, pentru că astfel de creștini în loc să spună altora despre Isus și despre mântuire, au scuze. „Eu nu sunt expert în Scriptură!”, „Este treaba păstorului să facă aceasta!” „Dacă mă încurc?” Dumnezeu l-a trimis pe Moise arătându-i că va face minuni precum cea a toiagului schimbat în șarpe, a leprei pe piele și transformarea apei în sânge, și totuși Moise a ezitat căutând alte scuze. Dumnezeu i S-a descoperit, i-a comunicat misiunea, i-a promis succes și i-a dat trei semne ca să-l convingă și tot nu a fost îndeajuns, pentru că a venit cu o scuză nouă: „Moise a zis Domnului: «Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba-mi este încurcată»” (Exodul 4:10).

La acest punct am putea spune că era mai bine să spună: „Nu am o vorbire elegantă, dar sunt bun la a găsi scuze.” Dumnezeu, care a făcut gura, l-a asigurat că va fi cu gura lui și totuși Moise refuză să accepte misiunea spunând: „...Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți” (Exodul 4:13). La acest punct, Dumnezeu S-a mâniat pe el. Dumnezeu se mânie și din cauza scuzelor noastre atunci când nu facem ceea ce El ne spune să facem. Scuzele lui Moise parcă spuneau într-un mod indirect: „Doamne, nu te cred!” Dumnezeu i-a trimis în cale pe Aaron, fratele lui Moise, ca el să vorbească pentru Moise, iar Moise avea să țină locul lui Dumnezeu pentru Aaron (Exodul 4:16). Ca să-i îndeplinească toate mofturile, Dumnezeu a îngăduit să-l aibă pe Aaron ca asistent. Dumnezeu are o voie a Lui perfectă pentru viețile noastre, dar de multe ori ca și Moise, noi, cu scuzele noastre, alegem să complicăm viața, făcând alegeri mai puțin bune. Dumnezeu are o voie și o cale pentru noi

care este cea mai potrivită, dar dacă nu este vorba de păcat are și o voie permisibilă în care ne îngăduie să luăm alegeri ce nu sunt întotdeauna cele mai bune. Aceasta se aplică chiar și în deciziile mari din viață cum ar fi: căsătorie, meserie sau chiar locul unde locuim. Până la urmă, când a văzut că nu are încotro, Moise a ascultat. „Moise și-a luat nevasta și copiii, i-a pus călări pe măgari și s-a întors în țara Egiptului. și-a luat în mână toiagul lui Dumnezeu” (Exodul 4:20).

Cu puterea lui Dumnezeu, care l-a însoțit așa cum i-a promis, Moise a eliberat peste două milioane de suflete din robia Egiptului, ca să le ducă în țara Canaanului, țară promisă de Dumnezeu lui Avraam și neamului său. Putem învăța de aici că atunci când umbli în ascultare de Dumnezeu afectezi spre bine viețile celor în preajma cărora trăiești. Dacă ești copilul Domnului, ai o slujbă de făcut și trebuie să te întrebi cum îndeplinești această slujbă sau dacă ai doar scuze. Prețul ascultării este uneori mare, dar este nimic în comparație cu prețul neascultării de Dumnezeu, așa cum am văzut din exemplul vieții împăratului Saul. Când El te trimite să faci lucrul Lui, trebuie să asculți, pentru că reputația Lui este în joc în primul rând, iar apoi noi suntem oameni, iar El este Dumnezeu.

Cel mai important lucru pentru noi când facem o lucrare este ca El să fie cu noi, în noi și între noi. Dacă El lipsește și voia Lui nu este îndeplinită prin ceea ce facem, totul este o pierdere de timp sau chiar mai rău. Moise a făcut o lucrare mare pentru că l-a însoțit puterea lui Dumnezeu, și Domnul, care prin Duhul Sfânt locuiește în noi, poate duce la îndeplinire prin noi planurile Lui și astăzi. Prin Duhul Sfânt Dumnezeu plantează putere în omul dinlăuntru, iar prin credință Hristos locuiește în noi, cei care alcătuim Biserica lui Dumnezeu, ce are ca proiect principal mântuirea oamenilor prin credința în Domnul Isus. „și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință...” (Efeseni 3:16-17). „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7),

ca să putem îndeplini planurile Lui pe pământ. De aceea să nu căutăm scuze ca Moise, pentru că dacă El ne cheamă la o lucrare înseamnă că ne va da și puterea necesară să o ducem la îndeplinire.

Moise a avut o frică de nereușită, dar frica, spun experții, că ne minte de peste 80% de ori. Oare cum ai trata pe cineva care se pretinde a-ți fi prieten și totuși te minte de peste 80% de ori? Frica nu este un prieten, pentru că de cele mai multe ori ne minte oprindu-ne de la a face lucrarea lui Dumnezeu, de a mărturisi altora pe Domnul Isus sau orice altă lucrare. De aceea ea trebuie înlocuită cu încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Secerișul este mare, dar noi nu putem ajuta decât în măsura în care avem putere. Fiind conștienți de acest lucru, trebuie să facem acele lucruri care cresc puterea spirituală și anume: rugăciune, post, studiul Scripturii în părtașia copiilor lui Dumnezeu. Ca și copil al Domnului ai acces legal la puterea Lui și la secretele ascunse în taine, în Scriptură. Poți să ai putere din Duhul Sfânt cât dorești, pentru că nu este lege împotriva dorinței de a te sfinții și dacă ceri cu stăruință vei primi atât cât vei păzi și păstra cu gelozie. Fii credincios în lucrurile mici și Dumnezeu îți va încredința să faci și lucruri mari. Biruiește viciile din viața ta așa cum David a biruit leul și ursul când era singur, ca apoi Dumnezeu să-ți dea biruințe și succes în mijlocul poporului Său, întocmai cum David l-a biruit pe Goliat mai târziu în public. Dumnezeu încă mai angajează lucrători și promite plată bună. Nu ai vrea să fii și tu angajat în serviciul Împăratului?

Amin

21

DE UNDE ÎȚI VINE BUCURIA?

„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.» ... În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: «Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit tu cu cale.»“

Luca 10:17, 21

Se pare că diferite lucruri îi pot face pe oameni să fie bucuroși și fericiți. Dacă unui copilăș mic i-ai propune să aleagă între o cutie de bomboane sau o clădire, probabil că ar alege bucuros bomboanele. Dacă fericirea constă în a avea un maxim al lucrurilor și situațiilor dorite înseamnă că starea de fericire și bucurie depinde de lucrurile pe care ți le dorești. Pentru ca omul matur să fie fericit trebuie să aibă nădejde într-un mai bine și din cauza sentimentului de fericire și veselie el caută acele lucruri care promit să-i împlinească acest sentiment de dorit. Noi, cei care am înțeles că pentru momentul acesta nu ne aflăm pe o treaptă mai sus decât maimuțele, ci ne poziționăm pe o treaptă mai jos decât îngerii, credem într-un Dumnezeu care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, credem că adevărata fericire este un dar de la Cel care ne-a făcut capabili să avem abilitatea unui sentiment de bucurie ce este deosebit, care vine de la El. Pentru cel care prin pocăință a devenit o făptură nouă în Hristos (2 Corinteni 5:17), bucuria mântuirii, care este o roadă a Duhului

Sfânt (Galateni 5:22), îi face viața mai frumoasă prin faptul că Duhul Sfânt îl însoțește atunci când umblă pe calea mântuirii, arătându-i promisiunile lui Dumnezeu care îl așteaptă după această viață. Un credincios care nu are bucurie în viața sa, are o credință care undeva șchioapătă. Credința poate merge crescând sau se poate pierde după cum alegem noi să o hrănim și să o păzim (2 Timotei 4:7).

Cele două versete citate la început prezintă două stări de bucurie. Când ucenicii s-au întors din misiunea unde Domnul Isus i-a trimis, au fost plini de bucurie pentru că au făcut minuni în Numele Domnului Isus, însă Domnul e prezentat în acest text ca fiind plin de bucurie în Duhul Sfânt. Ca să fii plin de bucurie înseamnă că o anumită stare sau situație de reușită te-a impresionat și afectat într-un mod plăcut. Domnul Isus i-a trimis doi câte doi prin orașe și cătune, dându-le putere să vindece bolnavi, și cu acest fel de dovezi să ducă vestea că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de ei. Astfel, ca prin niște crainici ai unui împărat, lumea de pretutindeni a auzit că este un Învățător din Nazaret în al cărui Nume bolnavii sunt vindecați. Ascunsă în mesajul lor era vestea că Mesia a venit între oameni.

Ucenicii au schimbat viețile multora vindecându-i pe cei ce sufereau de diferite boli, și plini de entuziasm i-au raportat Domnului Isus că până și duhurile rele le erau supuse în Numele Său, însă Domnul le-a spus să fie mai degrabă bucuroși de faptul că numele lor sunt scrise în ceruri (Luca 10:20). Domnul Isus a vrut ca ei să înțeleagă, ei atunci și noi astăzi, că sunt două feluri de bucurii: bucuria acestei lumi și bucuria Domnului. Bucuria lumii se bazează pe ceea ce omul poate face, pe câtă faimă și poziție poate primi, pe câtă plăcere poate avea în ceea ce realizează. Bucuria Domnului Îl are la bază pe Isus Hristos, are ca sursă ceea ce El a spus și a făcut pentru noi. Bucuria pe care o dă lucrurile făcute de om e trecătoare, dar bucuria Domnului, care începe cu bucuria mântuirii în clipa când un păcătos primește iertarea lui Dumnezeu, continuă să rămână în viața lui până în veșnicii.

Cu alte cuvinte, Domnul Isus le-a spus că bucuria cea mai

importantă este că lor atunci și nouă astăzi ni s-a dat o bucurie care nu trece odată cu vremea, cu îmbătrânirea sau cu schimbarea circumstanțelor. Ca și credincioși trebuie să ne bucurăm nu de ceea ce facem noi, ci de ceea ce a făcut și face Dumnezeu pentru noi sau chiar prin noi. Pentru că numele noastre sunt scrise în ceruri, avem dreptul și datoria să facem faptele pregătite de Dumnezeu pentru noi (Efeseni 2:10) și le înfăptuim în măsura în care avem credință și putere de la El. Unii au multă credință și putere, alții au mai mult vorbe. Când Ghedeon a fost ales să fie un izbăvitor pentru Israel, Cuvântul spune că a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului (Judecători 6:34), dar în textul original am aflat că se spune că „Duhul Sfânt S-a îmbrăcat cu Ghedeon“, așa cum spunem că mâna noastră se îmbracă cu o mânășă.

Cel care are în el Duhul Sfânt are același Duh Sfânt care l-a îmbrăcat pe Ghedeon și unui astfel de suflet, care este plin de credință și putere, nu-i lipsește bucuria. Apostolul Pavel a spus: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ (Filipeni 4:13). Totul înseamnă și a trece prin necazuri așa cum a trecut el și a rămâne mângâiat în continuare de simțământul bucuriei Duhului Sfânt. Expresia „pot totul“ înseamnă că pot să păstrez această stare de bucurie la greu, dar pot să o păstrez și când Dumnezeu îmi dă binecuvântări, fără să uit de Domnul și să o răresc cu a face lucrul Lui. Poți să ai o astfel de bucurie și putere când ești un bun isprăvnicel al minții, al gurii și a tot ce El ți-a dat.

Vrăjmașul are o putere limitată, pe când copilul Domnului, care trăiește pentru Dumnezeu, este conectat la o putere nelimitată și este invincibil atât timp cât se păzește de păcat și Dumnezeu umblă cu el. Această stare dă o bucurie pe care puțini oameni ajung să o cunoască. „Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită“ (1 Petru 1:8). O bucurie negrăită, adică care nu poate fi explicată în cuvinte, este felul de bucurie pe care au simțit-o cei care au fost plini de Duhul Sfânt, chiar dacă, așa cum a fost cazul lui Pavel, unii au ajuns să sufere prigoană și chiar temniță pentru credința lor în Domnul Isus. „Bucurați-vă totdeauna în Domnu! Iarăși zic:

«Bucurați-vă!»“ (Filipeni 4:4). „Bucura-ți-vă întotdeauna.“ (1 Tesaloniceni 5:16). Un fier de călcat haine, mai nou are opțiunea ca dintr-un mic rezervor de apă, prin apăsarea unui buton să spreieze apă pe haine și călcate în acest fel să le dea o înfățișare ca de nou, atâta timp cât este conectat la sursa de putere electrică. La fel este cu puterea și bucuria noastră. Cât timp suntem conectați la Sursa de sus răspândim în jur o mireasmă a bucuriei dinspre viață spre viață în jurul nostru.

Cei șaptezeci de ucenici au răspândit sănătate și au eliberat ființe chinuite de duhuri pentru că au fost conectați la puterea Domnului Isus, fără de care nu ar fi putut face nimic bun (Ioan 15:5). Bucuria adevărată nu vine de la oameni sau situații pământești, ci vine de la Dumnezeu, iar când a venit și a lucrat în viața celor șaptezeci de ucenici, Domnul Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt. El se bucură și de noi dacă alegem să trăim la înălțimea spirituală care dă voie Duhului Sfânt să țină vasul nostru plin. Domnul Isus, fiind plin de bucurie pentru reușita ucenicilor, a început să se roage și să dea slavă Tatălui. Același lucru se întâmplă și cu noi când simțim puterea Duhului Sfânt. Domnul Isus a fost plin de Duhul Sfânt și aceasta L-a făcut să dea slavă Tatălui pentru felul în care a ales să lucreze cu cei care, spiritual vorbind, erau ca niște prunci.

Bucuria mântuirii, care este bucuria Domnului, întotdeauna izvorăște din ceea ce a făcut sau face Dumnezeu. Ea duce la o stare în care izbucnești cu cuvinte și cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu din a cărui bunătate am gustat atunci când El ne-a sigilat pentru ziua răscumpărării. Cei mântuiți ar trebui să fie plini de bucurie știind ce îi așteaptă dincolo de mormânt și de fapt ei sunt singurii care au dreptul să fie fericiți, deoarece celelalte fericiri care sunt pământești trec, așa cum a descoperit și Solomon. „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune!“ (Ecclesiastul 1:2, 12:8). Sufletul mântuit care nu se lasă prins în capcanele celui vicelan este plin de o pace și bucurie pe care lumea nu o înțelege, pe care lumea nu o dă și nici nu o poate lua de la noi (Filipeni 4:7). Bucuria

Domnului este tăria celui care se încrede în Domnul (Neemia 8:10) și ea vine dintr-o Sursă ce nu are niciodată crize sau întreruperi; ea vine de la Dumnezeu.

Dacă ești un suflet care cauți bucurie în lume, trebuie să știi că și dacă ai găsi vreodată bucurie în ea, până la urmă așa cum l-a dezamăgit pe Solomon, te va dezamăgi și pe tine. Poți să pierzi posesii, serviciu, sănătate, casă și chiar pe cei pe care-i iubești sau în care te încrezi și atunci ai să-ți pierzi și bucuria, dar dacă bucuria ta este în Domnul Isus care dă mântuirea, vei avea o continuă bucurie. De aceea fă din Domnul și Împărăția lui comoara ta (Matei 6:19-21). Cei care înțeleg lucrul acesta pot trece cu bine prin orice furtună a vieții, așa cum am trecut și eu prin starea de cancer la ficat. Chiar dacă fericirea și succesul în viață te-au ocolit, vestea bună pentru tine este că prin meritul jertfei Domnului Isus poți avea mântuire, iertare și chiar bucurie în inima ta.

Amin

22

FOCUL MÂNIEI

„Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.“ Iacov 1:19-20

Dumnezeu nu vrea să fim cunoscuți între oameni ca fiind cei ce se aprind repede la mânie, pentru că în Cer, care este un loc al păcii, nu este spațiu pentru cei mânioși. Mânia este în cele mai multe cazuri o pierdere a calmului, a păcii și chiar a controlului, începând cu cel al gândirii și apoi al gurii. „Un om iute la mânie stârnește certuri, dar cine este încet la mânie potolește neînțelegerile“ (Proverbe 15:18). Alexandru cel Mare într-un moment de mânie și-a omorât cel mai bun prieten, pe Cleitus, și în zadar s-a mai căit după aceea. Așa cum reiese din textul citat la început omul care se lasă biruit de mânie nu este neprihănit și nicidecum nu are o stare plăcută lui Dumnezeu.

Mânia este o nehibzuintă care îl determină pe om să nu se poată controla și îl aduce în acea stare în care spune și face lucruri de care mai târziu îi pare rău și uneori îi este rușine, însă este neputincios ca să recupereze ceea ce s-a pierdut prin dezlănțuirea mâniei. „Orice amărăciune, orice iuțeală, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru“ (Efeseni 4:31). Versetul din Efeseni 4:26 „Mâniați-vă, și nu păcătuiți...“, tradus în alte traduceri cu: „Dacă vă mâniați“ sau „Când vă mâniați“ și prin faptul că spune „să nu păcătuiți“, este un

text ce recunoaște că în noi, în unii mai mult, iar în alții mai puțin, după măsura umplerii de sus, există impulsul de a ne mânia și manifesta această emoție ce poate duce chiar la violență, ca și aceea de a trânti sau lovi lucruri. Mânia se manifestă uneori și în cei ce sunt credincioși, dar noi putem și trebuie să alegem să fim „zăbavnici la mânie“ pentru că în această zăbovire Duhul Sfânt, care este în noi, intervine cu îndemn sfânt și cu o sugestie de versete memorate astfel încât mânia să fie biruită, spre bucuria lui Dumnezeu.

Credinciosul care a avut parte de nașterea de sus are o anumită conduită și aceasta nu include a se mânia. Starea de mânie pentru cel credincios înseamnă păcat și dacă totuși din neveghere este înfăptuit de cel credincios prin faptul că își pierde controlul, trebuie să se căiască de el ca de un păcat păgubitor ce a adus întristare Tatălui Ceresc. „Omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri“ (Proverbe 25:28). Să te lași de mânie nu este o sugestie, ci o poruncă dată de Dumnezeu prin apostolul Pavel (Coloseni 3:8). De aceea nu trebuie să o scuzăm niciodată, ci să învățăm să ne biruim, să învățăm cum să ne stăpânim deoarece mânia noastră lăsată să se manifeste este o oportunitate pentru diavolul (Efeseni 4:26-27). Oamenii care se mânie, de obicei sunt oameni care țin o contabilitate a lucrurilor care i-au deranjat, pe când cel grabnic la ascultare de Dumnezeu caută o soluție duhovnicească care în loc de pierdere îl îmbogățește față de El, chiar dacă aparent pierde.

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12). Dacă ești plin de iertare, așa cum ne îndeamnă rugăciunea „Tatăl nostru“ din Matei 6:15, ai să fii foarte zăbavnic la mânie. Mânia, care se manifestă prin neiertare, prin a nu fi îngăduitori, ne fură de iertarea de care avem noi nevoie de la Dumnezeu, și diavolul, care este un oportunist, abia așteaptă un astfel de prilej. Scriptura ne învață cum să gestionăm mânia care se poate aprinde ca un foc de paie și benzină. „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia“ (Proverbe 15:1).

Acest verset ne învață că atunci când cineva ne vorbește cu mânie noi să răspundem cu blândețe. Când ești determinat să plăci Domnului, a răspunde blând atunci când ești provocat la mânie este ceva ce aș numi „nu prea greu“ ca să te forțezi, să-ți impui să vorbești în astfel de cazuri, fără să ridici tonul, ci cu bunătate și blândețe. Când ne-am pocăit am dat dreptul nostru de a ne mânia Domnului, Singurul care are dreptul de a Se mânia, deoarece El este Creatorul și Proprietarul legal a tot ce există, incluzând sufletele oamenilor (Ezechiel 18:4), cu toate că El nu se mânie ușor sau fără motiv. Răutatea și încăpățânarea omului Îl mânie pe Stăpân.

Dumnezeu este mânios din cauza celor care refuză oferta iertării Sale, după ce El a plătit ce a vut mai scump pentru ca cel păcătos să poată fii mântuit. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:36). Pavel scrie celor din Roma: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor“ (Romani 1:18). Privind înapoi în timp, la o luptă pierdută cu mânia, când ne-am pierdut cumpătul și, îngăduit de noi, focul mâniei ne-a făcut să avem o comportare nepotrivită, vedem că unul dintre motivele unei astfel de pierderi este faptul că pe moment noi am uitat cine suntem ca și copii ai lui Dumnezeu. Alții se scuză și spun: „Așa sunt eu! Mă aprind, dar îmi trece repede.“

Dumnezeu vrea să nu mai fim așa. Niciodată. Iacov și Ioan s-au aprins de mânie împotriva Samaritenilor care nu i-au primit în cetatea lor și au vrut să ceară foc din cer peste ei, neștiind de ce duh sunt inspirate acele gânduri (Luca 9:55). Domnul Isus le-a schimbat numele în: „Fiii tunetului“, pentru că dispoziția lor furtunoasă era dispusă la astfel de izbucniri de mânie (Marcu 3:17). Erau oameni grabnici la judecată, gata să folosească cuvinte amenințătoare și fără ezitare sau sfială erau gata chiar și să aplice pedeapsa, dacă era cu putință. Erau ucenici ai Domnului Isus și totuși au fost biruiți de mânie. Duhul Sfânt a început o mare lucrare de schimbare în viața lor așa încât Ioan, în urma a ce a scris, este numit apostolul iubirii.

Dacă ucenicii au cerut un asemenea lucru, cum este cel de a chema foc peste cei pe care ei i-au găsit vinovați, înseamnă că aveau credință că pot face lucrul acela, deoarece ei deja gustaseră din ce înseamnă să ai putere să vindeci bolile și să scoți duhurile rele din cei chinuți de diavolul (Luca 10:19, Matei 10:8).

Ucenicii nu știau, dar era probabil ultima lor călătorie împreună cu Domnul Isus spre Ierusalim și uitând că sunt chemați să facă bine și nu rău s-au lăsat biruiți de mânie pentru că niște oameni simpli au fost lipsiți de maniere față de ei. Domnul Isus i-a muștrat de parcă nu i-ar fi venit să creadă că după atâta timp petrecut cu El, mai erau încă capabili de a face un rău așa de mare acelor oameni. Ucenicii s-au mâniat pe samariteni pentru că încă nu știau cum trebuie să se comporte ca să semene cu Stăpânul lor. Este puțin din Ioan și Iacov și în noi dar, prin deprinderea de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să biruim focul mâniei care de obicei vrea să izbucnească inopinant în anumite situații de criză. Mânia este motivul pentru care mulți credincioși refuză să pună pe bara mașinii lor ceva ce spune despre mântuire sau despre Isus, pentru că știu că trebuie să se comporte frumos atunci când circulă cu mașina printre alți oameni. După acel incident cu samaritenii, nu cred că cei doi ucenici au mai acționat în acel fel. Mai târziu, Ioan a scris că semnul care spune că am trecut de la moarte la viață este că-i iubim pe frați, și dacă iubești pe cineva nu poți să ai față de el o mânie ce iese de sub control.

„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte“ (1 Ioan 3:14). Din aceste texte reiese clar că noi nu avem dreptul să ne mâniem, pe când Dumnezeu are acest drept. Când noi ne mâniem sau chiar ne înfuriem, de obicei este pentru că nu primim sau nu avem ceva ce credem că ni se cuvine sau lucrurile nu decurg așa cum vrem noi. Însă nu trebuie să uităm că nu mai suntem ai noștri dacă ne-am predat Domnului și orice avem, incluzând chiar viața, ne poate fi luată, dar Dumnezeu se poate mânia pentru că El este Stăpânul a toate. Mânia noastră distruge chipul lui Dumnezeu în noi, distruge imaginea pe care o prezentăm oamenilor despre Isus,

care trebuie să fie văzută în noi de ceilalți oameni. Ca un Părinte, Dumnezeu nu vrea ca ceva rău precum „mânia“ să ne facă să nu-I semănăm. La o școală duminicală li s-a spus copiilor să deseneze o persoană de care nu-i place deloc, după aceea, punând desenul sau caricatura pe tablă, li s-a dat voie să arunce săgeți la țintă în acele desene. Apoi, învățătorul de școală duminicală a scos săgețile din tablă și a dat jos lucrările copiilor ca să le arate că în spatele lor era un tablou al Domnului Isus.

Copiii aceia au învățat în acea zi că ori de câte ori urăsc sau își descarcă mânia și nervii pe cineva, ei de fapt fac lucrul acela Domnului Isus care ne-a spus să ne iubim unii pe alții. Până când nu ne pocăim, suntem copii ai mâniei Lui (Efeseni 2:3) și deasupra noastră parcă planează mânia unui Dumnezeu care este mânios pe păcatul din noi, dar bunătatea Lui Îl face să aștepte ca cel păcătos să se întoarcă la El ca să fie iertat. Fă planuri, ia hotărâri ca să nu te mai lași biruit de mânia ce te poate face să acționezi într-un mod nedemn de comportare a unui copil al lui Dumnezeu. Hotărăște-te mai bine să suferi nedreptate dacă este necesar și vei fi iubit de Dumnezeu.

Amin

23

ÎNDREAPTĂ CE ESTE STRÂMB

„Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.“ Tit 1:5

Versetul citat mai sus face parte dintr-o epistolă scrisă de apostolul Pavel unui tânăr cu numele de Tit, în care îi aduce aminte de planul și misiunea pe care trebuie să o ducă la îndeplinire pe insula Creta. Această insulă se află situată între Marea Egee și Marea Mediterană având aproximativ 240 km lungime și 50 km lățime. În acest ținut muntos se află și muntele Ida, așa zis locul de naștere a lui Zeus. Este insula numită și „insula celor 100 de cetăți“, în care locuiau oameni ce se închinau zeilor. La ziua Cincizecimii au fost în Ierusalim reprezentanți ai acestor locuri (Faptele Apostolilor 2:11) și Evanghelia lui Isus Hristos a pătruns cu Vestea cea Bună a mântuirii prin Isus Hristos și între acești oameni ce aveau o credință politeistă. Tit a fost un tânăr grec care l-a însoțit pe Pavel la Ierusalim, la a cărui tăiere împrejur Pavel s-a opus. Tit a fost „rodul lui“, spune Pavel și deși tânăr, l-a însoțit în diferite misiuni, cum a fost cea din Efes, pentru că era considerat a fi de încredere, capabil să facă față unor situații dificile.

Textul citat ne spune că Pavel l-a lăsat pe Tit între acești credincioși cu misiunea de a face rânduială între cei care au trecut de la închinarea la zei la a sluji unui singur Dumnezeu, la credința în Domnul Isus ca Mântuitor al sufletelor oamenilor. Când Pavel spune „să pui în rânduială“ folosește un cuvânt ce are o însemnătate mai adâncă decât pare la suprafață. A folosit cuvântul

grecesc „epidiorthosi“ care era și un termen medical ce însemna punerea bine împreună a oaselor rupte.

Cine a avut experiența neplăcută de a suferi o fractură de mână sau de picior știe și nu uită cum doctorul a potrivit osul rup înapoi în poziția în care trebuia să fie pentru că altfel s-ar fi putut vindeca strâmb și dacă totuși se prinde strâmb, osul este slab. Când osul rupt se vindecă strâmb, doctorul trebuie să-l rupă și să-l reazeze corect. Această metodă nu este deloc plăcută. Nu cred că a fost prea plăcută nici misiunea trasată lui Tit de către apostolul Pavel, și anume de a face rânduială între frații din Creta, deoarece biserica aceea avea rupturi ce se pare că nu s-au sudat corect împreună, iar starea lor sufletească avea nevoie de atenție medicală. Tit a primit această slujbă, mai puțin plăcută, dar foarte necesară, ca prin intervenția lui acea biserică, care avea o sănătate compromisă spiritual, să poată deveni din nou sănătoasă și tare în puterea Duhului Sfânt. Un lucru care a agravat situația acolo a fost că unul dintre prorocii locali a spus despre cretani că sunt „... niște mincinoși, niște fiare rele și niște pânțece leneșe“ (Tit 1:12-14).

Culmea este că Pavel a fost de acord cu el, de aceea Tit a fost îndemnat să-i mustre aspru pe cei care se făceau vinovați de abateri de la Cuvânt. Pavel nu ocolește deloc să spună ce a văzut și a simțit a fi rău între acei oameni și vrea ca Tit să știe că are de-a face cu niște suflete ce au nevoie de intervenție pentru că între ei domnea o cultură bolnavă. Tit a avut însărcinarea de a rândui presbiteri și sfatul lui Pavel în această epistolă include calitățile celor ce se califică pentru acea slujbă importantă. Cei care doreau să fie aleși pentru slujba de conducători trebuiau să fie buni soți, buni tați, exemple a ceea ce înseamnă să fii cineva care crede în Isus Hristos și încearcă să-I semene. Un creștin credincios trebuie să poată fii recunoscut după cum arată și după cum nu arată, după ce face și după ce nu face. Pavel i-a dat această misiune lui Tit pentru ca vorbind „lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă“ gurile mincinoșilor să fie astupate, nu cu forța, ci cu Adevărul Scripturii și astfel oamenii de acolo „s-o rupă cu păgânitătea“ zeilor care erau adorați în acele locuri. Tit a trebuit nu doar să mustre, ci și să

sfătuiască bătrânii, tinerii și chiar pe robii credincioși „să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru“ (Tit 2:10). Credincioșii din Creta trăiau așteptând întâlnirea lor cu Domnul Isus (Tit 2:13) la fel ca și noi, iar această așteptare necesită o constantă pregătire și vigilență spirituală. Tit a trebuit să aleagă oameni cu viață și principii sănătoase în credință, care nu se compromit, oameni credincioși „învățaturii lui Dumnezeu“. Ce s-a vindecat greșit trebuia rupt și reasezat conform învățaturii lui Dumnezeu date prin apostolul Pavel și prin ceilalți apostoli ai Domnului.

Când Domnul Isus a vorbit despre Evanghelia pe care o vestea și pe care aveau să o vestească ucenicii Săi, a fost specific spunând cuvintele: „Evanghelia aceasta...“ (Matei 24:14), pentru că mai sunt și altele, însă Domnul Isus a autorizat doar una (Iuda 1:3). Pentru că vrăjmașul avea să introducă și altele, Domnul Isus i-a prevenit pe ucenici: „...Vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» și vor înșela pe mulți“ (Matei 24:5). Una dintre cele mai eficiente metode ale vrăjmașului de a face pagube între creștini este să strecoare erezii între adevărul vestit de oameni, pentru că de obicei aceste schimbări și interpretări plăcute firii vechi, largesc calea, încurajează mândria de orice fel și meritul faptelor ca să nu se accentueze meritul Domnului Isus și viața trăită în neprihănire.

Multe biserici au nevoie astăzi de procedura „epidiorthosi“, prin a se rupe de învățăturile compromise, ca apoi să fie urmată și trăită „învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.“ Fiecare dintre noi trebuie să ne întrebăm: „Cât de ușor aș putea fi eu înșelat de învățături rătăcitoare?“, pentru că timpul este scurt, lupta întunericului este mai înfuriată ca oricând împotriva lucrării Duhului Sfânt. Se dă o luptă împotriva adevărului că mântuirea se poate pierde și împotriva meritului deplin al sângelui Domnului Isus. Pavel îl avertizează pe Tit, dar și pe noi când scrie: „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună“ (Tit 1:16). Specific în Creta, Pavel și Tit au avut probleme cu

oamenii doritori de câștig mârșav care buimăceau familii întregi spunând că totuși este necesară tăierea împrejur, când de fapt Biserica din Ierusalim deja luase hotărârea că tăierea împrejur nu mai era necesară în dispensația harului.

„Căroră trebuie să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe“ (Tit 1:11). Așa cum s-au strecurat în vremea aceea învățători mincinoși între credincioși (Iuda 1:4), și astăzi vin oameni îmbrăcați frumos, oferind ajutor social dacă este nevoie și în mod foarte convingător caută să ducă oamenii spre o altă evanghelie, ca să nu mai vorbim de islamici care au ca regulă să devină prieteni cu vrăjmașii lor până când sunt mai tari decât ei având de gând ca pe cei infideli să-i omoare ori să îi facă robi. Apostolul Ioan spune să nu primești astfel de oameni care îți pot otrăvii sufletul (2 Ioan 1:10-11). De aceea nu uita că ești slobod și în siguranță în măsura a cât adevăr din Scriptură cunoști și trăiești. Oamenii care au fost buimăciți și ei de alții sunt folosiți să meargă să vestească un Isus care are ca frate pe Lucifer sau un Isus care nu este Dumnezeu.

„Cuvântul adevărat“ (Tit 1:9) de care trebuie să ne ținem și noi este Cuvântul Scripturii cu învățătura Nou Testamentală. Oile Domnului Isus nu merg după străin (Ioan 10:1-6) numai dacă sunt bolnave, iar „viața din belșug“ nu vine numai din ascultarea de Dumnezeu. Când vezi oameni care-și irosesc timpul și banii urmând o credință ce-i duce la pierzare, parcă apare în noi o indignare sfântă, neprihănită ce ne face să urâm lucrările întunericului și să iubim mai mult lumina (Psalmul 97:10, Amos 5:15). Oamenii urmează și chiar sărbătoresc concepții biblice, eronate de multe ori, fără aplicarea a ceea ce este adevăr, pentru că în cea mai mare parte au o credință ce nu cere să fie dovedită, ci e doar o rutină, un ritual care vrea să impresioneze prin ceremonii, un obicei fără viață și fără participarea Duhului lui Dumnezeu. Domnul dorește închinători mai mult decât închinarea lor, vrea inima care să iubească ceea ce iubește El și să stea departe de tot ceea ce urăște El. De aceea dacă prezența Lui în viața ta are va-

loare, trebuie să ai grijă cum trăiești. Dacă crezi că e important să-L ai pe Duhul Sfânt în viața ta, nu-L întrista și nu-L stinge, deoarece atunci când ești provocat de vrăjmaș cu oferte ce par extraordinare, El să te avertizeze să te ferești.

Odată ce ai îndreptat ce a fost strâmb în viața ta, mintea ta înnoită de Duhul lui Dumnezeu, asemeni unui expert de tablouri extrem de valoroase care deosebește originalul de fals, îți poate deschide Scripturile ca să te poți feri astfel de învățăturile stricate și păguboase. Când trăiești aproape cu Domnul Isus, în ascultare de El, vorbind cu El în fiecare zi ca și cu cel mai bun Prieten, nici chiar moartea nu mai este o amenințare. De aceea asigură-te că El este în inima ta și poți să ai certitudinea că este acolo dacă L-ai chemat printr-o sinceră pocăință.

Amin

24

FII MULȚUMITOR!

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul lui nespus de mare!“ 2 Corinteni 9:15

Unul dintre primele lucruri pe care ne-au învățat părinții noștri a fost acela de a spune: „Mulțumesc!“ atunci când cineva ne-a dat ceva. Ni s-a spus: „Cum spui?“ Faptul că mulțumești celui ce și-a dăruit ceva este apreciat nu doar de oameni, ci chiar și de Dumnezeu de la care se coboară orice dar bun și desăvârșit (Iacov 1:17). Tot mai multe țări din lume adoptă obiceiul de a avea o zi de mulțumire, dar am descoperit că este o diferență în a mulțumi și a avea o inimă mulțumitoare. Majoritatea oamenilor care se socotesc a fi civilizați au obiceiul să mulțumească când cineva le face o favoare, dar cei care au o inimă mulțumitoare față de Dumnezeu sunt mai puțini. Domnul știe că omul uită, și, așa cum vedem în cazul lui Israel, Dumnezeu i-a spus lui Moise să atenționeze poporul să nu uite binele care i s-a făcut. „Vezi să nu uiți pe Domnul, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei“ (Deuteronom 6:12).

Oamenii au o vorbă care spune: „Nemulțumitului i se ia darul!“ și noi dacă mâine am avea doar lucrurile pentru care I-am mulțumit, poate am avea mult mai puțin. Trebuie să avem grijă deoarece pe noi Dumnezeu nu doar ne-a scos dintr-o țară, ci ne-a eliberat din robia păcatului, ne-a dat înfierea cu promisiunea vieții veșnice. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățării pe care ați primit-o“ (Romani 6:17). Poporul Israel

aducea Domnului jertfe de mulțumire, masă la care participau și ei. Noi avem Masa Domnului care ne ajută să nu uităm marele bine pe care ni l-a făcut Dumnezeu. „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt“ (Psalmul 50:14).

Este bine să fim mulțumitori deoarece se cuvine și aceasta Îi place Domnului. Diavolul a avut mult de la Dumnezeu și tot nu a fost mulțumit, iar nemulțumirea sa l-a făcut să piardă tot. „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru, Isus Hristos“ (Efeseni 5:20). David a socotit că este atât de important să I se aducă laude lui Dumnezeu încât a avut un grup de laudă și închinare care să-I cânte laude Domnului. „A dat leviților sarcina să facă slujba înaintea chivotului Domnului, să cheme, să laude și să slăvească pe Domnul Dumnezeu lui Israel“ (1 Cronici 16:4). În Israel odată pe an se sărbătorea, și încă se mai celebrează, o sărbătoare de mulțumire, sărbătoarea săptămânilor în cinstea Domnului. Era o sărbătoare a secerișului, a recoltei și ținea șapte zile. Sucotul, cum îl numeau ei, corespunde cu ziua Cincizecimii; era ziua când mulțumeau lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le-au primit (Leviticul 23:16, Deuteronom 16:9).

A mulțumi este ceva ce trebuie să înveți să faci primind și apreciind ce ai primit. Această sărbătoare cere dedicare și chiar jertfă ca să fie primită. „Când veți aduce Domnului o jertfă de mulțumire, s-o aduceți așa ca să fie primită“ (Leviticul 22:29). Dacă nu îi mulțumim Domnului pentru ce ne-a dat, aceasta este o dovadă că dragostea noastră s-a răcit și probabil că s-a îndreptat înspre alte lucruri sau persoane care ne pot deveni dumnezei. Unui copil de patru ani i s-a cerut să se roage înainte de masă, însă meniul conținea multe legume și cum el nu se prea împăca cu aceste alimente, a zis: „Dacă mulțumesc pentru ele, oare nu va ști Dumnezeu că mint?“ Chiar și un copil știe că mulțumirea trebuie să fie expresia a ceea ce simți înlăuntru. Dumnezeu vrea ca mulțumirea să fie din inimă și dacă nu poți să i-o dai, află repede care este motivul, deoarece acest fapt e un semnal că inima ta este

bolnavă. Un păstor avea obiceiul să mulțumească mult. Acest lucru a fost numit de unii din biserică ca fiind exces de zel, și într-o zi de mare ger, când s-au adunat, așteptau să vadă dacă acel om va mai mulțumi pentru ceva. Păstorul a mulțumit lui Dumnezeu că nu este întotdeauna așa de frig.

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi“ (1 Tesaloniceni 5:18). Când mulțumirea este mecanică, de formă, trebuie să căutăm motivele acestei stări. Unul dintre ele este mândria, pentru că omul crede la un moment dat că deține ceea ce are deoarece lucrează greu, uitând că Dumnezeu i-a aprobat fiecare bătaie a inimii. Un alt motiv este duhul critic. Acesta apare atunci când omul are mereu motive și mofturi neîmplinite. O femeie care avea o fermă de porci și creștea cartofi ca parte din hrana lor, a avut o recoltă extrem de bogată, dar era nemulțumită că nu are mai mulți cartofi mici pe care să-i dea la porci. Unii cred că li se cuvine ceea ce au, de aceea nu pot mulțumi decât cu buzele, și asta doar dacă chiar trebuie.

Mulțumirea trebuie să fie o expresie a ceea ce simți ca să fie primită ca o jertfă plăcută de Dumnezeu. Când spunem că trebuie să creștem în toate privințele înseamnă că trebuie să creștem și în mulțumiri față de Dumnezeu. „Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos“ (Efeseni 4:15). Cât de repede ești gata să-i mulțumești sau să cânti un cântec care-I dă slavă Domnului spune mult despre relația pe care o ai cu Domnul Isus. Unii au fost și sunt mulțumitori chiar și în necazuri, iar alții chiar în boală grea (Iov 1:21). „... Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre“ (2 Corinteni 7:4). În cazul celor zece leproși vindecați de Domnul Isus, putem vedea un moment sensibil din viața Mântuitorului. Din cei zece care au fost vindecați numai un samaritean s-a întors ca să-I mulțumească (Luca 17:11-19). Domnul a fost mișcat de mulțumirea samariteanului, dar a fost dezamăgit de nepăsarea celorlalți nouă. A fi mulțumitor sau a fi nemulțumit sunt stări sufletești. Există oameni care s-au obișnuit

ca întotdeauna să se tot plângă de lipsuri și de nerealizări. Lucrul acesta este grav deoarece această stare este uneori molipsitoare. Atitudinea de a nu dori să-I mulțumești lui Dumnezeu este parte din adormirea spirituală. Mulțumirea îl poate face pe cel sărac bogat și nemulțumirea îl poate face pe cel bogat sărac. „... Cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat“ (Proverbe 15:15). Cei nemulțumiți își motivează de obicei starea cu faptul că nu au mai mult, că nu au ce are altul, dar atâția nu au ochi să vadă, picioare ca să umble sau mâini cu care să mângâie un copil. De aceea, fii mulțumitor cu ce ai! „... Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5).

Aducând Domnului jertfe de mulțumire spunem că nu am uitat ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Starea de mulțumire este și o stare de smerenie, deoarece recunoști că tot ce ai bun este de la Cel ce este Sursa binecuvântărilor. „Vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății»“ (Deuteronom 8:17). Când Israel s-a întors din robia Babilonului, Ezra a citit cartea Legii (Neemia 8:13-18) și sărbătoarea mulțumirii a ținut de la un sabbat până la celălalt sabbat, după legea Domnului (Deuteronom 16:14-15). Pentru unii care trec prin diferite necazuri starea de a fi mulțumit este o stare care cere deprindere. „Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă“ (Filipeni 4:12). Domnul Isus când a fost pe pământ a mulțumit Tatălui, iar noi când înțelegem ce mult bine ne-a făcut trebuie și putem să-I mulțumim din inimă. „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!“ (Psalmul 107:8).

Îi mulțumim Domnului Isus când rostim mulțumirea cu gura, când îi cântăm cântări de laudă și proslăvire, când spunem altora despre bunătatea Lui. Îi putem mulțumi privind la trecutul nostru, la prezent și la viitorul pe care ni l-a pregătit. Îi putem mulțumi pentru alegerea Lui, pentru protecția Sa divină, pentru răbdarea, statornicia și pentru purtarea de grijă. Jertfele de mulțumire care

plac Domnului nu se fac din politețe, de formă, de silă sau dintr-un sentiment de obligație pentru că o astfel de stare spune că nu știm cine este El și nici nu înțelegem ce a făcut pentru noi. Mulțumește-I Domnului Isus gândindu-te unde ai fi fără dragostea Lui. Fii mulțumitor!

Amin

25

STAREA DE DEPRESIE

„Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața. A ajuns la Beer-șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo. El s-a dus în pustiu unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară...” 1 Împărați 19:3-4

Emoțiile pe care le simte inima noastră fac parte din experiența vieții noastre pe pământ. Ne plac emoțiile care parcă gâdilă glandele endorfine responsabile de simțul de fericire în creierul nostru, dar uneori suntem surprinși și de emoții ce pot produce dureri mai mari, uneori chiar mai mari decât durerea fizică, simțuri ce ne pot schilodi sufletul. Când umblam cu ajutorul bastonului, nimeni nu mi-ar fi cerut vreodată să-i împing mașina, cum era pe vremuri când nu era bună bateria mașinii, și asta pentru că de la un schilod nu pretinzi așa ceva. Un schilod spiritual nu este de folos nimănui, ci dimpotrivă, dacă nu are grijă să se trateze, poate crea pagube sufletești chiar și celor din jur. Sentimentul de frică poate paraliza, iar cel de vinovăție îl poate face pe cineva să fie retras și singuratic. Într-un mod asemănător simțul de depresie poate păgubi sufletul omului. Această boală, așa cum vedem și din textul moto, îi poate ataca chiar și pe cei mai tari slujitori ai lui Dumnezeu. Dacă opus bucuriei este tristețea, opus depresiei este entuziasmul, starea de euforie, de exaltare, de veselie sau fericire. Depresia îl face pe om să fie lipsit de aceste stări de dorit ce lucrează la bunăstarea și fericirea sufletului nostru.

După sondajele tipărite în jurnalele medicale majoritatea

oamenilor, mai devreme sau mai târziu, temporar sau pentru durată îndelungată, suferă de depresie clinică, care este recunoscută ca fiind o lipsă de balanță chimică la nivelul creierului. Pe scurt spus, este ceva rău și de nedorit să fii o persoană depresivă sau să ai de-a face mereu și mereu cu persoane care suferă de depresie, ce par a fi întotdeauna nemulțumite și nefericite. Doctorii au inventat tot felul de tratamente, consultații și pilule care să trateze aceste stări (Prozac, Zoloft, Paxil, Serezon), ca omul să poată funcționa în societate ca o persoană normală. De multe ori depresia poate fi o stare spirituală afectată chiar și de o putere a întunericului. Este o stare în care nu vezi nimic bun în viitor, te simți nevrednic sau ești mereu nemulțumit. Cazul la care vom privi este cazul prorocului Ilie, care după o mare biruință la muntele Carmel, dezamăgit de oameni și înfricat de puterea Izabelei care-i hotărâse moartea, a fugit să-și scape viața. Umbre adânci și negre de depresie au năvălit peste Ilie, și noi trebuie să știm cum să ieșim cu sufletul teafăr dintr-o astfel de luptă.

În acest mesaj nu vom privi la felul oamenilor de a trata depresia, ci vom putea observa cum tratează Dumnezeu starea de depresie a unui om care este așa de descurajat de viață încât dorește să moară. Simptomele depresiei lui Ilie se pot observa cu ușurință. Era plin de frică, și-a dorit moartea, era foarte epuizat fizic, se simțea respins, neprețuit și starea aceasta a durat săptămâni la rând. Ce pare puțin bizar este că el abia predicase ceea ce probabil că a fost cea mai puternică predică din viața lui. A confruntat patru sute de proroci falși și i-a omorât fără ca el să fie rănit. A chemat foc din cer și Dumnezeu l-a ascultat mistuind prin foc jertfa și apa ce fusese turnată din belșug peste jertfă. Nu la mult după aceea a plouat, deși nu mai plouase de trei ani, dar textul spune că în loc să se bucure de aceste biruințe, sta schilodit sufletește de depresie, dorind să moară. Aici nu a fost cazul de o cădere în păcat sau de o altă abatere, ci doar lucrurile nu s-au întâmplat așa cum a crezut el și a acceptat gândurile, săgețile arzătoare ale celui rău, care l-au dus pe omul lui Dumnezeu la depresie.

Este important să observăm cum se raportează Dumnezeu la

depresia lui Ilie, pentru că Domnul, care nu se schimbă, poate vindeca și astăzi orice suflet ce suferă de depresie. Dacă doctorii sunt buni la a recomanda o cură și a prescrie medicamente de tot felul care promet să te facă fericit, Dumnezeu este mai bun decât doctorii. În primul rând vedem că Dumnezeu a recunoscut problema lui Ilie și nu i-a spus că ea este imaginară. Nu l-a bruscă cu vorbe precum: „Bagă-ți mințile în cap!“, ci l-a tratat cu răbdare și blândețe. Nu i-a spus: „Ilie, starea aceasta este o stare de neîncredere în Mine și este păcat!!!“ cum poate spun oamenii în astfel de cazuri. Nu i-a spus: „Unde ți-e credința, omule? ți-ai lăsat-o la Carmel?“, ci l-a lăsat să doarmă și printr-un înger i-a adus de mâncare. Aici putem vedea răbdarea și bunătatea lui Dumnezeu. Îngerul l-a trezit și i-a spus să mănânce din nou și să bea apă din ulcior ca să prindă putere. La acest punct Dumnezeu nu-i spune încă: „Hai să vorbim!“ sau „Vino să vezi cât de greșit gândești tu!“, ci îi dă timp să se odihnească, îi dă mâncare și apă, îi dă timp să gândească ca apoi să-l trimită la Horeb, pe jos (290 km) unde avea să stea de vorbă cu el.

Într-un oarecare fel, am putea spune că în primul rând l-a trimis la biserică. Horeb, Muntele lui Dumnezeu, unde Moise a primit Legea, a fost locul unde Domnul S-a coborât la oameni și El Se coboară și astăzi în casele de rugăciune, în mijlocul laudelor. Biserica este un loc bun pentru orice suflet aflat în depresie, dacă în biserică se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple. „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos“ (Galateni 6:2). Un studiu cu sondaj la care au participat patru mii de persoane, a arătat că oamenii mai în vârstă care frecventează casa de rugăciune sunt mult mai rar afectați de depresie. Starea de depresie te face să te uiți mai mult la tine, la problema ta, la neputința ta uneori sau la faptul că nu ești prețuit, dar rugăciunea și meditația asupra Cuvântului lui Dumnezeu are puterea să-ți ia focusul de la problema ta și să aducă în suflet nădejdea pe care o dă Dumnezeu. Prin Isus Hristos, nădejdea noastră este în Dumnezeu (1 Petru 1:21), care nu ne-a spus că nu vom avea neazuri (Ioan 16:33), dar ne-a promis o putere care ne poate face

mai mult decât biruitori (Faptele Apostolilor 1:8).

În timpul Nou Testamental biruință după biruință nu înseamnă așa de mult bogății și sănătate, cât înseamnă încercarea în care ai biruit, urmată de altă încercare în care ai biruit. Depresia vine atunci când așteptările nu sunt realiste sau când nu se întâmplă ceea ce vrem noi să se întâmple. Ca să-l consulte, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie la biserică, la Horeb și acolo l-a vorbit. „... și un glas i-a vorbit, zicând: «Ce faci tu aici. Ilie?»» (1 Împărați 19:13), de parcă Dumnezeu nu ar fi știut ce făcea el acolo. Ilie avea nevoie să audă cu urechile lui și să verbalizeze problema, ca parte din tratament. Abia după aceea Dumnezeu caută să-i corecteze gândirea greșită, cum că el ar fi fost ultimul suflet credincios lui Dumnezeu (1 Împărați 19:14).

Viața noastră este construită în jurul a ceea ce gândim că este adevărat despre viață și dacă la temelie stă o informație greșită, rezultatul poate fi dezastruos. Ascunsă în răspunsul și plângerea lui Ilie, parcă e ceva ce poate fi interpretat ca și o acuzație la adresa lui Dumnezeu și nu puțini sunt cei care și astăzi găzduiesc astfel de gânduri despre Dumnezeu. Așa cum a spus și Domnul Isus (Ioan 8:32), Adevărul îl poate face pe om slobod și de aceea Dumnezeu i-a corectat gândirea greșită, spunându-i că mai are încă șapte mii de oameni care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, a căror gură nu l-au sărutat. Prin aceasta parcă îi spune lui Ilie că El nu stă și lasă lucrurile să iasă de sub control, așa cum a crezut el. După ce îl trimite la biserică, după ce i-a înlăturat ideile greșite, Dumnezeu i-a dat de lucru. Îl trimite să-l ungă pe Hazael ca împărat al Siriei, pe Iehu ca împărat al lui Israel și pe Elisei ca proroc în locul lui (1 Împărați 19:15-17).

Uneori credința ne este încercată, dar nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm pradă disperării. Un om greu încercat a scris pe un perete ca să vadă în fiecare zi: „Cred în soare și când nu-l văd strălucind, cred în dragoste și când nu am parte de ea, și cred în Dumnezeu și când El nu vorbește.“ Când o persoană ajunge în depresie, care uneori poate fi și efectul unui duh străin, poate să creadă că lui Dumnezeu nu-i pasă de el, își părăsește nădejdea și nu are

confidență în ce face, dar noi, care învățăm de la cei care au trăit înaintea noastră, trebuie să știm să alergăm la Scriptură și rugăciune, nu la medicamente mai întâi, pentru că ne-am angajat să-I slujim în orice vreme, nu doar când lucrurile merg cum gândim noi că ar trebui să meargă. Dumnezeu a făcut o demonstrație de putere înaintea lui Ilie și după ce l-a pus la adăpost a făcut să vină un vânt puternic care despica munții și stâncile, apoi a venit un cutremur de pământ, și apoi un foc, însă Dumnezeu S-a prezentat numai într-un susur blând și subțire, ca apoi să-l întrebe a doua oară: „Ce faci tu, aici Ilie?“ Ilie își repetă plângerea și Dumnezeu îl trimite la lucru de parcă i-ar fi spus: „Destul cu văicăreala!“ I-a arătat că dacă vrea, poate fărâmița muntele și-l poate face praf, de aceea nu are de ce să se teamă de puterea Izabelei, pe care mai târziu avea să o mănânce căinii.

Dacă te încercă gânduri de depresie, Dumnezeu îți spune prin povestirea adevărată a acestui om: „Sunt aici! Eu lucrez cum vreau Eu, când vreau Eu, cu cine vreau Eu!“ Dacă te încercă gânduri de depresie lasă Cuvântul lui Dumnezeu să-ți corecteze ideile greșite despre Cel care nu este sluga noastră ca să facă cum vrem noi, ci noi suntem cei care trebuie să fim robi Săi din dragoste. El și-a dovedit dragostea deja murind pentru noi și este timpul ca și noi să ne-o dovedim pe a noastră, fiindu-I credincioși în orice circumstanțe. Un renumit doctor psihiatru a fost întrebat de un pacient, ce să facă când simte că-i vin gânduri de depresie, timpuri de zdruncinare nervoasă. Spre surpriza celor care ascultau, doctorul i-a spus să închidă casa și să plece într-o parte a orașului unde trăiesc cei mai săraci și nenorociți oameni, cu gândul să le fie de ajutor. În acest fel focusul nu este pe problema ce o simți că stă gata să te doboare, ci participi în mod voit să ajuți pe cineva care are mare nevoie de ceva ce tu poți să îi dai.

Dacă Dumnezeu l-a vindecat pe Ilie de depresie și apoi l-a răpit la cer, este sigur că te poate vindeca și pe tine dacă suferi de această maladie sufletească. Dacă ești atacat de acest duh, refuză să-ți pleci genunchii înaintea lui și spune ca David: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea“

(Psalmul 34:1). Nu ne-am predat Domnului ca să avem doar o viață bună aici, ci ne-am dat Lui ca să avem o veșnicie fericită cu El. Veghează asupra gândurilor care te încurajează să fii nemulțumit și supărat. Iartă cum ai fost iertat și dăruiește-i-te Lui așa cum S-a dăruit El pentru tine ca să poți fi iertat. Refuză să cârtești, pentru că mulți martiri s-au dus cu bucurie la moarte, fără să-i aducă reproșuri lui Dumnezeu. Se merită să plătim orice preț ca să rămâne în ascultare de Dumnezeu, pentru ca să putem ajunge acolo unde sunt bucurii veșnice (Psalmul 16:11). „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur“ (2 Timotei 2:13). Rămâi credincios și mulțumit cu Dumnezeu care te iubește!

Amin

26

CĂRAREA LUMINII

„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.“ Proverbele 14:12

„Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.“ Proverbele 4:18

Într-o lume creștină în care bântuie îndoiala, credința multora, bolnavă de scepticism când este vorba de promisiunile lui Dumnezeu, se pare că pierde mereu teren, chiar și în rândul acelor care odată s-au socotit a fi printre cei tari. Când stai cu inima sincer deschisă înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, care este convingător și transformator, credința poate fi întărită așa cum a observat apostolul Pavel a fi credința fraților din Tesalonic. „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând“ (2 Tesaloniceni 1:3). Credința, puternic ancorată în Cuvânt, are în fața ei și deosebește calea luminii și calea întunericului care duc la destinații diferite. A urma cărarea luminii înseamnă a trăi făcând sau nefăcând anumite lucruri pe baza celor scrise în Scriptură care este ca o candelă pe cărarea vieții noastre.

Dacă ești obișnuit să mergi pe o potecă bine bătătorită nu-ți va veni ușor să-ți schimbi drumul ca să mergi pe unde nu ai mai călcat, dar pe calea credinței mulți urmează cărări greșite pentru că practică lucruri împrumutate din credințe false sau scornite de oameni care nu au nicio valoare în vremea Nou Testamentală; în timpul dispensației harului. Dacă înveți o cântare greșit și o cânti

zeci de ani într-un fel, îți este greu uneori să schimbi imediat felul în care o cânti, chiar dacă cel care te confruntă cu o versiune diferită este autorul cântării. În biserica majoritară se poate observa astfel de obiceiuri împrumutate din vechiul legământ, prin care clerul vrea să impresioneze enoriașii, să-i domine și chiar să profite financiar după ei.

Icoanele, care probabil au apărut în biserici ca un fel de material didactic din lipsa manifestării Duhului Sfânt, au ajuns să fieenerate devenind astfel idoli, întocmai cum Dumnezeu a poruncit să nu facem (Exodul 20). Rugăciunile pentru morți și pomenile sunt tot o rătăcire de la adevărul Scripturii pentru că o dată ce omul moare urmează judecata și niciun vagon de preoți sau predicatori nu mai pot ajuta sufletul care nu s-a împăcat cu Dumnezeu și nu a trăit pentru Dumnezeu cât timp avea suflare. „... Oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). De multe ori ucigașii de suflete poartă haine preoțești pentru că pun sufletele oamenilor la un adăpost fals, făcându-i să se încreadă în ceremonii fără rost fără să le vorbească oamenilor despre pocăință, sfințenie, Botez nou testamental în apă sau Botez cu Duhul Sfânt.

Mulți oameni nu au auzit în viața lor ceva despre „nașterea din nou“ (Ioan 3:1-5), fără de care Domnul Isus a spus că nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu; deși merg mereu la locașuri de închinare. Dumnezeu nu este impresionat de odăjdii scumpe ci doar oamenii sunt. Dumnezeu este atras de o inimă sinceră care este gata să asculte de Dumnezeu și să treacă de pe cărarea întunericului pe cărarea Luminii, care este un drum mai îngust, dar care duce la viață veșnică. „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce merg pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află“ (Matei 7:13, 14). Este sufletul tău pe calea îngustă a luminii sau pe cea largă, a întunericului? Cât timp ai suflare are rost să te cercetezi, pentru că, după ce trecem din această viață, căința, lacrimile sau dorințele de bine nu mai ajută la nimic bun, cum nu l-au ajutat nici pe bogatul nemilostiv

(Luca 16:19-31). Omul renunță greu la ideile împământenite în el de veacuri, dar înțelept este acela care cedează în fața adevărului Scripturii, se conformează cerințelor lui Dumnezeu și nu umblă după datini și obiceiuri strămoșești doar pentru că așa fac cei mai mulți din jur.

Religia este o „relegare de Dumnezeu“, dar ea trebuie să urmeze cursul dictat de Scriptură ca să-și atingă ținta dorită. Acela care vrea să umble pe cărarea luminii citește și studiază Evanghelia, ca apoi să caute să se regăsească pe el în ce citește, în aplicații practice personale, în viața de fiecare zi. Aceasta înseamnă, de multe ori, că veghează asupra gurii, asupra a ce ascultă urechile și asupra a ce dă voie ochilor să privească. O conformare la trăirea după Cuvânt înseamnă a face bine celor din jur, a fi cinstit și harnic; înseamnă a spune și altora despre Domnul Isus Hristos care primește și iartă pe oricine vine la El recunoscând că este păcătos și are nevoie de mila Lui. Un om s-a lăudat că a citit Scriptura de zeci de ori, dar aceasta nu înseamnă că o și trăia pentru că era ocolit de toți, deoarece el găsea doar greșeli în toți.

Dragostea și credința sunt două lucruri absolut necesare pentru a fi mântuit și împlinirea acestora ne face viața frumoasă, dându-ne un sentiment de împlinire. Mersul pe cărarea Luminii este ca mersul pe o potecă pe care vezi cum răsare soarele și luminează tot mai puternic, iar această lumină este adusă în viața noastră de Duhul Sfânt care ne dezleagă Scripturile ca să putem înțelege voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Lumina care apare în sufletul nostru ne face gata să dăm socoteală de credința noastră, ca și alții să vină la lumină. „... Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă“ (1 Petru 3:15). Umblând pe cărarea luminii trebuie să ai grijă să nu „strici Cuvântul cum fac cei mai mulți“ (2 Corinteni 2:17) și trebuie să fii gata să suferi dacă trebuie pentru adevăr. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți“ (2 Timotei 3:12).

S-ar putea ca unii să considere că nu este politic să atragi atenția cuiva care are o credință și practici religioase care nu sunt

după Scriptură, dar este mult mai grav să lași o astfel de persoană să se ducă în iad fără avertizare. Directorul unei orchestre simfonice nu permite vreunui muzician să schimbe nici măcar o notă din partitura de muzică pe care o cântă. Un matematician nu acceptă în geometrie sau în trigonometrie un procentaj de eroare. În sporturile de competiție se cere perfecțiune și nu este loc pentru greșeli sau favoruri; la fel este cu conformarea creștinului la cerințele lui Dumnezeu după Scripturi. Contează ce crezi și ce faci și dacă crezi ce nu este adevărul Scripturii, oricât de sincer ai fi, nu ești pe cărarea luminii.

Este sufletul tău pe cărarea neprihănirii, care este ca „lumina strălucitoare“, cum spune Solomon în textul citat la început? Disciplina este ca un pod între ținta aceasta și realizarea ei. „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:27). Fiecare dintre noi trebuie să aleagă între a îndura durerea disciplinei acestui trup și disciplina conformării la Cuvânt, care după un timp devine ceva ușor, devine o obișnuință și chiar o plăcere, sau între a alege durerea regretului că am fi putut avea mântuire și fericire veșnică; durere care va continua în veșnicie.

Mulți nu vor să se pocăiască urmând credința evanghelică pentru că zic că îi costă prea mult, fără să țină seama că îi costă mult mai mult dacă nu se pocăiesc. „... Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor“ (1 Samuel 15:22). Pentru acela care umblă pe cărarea luminii, ascultarea devine ca o armă împotriva ispitelor și această ascultare devine tot mai ușoară pentru că, pe măsură ce Îl cunoști pe Domnul Isus mai bine, te păzești de tot ce ți se pare rău, de dragul lui Isus care-ți devine învățător, prieten și chiar iubit al inimii tale. Dacă cineva, pe neașteptate, îți arată o poză, nu poți să nu ai gânduri, dar este decizia ta să le accepți și să le continui sau să le oprești, îndreptându-ți gândul la Cuvântul lui Dumnezeu care imediat îți vine în ajutor ca să nu-ți pătezi haina sufletului. Ca să poți merge pe calea luminii trebuie ca orice învățătură și obicei, pe

care nu poți să le asociezi Domnului Isus sau apostolilor Lui, să le pui sub un mare semn de întrebare.

Cărarea luminii este cărarea pe care te călăuzește Cuvântul lui Dumnezeu care străpunge inima și te face să fii mai viu ca oricând. Studiul Scripturii aprinde un foc în suflet care te duce la aplicarea legilor Împărăției lui Dumnezeu din care facem parte din clipa când, prin pocăință, am fost născuți din nou. Cărarea luminii te invită să pășești pe ea predându-ți viața Domnului Isus. Această cărare promite o viață de aventură în care vezi minunile lui Dumnezeu; este o cărare care la capăt de drum promite o cunună; este o cărare pe care ai acces la tainele și lucrurile lui Dumnezeu; este o cărare pe care, prin Duhul Sfânt, Dumnezeu umblă cu tine (Ioan 14:17; 17:21). Pe această cărare a luminii, râvna și chiar sinceritatea nu pot suplini absența cunoștinței biblice, a roadei și chiar a darurilor Duhului Sfânt. Duhul Sfânt face ca evlavia să nu fie mecanică, adică doar ceremonii fără viață, ci face închinarea vie (Romani 12:1, 2).

Pe această cărare a luminii omul poate gusta cea mai mare fericire posibilă acestuia pe pământ. El poate prin harul lui Dumnezeu să fie copleșit de bunătatea lui Dumnezeu și să primească umplerea cu Duhul Sfânt, ca apoi el să vorbească și să-i mângâie pe alții. Așa s-a întâmplat și în viața lui David când lumina Domnului a ajuns să strălucească în viața lui ca soarele la amiază: „Duhul Domnului vorbește prin mine și Cuvântul Lui este pe limba mea“ (2 Samuel 23:2). Lucrarea Duhului și puterea Cuvântului sunt dulci ca mierea din floare, dar omul nu are gust pentru ele până când Duhul Sfânt, prin nașterea din nou (2 Corinteni 5:17) îi dă acest gust. Umplerea cu Duhul Sfânt este o experiență de credință directă și personală care stă la îndemâna oricărui suflet sincer, care, cu stăruință, o dorește cu toată inima și este disperat după mai mult din Dumnezeu.

Pe cărarea luminii Duhul Sfânt îți dă cele mai mari bucurii și te face să simți cele mai adânci emoții de bucurie și împlinire. Dragostea, adică Dumnezeu, S-a așezat în locul tău de vinovat care merita pedeapsa, ca să poți păși și tu pe această cărare a luminii.

Prima dată trebuie să accepți lepădarea de voia ta sau „lepădarea de sine“, cum mai este numită, ca astfel să accepți voia Lui. Voia Lui pentru tine este iertare și o viață nouă cu El ca Domn al vieții tale. Voia Lui pentru tine este biruință asupra păcatului. Voia Lui pentru tine este viață veșnică cu El în Cer.

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nici o excepție

„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar... Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29

410097 Oradea

Tel: 059-436 841

E-mail: spmcr@rdslink.ro